~~Gram 158~~

Joannis

Valentini

Mey modly ... ...

Andreae

Liber ~~Nicolai~~ Brodowskij

secundae classis gram

maticae A. D. 1616

Valentinus ...

Andreas. B

Andreas. Brodowski

A[redacted]ski

Andreas Brodow...

Andreas 20 ...

M. Jacobi

Vilili

Jesus Christus

Joannes Joannes Joannes

Joa

IACOBI GRETSERI
SOCIETATIS IESV
INSTITVTIONVM LINGVÆ GRÆCÆ
Liber Primus.

DE OCTO PARTIBVS ORATIONIS PRO SCHOLA SYNTAXEOS

Editio Sexta.

Cum INDICE Græcolatino.

N. Iacobi Velilly

VILNÆ. Ex Typographia Ioannis Karcani. *Anno Domini* M.DC.IV.

II - 8 - 28 28

AD STVDIOSAM IVVENTVTEM.

QVid Graiûm penitas iuuat explorare latebras?
Quid Graiûm indagas abdita sensa, puer?
Niteris incassum, cæcisque ambagibus hæres,
Te nisi GRAMMATICE duxq; comesq; regat.
GRAMMATICE tibi fila potis Minoidos instar
Tendere, quæ neuit Musa Pelasga soror.
Grammatice auctorũ Labyrinthos mille docebit;
Mille per anfractus conscia pandet iter.
Ergo age, GRAMMATICEN sociã ne desine victꝰ
Quærere; quærendi tædia vincit amor.

57349
I

NOBILI ET MAGNIFICO DOMINO, D. IOANNI GEORGIO HERVVARDO AB HOHENBVRG, I. V. D. SER.mi Bauariæ Ducis, &c. GVILHELMI consiliario intimo & supremo Cancellario.

IACOBVS GRETSERVS SOCIETATIS IESV, S. D.

GRÆCAM linguam longè omnium esse pulcherimam & vtilissimam, Magnifice & clarissime Domine Cancellarie, communis & vera est eruditorum persuasio, testata totius superioris memoriæ testimonio. Pulchram enim & maximorum commodorum feracem esse oportet, quæ Greciæ terminis nequaquam inclusa, Asiam propè vniuersam, Italiam, Galliam, & reliquas orbis terrarum partes iam olim peruasit, & extrà anni solisq; uias, super & Garamantas & Indos protulit imperium, vt ne Alcides quidem tantum telluris obiuerit, quantum hæc lingua;

Fixerit æripedem ceruam licet, aut Erymanthi
Placarit nemora, & Lernam tremefecerit arcu.
vt ait Poëtarum optimus. Quamobrem nihil à ratione alienum facturus videtur, si quis illam cum Orphei lyrâ, aut cum Amphionis testudine comparet; vt enim hæc saxa mouere sono poterat, & lenire tigres, rabidosque leones, & prece blandâ ducere quò vellet; ita Græca linguâ non tantùm veteres Romanos rerum Dominos, omni humanitatis genere perpolitos, sed & Asiaticos, Scythas, Brachmanas, Gallicanos Druidas, aliasque multas immanitate barbaras gentes excoluit, & cùm ad eloquentiæ, tum ad Philosophiæ studia rerumque cœlestium contemplationem erudiuit. Nostro etiam seculo, quo refloruerunt ac propemodum renatæ sunt literæ, Græcis Musis æquè suus constat honos atque Latinis, quippe sororibus, & quas disiungere sine certâ & præsenti iacturâ minimè possis, siue Poëtices, siue Rhetorices, siue Philosophiæ, siue alterius maiorum gentium scientiæ desiderio & amore tenearis, tametsi plures nunc quàm temporibus anteactis reperias, qui nihil sibi cum Græcis disciplinis negotij esse velint. Sed quid mirum?

rum?

rum? ſuo æuo tam felici & docto exclamabat Theocritus.

Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἠῶ,
Ἡμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως;

Interea tamen melior, ſi non maior numerus, libenter cum eodem vate canit:

Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ
Ἐμὶν δ' ἁ μῶσα καὶ ᾠδά,
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος.

De his igitur, quibus tantùm ſui amorem in pectore Græca lingua incuſſit, præclarè mereri illos, qui prima rudimenta eius linguæ tradunt, Grammaticaſque inſtitutiones conſcribunt, non inuitus fatebitur, qui nos eo loco & tempore natos meminerit, quo ſine præſidio præceptionum ad cognitionem Græcæ literaturæ ne aſpirare quidem licet. Prodierunt autem hactenus Grammatici, non vnus, ſed vt ille ait, μυρίοι, οὓς οὐκ ἄν τις ἀριφραδέως ἀγορεύσαι θνητὸς ἐών. Poſt quos omnes exit itidem hæc Grammatica tribus ſuis partibus perfecta & abſoluta, in gratiam potiſsimùm iuuentutis, quam variis in locis fidei noſtræ commiſſam bonis moribus & literis informamus. Hoc autem quidquid eſt o-

 peris,

peris, tibi, Nobilis & Magnifice Domine, dedicare placuit, non certè, vt te tantæ eruditionis & dignitatis virum ad hæc primę ætatis ludicra crepundia reuocem, ſed vt illuſtri tuo nomine liber inſignitus aliquid lucis accipiat, gratiorque & acceptior accidat cùm aliis omnibus, tum maximè ſtudioſis adoleſcentibus, quibus, quam ego viam perueniendi ad edita doctrinæ Græcæ templa demonſtro regulis, eam tu oſtendes opere ipſo & exemplo, cùm eas in Græcis progreſsiones feceris, vt honeſtiſsimarum diſciplinarum Candidati, rectiſsimè facturi ſint, ſi in te vnum intueantur, te imitari & ad tuum exemplum totis viribus properare conentur. Monebat Bias: ἐφόδιον ἀπὸ νεότητος εἰς γῆρας ἀναλάμβανε σοφίαν. βεβαιότερον γὰρ τοῦτο τῶν ἄλλων κτημάτων. Cui conſilio quàm diligenter parueris, exitus ipſe probat. Quod enim genus ſapientiæ tibi non comparaſti velut dulce maturioris ætatis ipſiuſque ſenectutis præſidium & viaticum? Nam Græcis, Latinis, Hebraicis literis, & antiquitatis peritiâ non contentus, Mathematicas itidem diſciplinas perdiſcendas putâſti, ita tamen, vt ſcientiam Iuris & æqui, quam parit ars

& perficit vſus, præcipuo quodam amore ſemper fueris complexus. Hinc te ad tantos dignitatum gradus euectum, & poſt Cameræ Spirenſi vtiliſsimam nauatam operam, poſt plurima tua in Rempublicam merita, Bauaricæ Cancellariæ ſummâ cum poteſtate præfectum eſſe, neque nouum neque inſuetum videri debet. Eſt enim doctrina parens honorum fœcunda, præſertim cum virtute morumque integritate coniuncta, qualis tua, Nobilis & Magnifice Domine. Et quamuis nemo ſit qui omne virtutum genus in te non ſuſpiciat, iuſtitia tamen tua Rectique amor æquabili tenore perennis, & nec gratiâ nec pretio flecti potis, omnium animos mirificè ſibi conciliat, vt inter viros iuſtos & propoſiti tenaces, quos Horatius elegantiſsimè depingens, neque illabentis mundi ruinâ loco motum iri canit, omnes vno ore te numerent. Acceſsit altera quoque ratio hunc tibi librum inſcribendi. Par erat extare aliquod grati animi monumentum, quo tuæ in Societatem noſtram ſingulari beneuolentiæ, pluribuſq; officiis, qualem qualem vicem rependeremus. Nihil aliud in præſenti occurrit, præter hoc opus, quod

tibi acceptum fore, eò minus dubitamus, quò certius ſcimus, viros eruditos eruditorumq; amantes, etiam tenuiſsimum munus, dummodo ſit literarium, nequaquam aſpernari. Ne huic quidem loco Dij immortales deſunt, dicebat Heraclitus, neſcio quibus fumoſam caſam ingredi recuſantibus. Vt ergo Philoſophus hic in loco, quantumuis in ſpeciem abiecto, diuinum Numen agnouit, ita & tu in hoc tam exili dono gratæ mentis notas, & alia quæ placeant, facilè agnoſces. Vale.

INGOLSTADII Kalend. Iulij 1593.

AD

AD LECTOREM.

TRES libros harum Institutionum collegimus, beneuole Lector, in gratiam & commodum iuuentutis, quæ nostris in Scholis Græcis & Latinis literis ad humanitatem informatur. Neque verò nullas suscepti laboris caussas habuimus. Primùm enim vtile videbatur fore, si vnius auctoris de re Grammaticâ opus integrum & perfectum exstaret, ne cogeremur quotannis tres quatuorùe diuersos Grammaticos in nostra gymnasia introducere, non magno eorum, quos erudiendos suscepimus, emolumento, dum à Clenardo & Antesignano octo partes orationis, à Varennio Syntaxin, & à Vergara Prosodiam discunt. Licet enim hic omnes Grammaticæ partes sit persecutus, non tamen tanti videbatur, vt relicto Clenardo & Varennio, ipse solus ius in scholis diceret. Nam in primâ parte Clenardo cum suo Antesignano, & in secundâ, Varennio sine omni dubitatione longè est inferior, vt taceam ordinem perturbatum & implicatum, ex quo te non certius & citius sine duce, quàm ex Labyrintho expedias. Ipse verò Clenardus solus & sine com-

ne com-

ne commentariis breuior est, quàm vt auditorem ad lectionem cuiusuis auctoris præparet, vt de methodo & dispositione nihil dicam, quam non omnibus placere, docet non semel atque iterum, sed sæpius præpostero & inuerso ordine editus Clenardus; cum Antesignano autem prolixior est, quàm vt iuuentuti compendiorum auidæ, & in Græciam breuissima viâ festinanti Dux præire queat. Accedit, quòd in singulos annos nouus quodammodo prodit Clenardus, nouis notis, notationibus, animaduersionibus, paralipomenis & censuris, quasi vinculis & compedibus onustus, stigmatias factus ex libero & ingenuo, sicut & scholiastes eius Antesignanus, quem, vt ille Deiphobum.

Lacerum crudeliter ora,
Ora manusq; ambas, populataq; tempora raptis
Auribus, & truncas inhonesto vulnere nares,

iure interroges,

Quis tam crudeles optauit sumere pœnas?
Cui tantum de te licuit?

Vt igitur his aliisq; incommodis moderentur, qui nostris scholis præsunt, voluerunt, vt istæ Institutiones, non vnam, sed omnes Grammaticæ partes complexæ in lucem exirent, ordine & dispositione ab Emmanuele nostro, quàm fieri potest, minimè diuersæ, præsertim in secundo & tertio

libro, nec breuitate nimiâ adstrictæ, neque superfluâ prolixitate fusæ, sed mediocritate, quæ ad iacienda linguæ Græcanicæ fundamenta cuiuis satis sit, gratæ & acceptæ. Dialectos porrò non in vnum cumulum, vt ita loqui liceat, coniecimus, sed suo quasque loco collocauimus imitati Antesignanum. Nam vt membrum in corpore, tunc corpus ornat, si suum locum obtineat, ita & Dialecti in hoc Grammatico corpore. Qui verò diuersa consilia secuti, Dialectos propriâ statione auulsas, in vnum caput congregarunt, illi mihi πανσπερμίαν quandam Anaxagoræ moliri videntur, cui iure optimo adscribant duo illa Elogia:

Πᾶν ἐν παντὶ μίμικται.

Et:

Rudis indigestaque moles,

Quis enim non videat, & ad memoriam aptius, & ad confusionem vitandam accommodatius futurum, si illis statim subiiciantur Dialecti, quibus vt accidentia accidunt, siue, vt euenta eueniunt? Adde quod multi felicioris indolis adolescentes, dum regulas & paradigmata discunt, vltrò etiam & sine præceptorum auspiciis Dialectos regulis & paradigmatis adiunctas discunt, quas abiunctas ne aspicerent quidem. Nolumus tamen vt professor auditoribus Syntaxe-

os,

os, quibus prima huius Grammatices pars elaborata est, Dialectos, vel etiam omnia illa, quæ passim in annotationibus annotantur, explanet. Nam pleraque horum maioris sunt operæ & difficultatis, quàm vt illis iuuentus, eo tempore & loco, sit oneranda, & multa plenioris vberiorisque doctrinæ gratia adferri solent, quæ si à discipulis exigas, parum decorè feceris. Delectum igitur & iudicium adhibebit hic eruditus Magister, quâ in re multùm iuuabitur typorum & characterum varietate, quâ passim regulas ab annotationibus, & has à Dialectis distinximus, & Dialectos quidem Doctori humanitatis intactas relinquet, qui primis hebdomadibus cum nouis discipulis repetitione Grammatices per aliquot dies institutâ, rationem quoque Dialectorum tradet; quamuis pro certo habendum sit, Dialectos melius & expeditius non disci, quàm lectione poëtarum aliorumque, qui suis monumentis huiuscemodi idiomata inseruerunt. Cùm ergo Magister poëtas interpretabitur, semper monebit, quo capite Grammatices hanc vel illam vel illius similem Dialectum Auditores sint reperturi. Necessarium porrò est, vt ex primâ Grammatices Schola, multis ad Humanitatis classem aditus pateat, qui totam Grammaticam animo comprehensam probè non teneant, quod difficile non erit, si ex

AD LECTOREM.

si ex tertiâ & secundâ Grammatices Scholâ non mittantur ad primam omninò rudes, sed Epitomes ex hoc libro confectæ iam periti, ita enim gradatim ad Græcæ linguæ cognitionem quasi euecti, iucundè & hilariter ad ea procedent, de quibus in maioribus Scholis non immeritò desperassent. Quid enim speret ille, cui in Humanitate & Rhetoricâ adhuc cum τύπτω & τύπτομαι luctandum est? non nego reperiri, qui victoriam consequantur; sed eos paucos esse & plures ῥιψάσπυγας οὐ πάλιν μαχησομένους effici, quotidie videmus; Itaque quod Arcesilaus olim: οὐδεὶς πόκον εἰς γναφεῖον φέρει, & alius, παρ' ἐμοὶ οὐ πόκος κνάπτεται, vel vt quidam legunt, γναφεύεται, id iure suo Magistri superiores occinant illis, quos Grammatices ignaros in ludum suum cooptari velle vident. Τάξις γάρ ἐστὶν, ὥσπερ ἐρίων ἐργασίας, οὕτω καὶ μαθημάτων διδασκαλίας, καὶ οὐδεὶς οὔτ' ἀναγινώσκειν διδάσκεται, πρὶν πάσας ἐκμαθεῖν τὰς συλλαβὰς, οὔτ' αὐτὰς πρὶν ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τῆς φωνῆς, vt verissimè scripsit Galenus. Hoc igitur docendi ordine obseruato, haud fallemur sperato profectuum fructu, maximè si ad Grammaticas præceptiones accedat itidem assidua bonorum Auctorum explicatio, frequens disputatio & concertatio, repetitio, scriptio, sedula Doctoris ad laudem & decus cohortatio, & denique

aliqua

aliqua etiam librorum ſupellex, quòd genus, Lexica, Nomenclatores, Phraſeologiæ, Calligraphiæ, Meditationes, ſeu Thematum explanationes, formulæ loquendi pueriles, in quibus omnibus viri doctiſsimi iamdudum vtilem operam iuuentuti nauarunt, vt facile ſi velint adoleſcentes habere poſsint, vnde & ad Auctores propriâ induſtriâ peruolutandos, & ad ſolutam vinctamque orationem ſcribendam ſubſidium & opem petant.

INDEX

INDEX CAPITVM LIBRI PRIMI.

Caput

INDEX CAPITVM.

torum Græcanicorum delineatione, Latinis ex alterâ parte respondentibus, efformatum cernis; cum etiam A *huius ætatis Græci ab illâ pronunciatione nihil vel perparum discrepent; maximè quod attinet ad tres istas literas ι, η, υ, de quibus potißimùm certatur.*

DIVISIO LITERARVM.

DIVIDVNTVR literæ generali diuisione in vocales & consonantes.

Vocales sunt septem, α, ε, η, ι, ο, υ, ω. Consonantes reliquæ omnes.

Vocales naturâ longæ sunt, η, ω. Breues B ε, ο. Ancipites vel dubiæ, α, ι, υ.

ANNOTAT.

VOCALES naturâ longæ corripiuntur nonnunquam à poëtis Græcis, & breues producuntur non tantùm positione, sed aliis quibusdam modis vel potius li- C *centiis, vt suo loco ostendemus.*

ANCIPITES non ideò hoc nomen habent, quòd in quauis dictione arbitrio vsurpantis breues sint aut longæ, sed quòd in diuersis. Nam α & ι, in his vocibus, στόμα, os, μέλι, mel, *semper corripiuntur; sicut & υ, in his* φυγὴ, fuga, γυνὴ, mulier. *At in voce* λαὸς, populus, α *semper longum est; & ι, in* τιμὴ, honos, νίκη, victoria: *& υ, in nomine* μῦθος sermo, fabula, ψυχὴ, anima, χρυσὸς, aurum, θυμὸς, animus, ira.

Reperiuntur tamen vocabula, quæ eandem vocalem
A *ancipitem modò producant, modò corripiant; vt* Ἄρης, Mars, ἀνήρ, vir, καλὸς, pulcher, φίλος, amicus, ἴσος, æqualis, ὕδωρ. aqua.

DIVIDVNTVR rursus vocales in præpositiuas & subiunctiuas, seu in principes & subditas.

PRÆPOSITIVÆ sunt, quæ in compositione diphthongorum præponuntur, vt α, ε, η, ο, ω, Postpositiuæ quæ postponuntur, vt ι, υ.
B
QVIA tamen ex his ipsis duabus subditis vocalibus diphthongus impropria υι conficitur, fit, vt υ respectu sui comparis, etiam præpositiua dici possit.

DE DIPHTHONGIS.

C CONSTITVVNTVR ex vocalibus diphthongi duodecim, quarum sex vocantur propriæ, αι, αυ, ει, ευ, οι, ου. Sex impropriæ, ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι, ωυ,

ILLÆ dicuntur propriæ, quòd duplicem edant sonum, si rectè pronuncientur. Hæ verò impropriæ, quòd simplici efferantur

rantur sono. Nam ᾳ pronũciatur vt α simplex, similiter ῃ & ῳ. A Numerantur tamen in diphthongis, quòd sub se vocalem contineant, in quam quoq; ad latus adscriptã resolui possunt, ᾅδȣς, *infernus*, ἄϊδȣς, λῃστής, *latro*, ληϊστής.

QVANDO vocalis posterior diphthongi, duobus supernè punctis notatur, tunc fit diæresis, & quælibet vocalis propriam syllabam constituit παῖς, *puer*, εὔφωνος, *sonorus*. B

ANNOTAT.

HABENT diphthongi hoc nomen à duplici sono. Nonnulli eas biuocales latinè appellant, vel quòd duplici constent vocali, vel quòd sonum edant geminum. Vnde etiam bisonæ vel bisonantes dici possent, ad eum modum, quo aliquæ literæ à consonando dictæ sunt cõsonantes vel consonæ; & vocales à veteribus sonæ; & mutæ, Insonæ, teste Isidoro lib. 1. Etym. cap. 4. C

NEC mireris si hodie diphthongi tàm apud Latinos, quàm apud Græcos sint monophthongi; quia vera pronunciatio desiit; quam tamen colligere aliquantulum licet ex vestigiis, quæ apud Latinos supersunt. Nam αι, *ferè efferebatur, vt apud Latinos illud Virgilij,* Aulai, pictai, *& apud Lucretium,* Aquai, patriai, *itemq;* Aiax, Maia.

Αυ pronunciabatur vt nunc in his vocibus, Aura, A Aurum, Taurus, Thesaurus.

Ει sonabat vt audis in his versibus Ouidij:

Flebilis indignos Elegeia solue capillos:

Et:

Exigit indicij memorem Cythereia pœnam.

Vtrobique est diphthongus ει, sed soluta. Nullâ tamen diæresi factâ antiqui non vt nos Elegia, sed Elegeia dicebamt, vtraque videlicet diphthongi parte sonante; vt fit in penultimâ illius versus 1. Æneid.

Quarum quæ forma pulcherrima Deiopeia.

B Et in vocabulo eia, græcè εἶα.

Ευ eum habebat sonum, quem nunc habet in his vocabulis, Eurus, euge, Eucharistia. οι talem, qualis est, in Troia, Troianus. ου efferebatur vt à Gallis. Nous, Vous.

DIPHTHONGI illæ, ηυ, υι, ωυ, sunt diphthongi propriæ, quippe duplicis soni, si legitima obseruetur C pronunciatio: Numerauimus tamen illas inter diphthongos improprias, secuti alios Grammaticos, qui eas, quòd essent κακόφωνοι & duriusculæ, improprijs adscripsisse videntur. Quamuis LASCARIS, ηυ & ωυ, omninò non numeret in diphthongis. IN prioribus diphthongis improprijs non subscribebatur olim iota vocalibus, sed ad latus adiungebatur, αι, ηι, ωι. Quæ consuetudo posteà desiit, & tantùm in literis capitalibus, seu maiusculis remansit.

AI. HI. ΩI.

DE

DE CONSONANTIBVS.

A

CONSONANTES sunt duplices: Mutæ & semiuocales.

Mutæ diuiduntur in { Tenues, π, κ, τ. Medias, β, γ, δ. Aspiratas, φ, χ, θ. }

ANNOTAT.

Ex tribus istis classibus prima & vltima extremæ sunt & oppositæ: Media conuenit cum vtrisque. Nam β accedit aliquo modo ad π, & aliquo modo ad φ. γ verò ad κ & χ. δ autem ad τ & θ. B

SOLENT porrò sæpe tenues cum aspiratis, & hæ cum illis in oratione & in temporum formatione, & in vocabulorum compositione permutari, vt in progressu huius libri constabit.

Semiuocales diuiduntur in liquidas seu immutabiles, λ, μ, ν, ρ. Et in duplices, ζ, ξ, ψ. sic dictas, quòd duabus aliis consonantibus æquiualeant. C

Valent autem { ζ δς, vel vt quidam σδ. ξ κς, γς, χς. ψ πς, βς, φς. }

DIVIDVNTVR quoque consonantes in præpositas & subditas.

PRÆPOSITÆ dicuntur illæ, à quibus

A dictio poteſt inchoari; cuiuſmodi ſunt omnes Græcorum conſonantes.

Poſtpoſitæ illæ, quæ Græcas dictiones finiunt, quales tantum ſunt ν, ρ, σ, ξ, ψ, & κ. in dictionibus ἐκ & οὐκ. Nulla enim vocabula Græca in aliam conſonantem exeunt. Nam illa Ιωσὴφ, Δαβὶδ, Μιχαὴλ, Σὴθ, *Ioſeph, David, Michael, Seth*, & ſimilia, quæ paſsim in diuinis libris Græcè ſcriptis occurrunt, B non ſunt Græca, ſed peregrina. Illud autem οὐχ pro οὐχὶ, mutilatum eſt per Apocopen, quod aliqui etiam tradunt de οὐκ, quaſi ſit pro οὐκὶ.

Γ ANTE γ, ξ, χ, ſonat vt ν: Αγγελος, *Angelus*. λύγξ, *lynx, ſingultus*, vel *lynx fera*. ἔγχος, *Enchos, haſta*. Idem fit cùm γ ante κ ponitur, ſed ipſum κ induit tum ſonum τοῦ γ, πέφαγκα, *pephanga*, à φαίνω, *appareo*.

C

DE ACCENTIBVS.

AD rationem legendi ſpectat quoque accentus, qui triplex eſt.

Acutus, θεὸς, λόγος, τύπτομεν.

Grauis, τιμὴ.

Circumflexus, μοῦσα, ποιῶ.

ANNO-

ANNOTAT.

ACVTVS attollit, grauis deprimit, circumflexus, vt nomen ipsum præ se fert, partim attollit, partim deprimit syllabam; constat ex acuto & graui; sonus eius hodie incertus est, vt rectè dixit in suâ prosodiâ noster Emmanuel. Nam syllabas circumflexas efferimus nunc vt acutas. Nec plura hîc de accentibus: Nam vtrum in illo vocabulo τιμὴ, grauis sit an acutus, explicandum est cap. 22. A

TANTVM obseruetur accentum & quantitatem syllabarum apud Græcos distingui, & in pronunciatione non quantitatis, sed accentus rationem haberi. Contrà ferè fit apud Latinos. B

DE SPIRITIBVS.

SPIRITVS duplex est { Asper siue densus: ἅμα, *simul.* / Lenis siue tenuis: ἐγώ, *ego*

LOCVS spirituum est vocalis aut diphthongus initio dictionis, itemque consonans, ρ, quæ in principio vocis aspiratur, ῥώμη, *Roma*: in medio autem si duplicetur, priori loco lenem, posteriori asperum spiritum habet, πόῤῥω, *procul*, ἄῤῥωστος, *infirmus.* C

ANNOTAT.

A *SPIRITVS asper pronunciatur vt aspiratio Latina H, subitǫ́ eius vicem apud Græcos.*

SPIRITVS lenis moderatiùs efferebatur olim, vt ipsum nomen significat, sed vsus eius iam penitus exoleuit. Omnes enim Græcum pronomen ἐγὼ efferunt, vt Latinum illud, ego. Et tunc leni spiritu pronunciari censetur vocabulum, cùm non pronunciatur aspero.

CÆTERVM ρ, si in medio non duplicetur, nullo notatur spiritu, φιλοκερδὴς, amans lucri, *nisi alterum ρ, sit abiectum, quod poëtæ interdum versus gratia faciunt,*
B ἄρεκτον pro ἄῤῥεκτον, infectum. *quamuis hoc non fiat semper,* ῥάπτω, suo, ἔραπτον pro ἔῤῥαπτον, suebam.

QVO autem spiritu quæuis dictio insigniatur, non præceptorum multitudine, sed vsu & obseruatione discendum est. Si quis tamen regulas desiderat, is libellum ANTESIGNANI de spirituum ratione adeat. Illud notetur, in maiusculis literis à multis neque spi-
C *ritum, neque accentum scribi.*

DE APOSTROPHO.

APOSTROPHVS est nota reiectæ & elisæ vocalis breuis & diphthongi, cùm sequens dictio à vocali aut diphthongo inchoatur.

ELIDVNTVR ex vocalibus, ε, ο. Item α, & ι, cùm corripiuntur,

Ex diphthongis, αι, & οι, βούλομ᾽ ἐγὼ, *volo ego*, pro βούλομαι ἐγὼ. οἴμ᾽ ἐγὼ, pro οἴμοι ἐγὼ, A
heu mihi: Istæ enim diphthongi habentur breues in accentibus.

QVOD si vocalis aut diphthongus sequentis dictionis aspiretur, tunc tenuis præcedens mutatur in aspiratam, ἀφ᾽ οὗ, pro ἀπὸ οὗ, *à quo*: νύχθ᾽ ὅλην, pro νύκτα ὅλην, *totam noctem*.

CONSONANTES præcedentis vocabuli pertinent ad vocalem proximam dictionis sequentis, non autem ad vocalem di- B
ctionis antecedentis, vt νύχθ᾽ ὅλην.

ANNOTAT.

APVD Homerum Iliad. β, eliditur etiam η. τράφ᾽ ἐνὶ μεγάρῳ, pro τράφη vel ἐτράφη ἐνὶ μεγάρῳ, Nutritus est in domo. *Alij tamen legunt* τράφε *posito actiuo pro pas-* C
siuo. Alij τράφη ἐν μεγάρῳ *ne cogantur dicere* η *abiici. Sed quid dicent ad hoc Odyß.* α. εἰλαπίν᾽ ἠὲ γάμος; Epulæ sunt an nuptiæ? *Certè hic* η *eliditur, vt &* α *longum apud Anacreont. Ode 15.* εὐδί᾽ ἐστὶ, serenitas est. pro εὐδία, *&* ου *in hoc Sapphûs carmine,* ἀπ᾽ ὠράν᾽ αἴθερος διὰ μέσσω de cœlo, æthera per medium, *pro* ἀπ᾽ ὠρανῶ *seu* οὐρανοῦ.

Interdum abiicitur vocalis, quamuis sequatur consonans in alterâ dictione tam in compositione, quàm extra,

A tra, παῤ θεῷ, apud Deum, κάτθεο pro κατάθεο. depone.

INTERDVM non vltima præcedentis vocabuli, sed prima ſequentus litera eliditur. Vt ἡ ’γαθὴ, pro ἡ ἀγαθὴ, bona, ἡ ῥετὴ pro ἡ ἀρετὴ, Virtus. Quæ tamen ab aliis potius ad aphæreſin, quàm ad apoſtrophum referuntur.

RELIQVA de Apoſtropho & ſimilibus nominum affectionibus ad proſodiam reſeruamus, vbi etiam allatis exemplis oſtendetur, non ſemper abiici breuem vo-
B *calem aut diphthongum. Quid, quod ne abiici quidem poſſunt perpetuò ſine abſurditate; quis enim in ſolutâ oratione dicat:* κ’ ἦλθε pro καὶ ἦλθε. κ’ ἄνθρωπος, pro καὶ ἄνθρωπος. ἐμ’ ἔδωκας, pro ἐμοὶ ἔδωκας. *Adhibendum eſt ergò iudicium, vbi & quando Apoſtropho ſit vtendum. Cenſent etiam viri docti non tantùm in carmine, ſed & in ſolutâ oratione ſine piaculo ſcribi:* νύκτα ὅλην.

DE INTERPVNCTIONIBVS.

C CONVENIVNT Græci cum Latinis in commatis ſeu inciſis punctiſque, quibus periodus terminatur; at in illis interpunctionibus, quæ colon & ſemicolon dicuntur, diſcrepant. Nam quod ſignum eſt Latinis ſemicolon, hoc Græcis eſt nota interrogationis: & colon non duobus, ſed vno ad ſuperiorem literæ partem

partem puncto pingunt, quæ omnia in sequentibus Anacreontis & Homeri versibus videre licet. A

Τόδ' αὔριον τίς οἶδεν;
Quis cras futura nouit?
Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
Quid præliis mihique?
Τί χρυσὸς ὠφελεῖ μέ;
Quid conferat mihi aurum?
Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον. αὐτὰρ ἀχαιοὺς
Θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη· B
Ita quidem Troiani custodias agebant; sed Achiuos.
Diuinitus immissa tenebat fuga, timoris frigidi socia.

Hvc quoque pertinet Hypodiastole, signum inter duas dictionis alicuius syllabas interiectum, distinctionis gratia ὅ,τι,ὅ, C τε & τό, τε articuli, secernuntur enim hac notâ, à coniunctione ὅτι, *quòd*, & ab aduerbiis temporis ὅτε, *quando*, & τότε, *tunc*.

Literas verò maiusculas, quarum formam prima columna Alphabeti repræsentat, adhibent Græci more Latinorum dictionibus propriis hominum, locorum,

regio-

regionum, fluminum, &c. & illis quæ initio orationis vel periodi ponuntur; quamuis in his tàm religiosi non sunt Græci quàm Latini, neque opus est plura de orthographiâ dicere.

Caput secundum.

DE PARTIBVS ORATIONIS APVD GRÆCOS, ET PRIMVM DE Articulo.

PARTES orationis apud Græcos sunt octo: Articulus, Nomen, Pronomen, Verbum, Participium, Aduerbium, Præpositio, Coniunctio.

CASVS quinque. Rectus seu Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accusatiuus, Vocatiuus,. Ablatiuo carent Græci.

NVMERI tres: Singularis, Dualis, Pluralis. Duali vtimur, cùm de duobus sermo est, quamuis id non semper obseruetur.

IN Duali eadem est Nominatiui & Acusatiui

SECVNDO ponitur interdum pro demonstratiuo pronomine τὸν pro τοῦτον, adiunctis præsertim particulis δὲ, γε, ὅγε, ἥγε, τόγε, per omnia genera & casus. Demost. de corona, εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὗτος, οὐκ ἂν ἀπέθανεν. *Si hoc & hoc fecisset ille homo, non fuisset mortuus*, pro εἰ τοῦτο καὶ τοῦτο, A

TERTIO accipitur pro interrogatiuis in genitiuo & datiuo singulari, τοῦ pro τίνος, *cuius?* τῷ pro τίνι, *cui?* B

QVARTO pro infinitis, εἴ τῳ, pro εἴ τινι, *si cui*, ἀγνοῶ τῷ δὲ χρὴ πιστεῦσαι. Lucian. *Nescio cui credere debeam.*

QVINTO adhibetur diuisionibus cum voculis μὲν & δὲ, vt ὁ μὲν, ὁ δὲ, *hic quidem, ille verò*. Τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ πονηροὶ, *hominum alij boni, alij mali.*

ANNOTAT.

VSVRPATVR etiam articulus præpositiuus masculinus ὁ *pro subiunctiuo* ὃς, *idq́ apud poëtas; &* ὅπερ *pro* ὅσπερ: *Quamuis sint qui putent, non esse articulum præpositum, sed subditum qui literam* σ *amiserit. Sed quidquid sit de hac sententiâ, in hoc certè Homeri versu Iliad.* α. *locum subditi occupat præpositiuus*, ὃν διὰ μαντοσύνην, τὴν οἱ πόρε φοῖβος ἀπόλλων, τὴν pro ἣν, propter suam scientiam, quam illi dedit Apollo. ALIA *sunt* C

huius

A *huius articuli munera; sed satius est, vt & in hoc, & in sequenti de constructione libro, quæq; suo loco explicentur, quàm vt omnia huc congerantur.*

DECLINATIO ARTICVLI subiunctiui.

Mascul. Sing. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν.
Dual. ὥ, οἷν.
Plur. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς.
B Fœm. Sing. ἥ ἧς, ᾗ, ἥν.
Dual. ἅ, αἷν.
Plur. αἵ, ὧν, αἷς, ἅς.
Neut. Sing. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ.
Dual. ὥ. οἷν.
Plur. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

EODEM modo inflectuntur composita huius articuli ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, & ὅστις, ἥτις, ὅ,τι.

C
ANNOTAT.

ARTICVLI præpositiui & postpositiui recipiunt varietatem dialectorum, non aliter quàm secunda declinatio simplicium, per quàm inflectitur articulus fœmininus: & tertia, per quam inflectitur masculinus. Vnde ex illis, quæ infrà de harum declinationum dialectis dicemus, facilè intelligentur dialecti articulorum.

Caput

A

Caput III.

DE DIALECTIS IN GENERE.

CVM articulo, quem iam explicauimus, & reliquis partibus orationis, quas iam aggressuri sumus, variæ dialecti accidant, operæ pretium erit in hoc capite exponere generatim, PRIMO, quid sit dialectus. SECVNDO, quot sint dialectorum genera magis celebria & trita. TERTIO, quidnam vnaquæque dialectus proprium & peculiare potißimum habeat; Dialectos autem singularum declinationum & coniugationum suis quasq; locis enumerabimus; sic enim & confusio vitabitur laborq; discentium minuetur. B

QVID SIT DIALECTVS.

DIALECTVS nihil est aliud, quàm vnius & eiusdem linguæ nota & differentia, non omnibus qui illa vtuntur, sed aliquibus tantum vsitata; quorum ratione dialectus idioma seu proprietas dici solet; siue differentia hæc consistat in solis literis eiusdem vocabuli, literarumq; affectionibus, siue in solâ pronunciatione, siue in verbis integris, siue in syntaxi & constructione. His enim quatuor partibus contineri videtur tota dialectorum varietas. C

A QVAMVIS autem apud Græcos vna & eadem omnium esset lingua, suos tamen modos loquendi & pronunciandi certorum locorum incolæ habebant (quod ipsum hodie quoq; in quauis linguâ videre licet) & quia ob multiplices colonias in varias mundi partes à Græcis missas, Græci longè lateq; fundebantur; multas quoq; mutationes illorum linguam subire, variasque dialectos suscipere necesse fuit. Ex quibus tamen quatuor præ cæteris magis erant, & nunc quoq; sunt, insignes & notabiles dialecti, Dorica, Æolica, Ionica, B Attica.

LINGVA communis non est numeranda in dialectis, cùm dialecti linguæ communis sint accidentia. Dicebatur autem illa lingua communis, quæ certis dialectis non astringebatur, vt qui eâ vteretur, neque ex Atticis, neque ex Doribus, neque ex Æolibus, neque ex Ionibus esse videretur, sed Græcus absolutè; sicut nunc communis lingua Germanica, Italica, aut Gallica illa appellatur, quâ qui vtitur, nullius certi loci indigena agnoscitur, sed simpliciter Germanus, C aut Italus, aut Gallus. Neque desinit propterea lingua aliqua esse communis, quòd pauculas quasdam certorum locorum dialectos inspersas habeat: Vnde Atticè, verbi gratia, non censebantur loqui, qui in nonnullis tantùm cum Atticis conueniebant, in alijs dißidebant, sed illi, qui in Atticismis perfectè cum Atticis sese conformabant. Celebrauit porrò scriptis suis, & ad posteros transmisit, Doricam quidem Dialectum

lectum THEOCRITVS & PINDARVS, & Py- A
thagorei philosophi, quorum fragmenta apud LAERTIVM & STOBÆVM extant; Ionicam HIPPOCRATES & HERODOTVS; Atticam, ARISTOPHANES & DEMOSTHENES. Æolicam hinc inde insperserunt suis monumentis poëtæ, maximè illi qui nullam certam dialectum secuti, promiscuè quasuis vsurparunt, prout occasio & lex carminis exigebat.

SED vt distinctius intelligatur, quidnam quæque ex quatuor prædictis dialectis proprium sibi vendicet, singularum proprietates insigniores ordine sunt adse- B
rendæ, ducto initio à Doricâ; quæ literæ A, amans, sæpè illam pro aliis supponit, vt in sequentibus exemplis vides.

A pro { η / ε }

η: ἁμέρα, φάμα, πλαγά, μαχανά, ἁδονά; μᾶλον, μάτηρ pro ἡμέρα, dies, φήμη, fama, πληγή, plaga, μηχανή, machina, ἡδονή, voluptas, μῆλον, malum, μήτηρ, mater. *Dores Latini imitati sunt*, fama, plaga, machina, malum, mater. C

ε: ἄρταμις pro ἄρτεμις, Diana, πιάζω pro πιέζω, premo, crucio, τράχω, pro τρέχω, curro, φρασί pro φρεσί, mentibus à φρὴν, mens.

Item γα, κα, pro γε, κε. ἔγωγα, pro ἔγωγε, αἶκα pro αἴκε vel εἴκε, ἅτερος, pro ἕτερος, alter, & *similia multa*.

A pro ω

A

Μουσᾶν pro μουσῶν. Fit hoc in genitiuo plurali primæ & secundæ declinationis simplicium; imò etiam in quinta; vt apud Theocritum Idyll. 8. ὦ τράγε τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ. Αἶξ profectò non primæ, non secundæ, sed quintæ declinationis est. Legitur etiam apud Euripidem alicubi γυναικᾶν.

Accidit hoc idem participijs circumflexorum in ων, γελᾶν pro γελῶν, ridens teste Corintho.

B

Πρᾶτος pro πρῶτος, primus, apud Theocritum Idyll. 8. 9. & alibi.

Interdum ω genitiui retinetur quidem sed interiecto α, μουσάων, πασάων, πολλάων, & hoc in primâ & secundâ declinatione simplicium, quamuis Callimachus etiam νησάων dixerit, à νῆσος, insula, tertiæ declinationis.

Faciunt hoc poëtæ vel versus explendi causa, vt Hesiod.

C

Πληϊάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων

Ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων.

Pleiadibꝰ orientibꝰ incipe metere,

Arare verò occumbentibus.

Vel maiestatis & grauitatis gratia, multò enim grandius & sonorius est μουσάων quàm μουσῶν.

Αἰνέα

α pro ου — Αἰνέα pro Αἰνέου, *fit hoc in genitiuis primæ simplicium.* A

α pro ει — κλασῶ pro κλείσω, claudam, κλᾶδας, pro κλεῖδας, claues, *apud Theocr.*

σ pro ει — δωρίσδεν pro δωρίζειν, Dorem agere. τύπτες pro τύπτεις, verberas.

η pro α — ὅρη pro ὅρα, vide.

ω pro ῃ — ζῶ pro ζῆν. γελῶς, γελᾷς, rides, πεινῶς, πεινᾷς, esuris, διψῶς, διψᾷς, sitis. *Alij tamen* ζῆν, πεινῆς, διψῆς. *scribunt, & pro* ᾳ *substituunt* ῃ. B

η pro ει — κοσμῆν pro κοσμεῖν, ornare, καθεύδην, pro καθεύδειν, dormire, *apud Theocrit.* Idyll. 15.

η pro ει — λαβῆν pro λαβεῖν, accipere.

ω pro ου — μῶσα pro μοῦσα, βωκόλος, βουκόλος, bubulcus. τὼς λύκως pro τοὺς λύκους, lupos. λόγω pro λόγου, sermonis.

ω pro ο — ὤρεα, ὄρεα seu ὄρη, montes.

ω pro ε — ὥνεκα, ἕνεκα, propterea.

ο pro ου — τὸς λύκος pro λύκους, τὰς παρθένος, pro τὰς παρθένους, virgines, *apud Theocr.* Idyll. 1. & 4. C

αι pro ει — Vt αἰ pro εἰ, & αἴθε pro εἴθε, vtinam.

ευ pro ου — τείχευς pro τείχους, muri, ποθεῦνται pro ποθοῦνται, *desiderant vel desiderantur* φιλεῦσι pro φιλοῦσι, *amant.*

Fit hoc cum ου *ex* εο *vel* οο *contrahitur,*

A

vt in allatis exemplis, vel cùm ε in verbis circumflectitur, quamuis non oriatur ex contractione, vt ἅλομαι, salio. fut. med. ἁλοῦμαι, Doricè, ἁλεῦμαι. Quod Dores non tantùm in futuro medio, sed etiam in primo faciunt; cùm enim futurum actiuum primum ipsi circumflectant, vt à λανθάνω, lateo, λησῶ, seu λασῶ, fit, vt secundum ipsos futurum primum medium non sit λήσομαι, vel λάσομαι, sed λασεῦμαι pro λασοῦμαι, vt apud

B

Theoc. Idyl. 4. Id tamen non est perpetuum. Nam apud Theoc. Idyl. 14. legitur πλευσοῦμαι, nauigabo, à πλέω, fortè cacophoniæ vitandæ causa, quæ necessariò erat incurrenda, si poëta dixisset πλευσεῦμαι, Neque etiam semper circumflectunt futurũ; hinc ἄσομαι, canam, apud Theocr.

pro

C οι ε

τύπτοισα, pro τύπτουσα, verberans, fit hæc mutatio non tantum in participijs fœmininis Barytonorum, sed etiam in nominibus & verbis, μοῖσα, pro μοῦσα, ὑπακοίσω, & ὑπάκοισεν, pro ὑπακούσω, auscultabo, apud Theocritum. Idyll. 7. & 11. Eodem modo Æoles, ω, ευ, οι, pro ου ponunt.

κωμάσ-

σδ pro ζ — κωμάσδω pro κωμάζω, lasciuio, συρίσδω, pro συρίζω, cano fistulâ. A

τ pro σ — τὺ pro σὺ, tu, sic ὑφίητι pro ὑφίησι, submittit.

σ pro θ — σεὸς vel σιὸς pro θεὸς, Deus. Hinc Lacedæmonij per Dioscoros iurabant. νὴ τὼ σιὼ, vt refert Plutarchus in Apopht. Laconicis.

ν pro λ — ἦνθον pro ἦλθον, veni.

ς pro ν — τύπτομες pro τύπτομεν, fit hoc in primis personis pluralibus; & alibi, vt ἦμες pro ἦμεν, seu εἶναι, esse, & μὲς pro μὲν, teste Corintho. B

ξ pro σ — κλείσω, κλαξῶ, claudam, ἐργαξῇ pro ἐργάσῃ, laborabis. Accidit hoc in futuris quæ sigma habent.

τ pro κ — τῆνος pro ἐκεῖνος vel κεῖνος, ille.

κ pro τ — πόκα, ὄκα seu ὅκκα pro ποτὲ seu πότε & ὅτε seu ὁτὲ, quando & aliquando, indefinitè & interrogatiuè. Cuius obuia sunt in Theocrito exempla. C

Vtuntur etiam Dores literis geminatis, vbi alij simplicibus contenti sunt ὅττι pro ὅτι, quod. ὅππῃ pro ὅπῃ, vbi.

Vsurpant quoq; casus plurales pro fœmininis singularibus καλὰ pro καλή, pulchra.

Dicuntur etiam Dores omittere iota subscriptum in α, η, ω, sed hoc non fit semper, vt apud Theocritum videre licet.

A QVOD ad vocabula attinet, dubium non est quin multa habuerint Dores in suâ linguâ, quorum nullus apud alios fuerit vsus; quod ipsum hodie in quauis itidem cuiusuis linguæ dialecto accidat, vt ψὲ pro σφᾶς, vel αὐτοὺς, vel αὐτὰς, τὶν pro σοὶ, νὶν pro αὐτὸν, ἠνίδε pro ἰδοὺ, ecce, ὀλπῖς pro ἁλιεὺς, pistator. κρῆς, caro. σῖτος, delubrum. πρὼξ, ros, seu gutta. ἀμανυρία, inferiæ. & duabus vocibus in vnam coëuntibus; ὦξ pro ὁ ἐξ. ὥτερος por ὁ ἕτερος. ὡπόλοι pro οἱ αἰπόλοι, & alia huius generis.

Cæterùm vt Doribus sua quædam erant vocabula; B ita quoque illos suos quosdam loquendi modos habuisse certum est.

Pronunciatione Dores agnitos fuisse colligitur ex Theocrito Idyll 15. Vbi hospes quidam mulieres nonnullas Doricè nimis garrulas reprehendens simul & irridens ait:

Παύσασθ' ὦ δύστανοι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατυάσδοισαι ἅπαντα.

Vnde colligitur Dores πλατυάζειν, id est, lato & diducto ore loqui solitos. maximè cùm suum illud α efferC rent, cui rei fidem quoque facit interpres Theocriti in illum locum: οἱ Δωριεῖς, inquit, πλατυστομοῦσι, Dores os diducunt & explicant inter loquendum. Et hæc de Dialecto Doricâ.

DIALECTVS ÆOLICA.

IN multis cum Doribus conueniunt Æoles. Immò credibile est multa Doribus adscribi, quæ fuerint

Æolum:

Æolum: cuiusmodi sunt genitiui illi: μυσάων, πασάων. A
Itemq́ mutato ου in ω, μῶσα pro μοῦσα, λείπωσα pro λείπουσα. ἰδῶσα pro ἰδοῦσα.

Ω enim amasse videntur Æoles præ cæteris literis, sicut Dores α & Iones η; Hinc etiam ὤμοιος pro ὅμοιος, & quæ apud Theocritum occurrunt, ὤρεα pro ὄρεα, montes, κώρη pro κόρη, puella, κῶρος pro κόρος, puellus.

INTERDVM vsurpant ο pro ω: vt ἔρος, γέλος, ὀτειλὴ, ὄρα pro ἔρως, amor, γέλως, risus, ὠτειλὴ, vulnus, ὥρα, hora.

π π pro μ μ: vt ὄππατα pro ὄμματα, oculi.. B

η pro ει, ἔλθην pro ἐλθεῖν, retracto accentu, ipsorum enim est accentum in priores syllabas retrahere, vt κάλος, pro καλὸς, pulcher. πόταμος pro ποταμὸς, fluuius.

ASPIRATAS dictiones efferunt spiritu tenui: ἤλιος sol, pro ἥλιος, ἀμᾶς, nos. quod etiam in compositis obseruant, vt ἀπῆκε pro ἀφῆκε, dimisit.

β ponunt ante ρ, βρόδον pro ῥόδον, rosa. βράκη pro ῥάκη, à ῥάκος, cento. βρίζα pro ῥίζα, radix.

Dictionibus in ας adÿciunt ι, καλαὶς pro καλὰς, μέλαις pro μέλας, niger, τάλαις pro τάλας, miser. C

Ε pro α: θέρσος pro θάρσος, audacia, κρέτος pro κράτος, vis.

Θεν pro θα, τυπτόμεθεν, λεγόμεθεν pro τυπτόμεθα & λεγόμεθα, & similia apud Corinthum, & alios.

AORISTVS optatiuus Æolicus omnibus scriptoribus valde frequens est, de quo suo loco.

A *VOCES Æolum propriæ istæ adferuntur,* ἴα pro μία vna. ψάφαξ, pro ψῆφος, calculus seu suffragium. δρέκων, vir, ἀκιρὰ, debilis, πέζα, pes, *& aliæ nonnullæ. De pronunciatione nihil certi liquet, nisi quod à Doricâ non multum discrepasse videtur.*

DIALECTVS IONICA.

IONICA *Dialectus* η *ferè ponit, vbi Dorica* α, μούση, θεὴ, φιλίη, ἱστορίη, musa, dea, amicitia, historia.

B AMANT *prætereà* ε, *hinc* ἀδελφεός, ἐὼν, παρεὼν pro ἀδελφὸς, frater, ὤν, qui est, παρὼν, præsens. *Item* μνέα pro μνᾶ, mina, ὁρέω pro ὁράω, video, *&* γελέω, pro γελάω, rideo. *Hinc apud Theocritū* γελεῦσα, *contractum quasi à* γελέουσα. ἀληθέως, verè, εὐσεβέως, piè. *Et genitiui plurales primæ & secundæ declinationis,* δεσποτέων, μουσέων, *&* γέμμα pro γάμμα. τέσσερα pro τέσσαρα, quatuor. ἔρσην pro ἄρσην, vir.

A pro ε, μέγαθος pro μέγεθος, magnitudo. τάμνω pro τέμνω, seco. τράπομαι pro τρέπομαι, vertor.

K, pro π, κῶς pro πῶς, quomodo.

C Π pro φ, ἀπαιρεῦμαι pro ἀφαιρεῦμαι, auferor. *Fit hoc in compositione, in quâ retinent Iones* π, κ, τ, *vbi mutatio in aspiratas* φ, χ, θ, *facienda esset. Quod etiam accidit in nonnullis simplicibus, vt* δέκομαι pro δέχομαι, capio, suscipio, δεκόμεθα pro δεχόμεθα.

ABSTINET *Dialectus Ionica à contractionibus,* ποιέω, βοάω, *sicut è contrario, iis maximè gaudet Dialectus Attica.*

VOCES

VOCES quoq; & modos loquendi proprios habu- A
erunt, vt aliæ Dialecti; de quibus videri poterit Co-
rinthus & Vergara lib. 5. cap. 4. Et paßim occurrunt
in Herodoto. Pronunciationem Ionum iucundam &
mollem fuisse, communis est omnium persuasio.

ATTICA DIALECTVS.

Σ vertunt in ξ in præpositione σὺν. Hinc ξυμφέρον pro
συμφέρον, vtile. ξύμβολον pro σύμβολον, symbo-
lum.

DVPLEX ττ pro duplici σσ θάλαττα pro θάλασσα, B
mare. γλῶττα pro γλῶσσα, lingua. sic τήμερον pro σή-
μερον hodie. Hinc iudicium Vocalium, elegans apud
Lucianum Dialogus, vbi sigma consonanti tau diem
dicit, & litem intendit, ob multas dictiones iniustè oc-
cupatas.

Ρ pro σ, θαῤῥεῖν pro θαρσεῖν, confidere. sic ἄῤῥην,
πόῤῥω pro ἄρσην, vir. πόρσω, procul.

Voces Atticorum proprias inuenies apud auctores su-
prà citatos; modos proprios loquendi habebis in syn- C
taxi.

Pronunciationem Atticam fuisse elegantißimam, &
pulcherrimam nemo est qui dubitet; imò potior pars
huius dialecti in pronunciatione videtur fuisse sita, vt
apparet etiam ex eo quod Theophrastus ipse ab anu
quadam peregrinus iudicatus fuerit, cùm verba non-
nulla minùs Atticè pronunciasset. Et hæc de dialectis in
genere sufficiat. Nam quæ dialecti cuiuis declinationi
vel coniugationi accidant, suis semper locis notabitur.

Caput

A

Caput IV.

DE NOMINE ET DECLINATIONIBVS SIMPLICIBVS.

DECLINATIONES diuiduntur in ſimplices & contractas.

B SIMPLICIVM quinq; ſunt, quarum quatuor priores appellantur pariſyllabicæ, quod obliqui ſyllabis Rectum æquent, ſi vocabula declinentur ſine dialectis & licentiis poëticis; vt Αἰνείας, αἰνείου. τιμὴ, τιμῆς. λόγος, λόγου. aliàs iſtæ declinationes impariſyllabicæ erunt, cùm æquè ac in quintâ obliqui nonnulli nominatiuum numero ſyllabarum ſuperent, Αἰνείας, αἰνείαο. λόγος, λόγοιο. ſed dialectorum hic nulla eſt habenda ratio.

C

PRIMA DECLINATIO SIMPLICIVM.

CONTINET hæc declinatio maſculina tantùm in ας & ης, ὁ αἰνείας, *Aeneas*, ὁ λῃστὴς, *latro*, ὁ χρύσης, *Chryſes*.

ANNO-

ANNOTAT.

A

AVDIENDI *non sunt, qui huic declinationi communia tribuunt.* λῃστὴς *enim (quod ipsi exemplum adferunt) generis masculini duntaxat cēseri debet; vt apud Latinos,* latro. *Nam nemo* λῃστὴς κακὴ, *vt nec latinè* mala latro, *dixerit; quia illa nomina communis generis habenda tantùm sunt, quæ adiunctum seu adiectiuum virile & muliebre admittunt. Quod si cum solo apposito masculino iunguntur, generis masculini erūt, quicquid tandem significent. Quâ de re lege, si placet Emmanuelem in Grammaticâ. Neq; refert, quod Hesiodus* ἀήτας *fœminino genere vsurparit, non enim respexit ad masculinum,* ἀήτης, *sed ad fœmininum* ἀήτη, *quod itidem ventum significat.* B

PARADIGMA DECLINATIONIS PRIMÆ.

Sing. Nom. ὁ αἰνείας, τοῦ αἰνείου, τῷ αἰνείᾳ, τὸν αἰνείαν, ὦ αἰνεία.

Dual. Nom. Accus, τὼ αἰνεία, τοῖν αἰνείαιν, ὦ αἰνεία. C

Plur. οἱ αἰνείαι, τῶν αἰνειῶν, τοῖς αἰνείαισ, τοὺς αἰνείας, ὦ αἰνειαι.

Sing, ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου, τῷ χρύσῃ, τὸν χρύσην, ὦ χρύση,

In duali & plurali sicut αἰνείας,

Genitiuus singularis desinit in ου.

Multa

A Multa nihilominus nomina in ας, recepto iam more genitiuum formant in α, Θωμᾶς, Λουκᾶς, Μηνᾶς, Κηφᾶς, Φωκᾶς, Κοσμᾶς, *Thomas, Lucas, Menas, Cephas. Phocas, Cosmas*, & πᾶς, πᾶ, πάππας, πάππα, *pater*, πάπας, πάπα, *papa*.

Item appellatiua quædam, πατραλοίας, *parricida*, μητραλοίας, *matricida*, ὀρνιθοθήρας, *auceps*, θυννοθήρας, *thynnorum venator*, δευτερίας, *secundus*; quamuis nonnulla horum in
B ου & α exeant, πυθαγόρα, & πυθαγόρου: ἀρχύτου & ἀρχύτα: πατραλοίου & πατραλοία.

ANNOTAT.

CVM Doricus hic genitiuus in linguam communem transierit in prædictis aliisq; huiusmodi vocabulis; fit vt quidam genitiuo primæ declinationis duplicem positionem, nempe ου & α, tribuendam putent, sed parũ refert, siue vnicam duntaxat admittamus tanquam legitimam & ordinariam; alteram autem pro aduentitiâ
C *habeamus, siue vtramq; ordinariam esse arbitremur.*

ATTICE vocatiuus similis est nominatiuo in omni declinatione.

VOCATIVVS huius declinationis communi linguâ exit in α & η, iuxta terminationem recti, à quo etiam fit, ablato σ.

EXCE-

EXCEPTIONES. A

Excipiuntur primò nomina in της, horum enim vocatiuus desinit in τα, siue sint propria, siue appellatiua, ὁ ἱππότης, ἱππότα, *eques*. ὁ τοξότης, τοξότα, *iaculator*. ὁ προφήτης, προφῆτα, *Propheta*.

ANNOTAT.

H retinent hæc tria; αἰήτης, AEeta, αἰναρέτης, AEnareta, καλλιπέτης, Callipeta, *quibus Antesignanus addit,* B
φιλοθερσίτης, Philothersites, *cùm tamen vocatiuus huius vocis* θερσίτης *desinat in* τα. *Iliad.* 2.

Excipiuntur secundò gentilia, vt ὁ σκύθης, *Scytha*, ὦ σκύθα. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα, *Persa*,

Et poëtica in πης, ὁ κυνώπης, ὦ κυνῶπα, *impudens*, & quæ similis sunt compositionis.

Et nomina in στης, ὀρέστης, ὀρέστα, *Orestes*. θυέστης, θυέστα, *Thyestes*. πελταστὴς, πελταστὰ, *peltatus* seu *cetratus*. ἀκοντιστὴς, ἀκοντιστὰ, *iaculator*. λῃστὴς, C
ὦ λῃστὰ, *latro*. licet hæc alterum quoque vocatiuum in η admittant.

Prædictis adde, ὁ λάγυνης, *lasciuus*, ὁ πυραίχμης, *Pyræchmes*, ὁ μεναίχμης, *Menæchmes*, ὦ λάγυνα, ὦ πυραίχμα, ὦ μεναίχμα.

Excipiuntur tertiò nomina composita à verbis μετρῶ, τρίβω, πωλῶ, *metior*,

A tero, vendo, ὁ γεωμέτρης, γεωμέτρα, ὁ βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπῶλα, παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα.

ANNOTAT.

HOS vocatiuos in α, vſurpant Attici & poëtæ pro nominatiuis, Hom. Iliad. 2.

Αὐτὰρ ὁ αὖτε θυέστ' ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι,

Et Iliad. 1.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα ζεύς.

Vbi θυέστα & νεφεληγερέτα ponuntur pro nominatiuis θυέστης καὶ νεφεληγερέτης, quorum imitatione dicunt La-
B tini; Propheta, Poëta, Geta, Scytha, Bibliopola, licet etiam Prophetes, Scythes, dici poßit, ſed minus vſitatè.

NEQVE hoc Latini olim in his tantùm vocatiuis, ſed in alijs quoq; ſibi permittebant. Hinc Soſia, Pelia, Ænea, Anchiſa, & ſimiles nominatiui à vocatiuo Græco, pro Soſias, Pelias, Æneas, Anchiſes. Vide Emmanuelem in primâ nominum declinatione.

MVLTA nomina huius primæ declinationis Græcorum, ſequuntur apud Latinos primam & tertiam de-
C clinationem, vt Oreſtes, Pylades, Pelides, & ſimilia.

DE DIALECTIS PRIMÆ DECLINATIONIS.

DORICE declinatur χρύσης vt Αἰνείας, Ionicè verò Αἰνείας, vt χρύσης.

GENITIVVS ſingularis exit in ου communiter, Doricè in α, AEolicè in αο, Ionicè in εω, accentu in antepenulti-

penultimâ, si nominatiuus sit paroxytonus πηλείδης, πηλείδεω; si verò sit oxytonus, tunc genitiuus Ionicus erit paroxytonus: ποιητὴς, ποιητοῦ, ποιητέω, poëticè in ω, per crasin Ionici genitiui, πηλήδω, βορέω, apud Hesiodum in Theogoniâ ponitur per syncopen pro βορέεω, à Ionico nominatiuo, βορέης pro βορέας. Boreas. A

GENITIVVS pluralis Doricè exit in ᾶν πηλειδᾶν, Æolicè in άων. Ionicè in έων.

Datiuus Ionicè in ῃς, πηλείδῃς, quia ᾳ communis mutatur in ῃ: Atticè & Ionicè πηλείδαισι vel πηλείδῃσι. Nam datiuis pluralibus in σ additur iota. B

Accusatiuus Ionicè nonnunquam habet έας, δεσπότεας, à Ionico singulari δεσπότεα, vertunt enim Iones η accusatiui in α abiecto ν; hinc apud Herodotum legimus ξέρξεα pro ξέρξην.

EST autem eadem Dialectorum ratio in duali & plurali secundæ declinationis; quæ dialectorum varietas & pro poëtis intelligendis, & pro carminibus pangendis diligenter est notãda, simulq; (vt hoc obiter addamus) pro carminum dimensione aduertendum, illud ε Ionicum in singulari & plurali ferè semper συνίζησιν pati, vt in primo statim Homeri versu. C

Μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληϊάδεω ἀχιλῆος.

Et Iliad. 2.

Πολλέων ἐκ πολίων ἐγχεσπάλοι ἄνδρες ἔασιν.

Id tamen non est perpetuum; sæpè enim constituit illud ε per se syllabam.

PARADIGMA SECVNDÆ DECLI- A NATIONIS SIMPLICIVM.

TANTVM fœminina habet in α & η, ἡ μοῦσα, *Musa.* ἡ ἁγία, *sancta.* ἡ καθαρὰ, *pura,* ἡ τιμὴ, *honor,* ἡ νίκη, *victoria.*

Nom. Sing. ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα.

Dual. τὰ μούσα, ταῖν μούσαιν, ὦ μούσα.

Plur. αἱ μοῦσαι, τῶν μουσῶν, ταῖς μούσαις, τὰς B μούσας, ὦ μοῦσαι.

Sic ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή.

FINITA in δα, θα, ρα, & α purum, hoc est, quæ ante α habent vocalem aut diphthongum, retinent α in toto singulari. Vt λήδα, λήδας, λήδᾳ, λήδαν, *Leda.* μάρθα μάρθας, μάρθᾳ, *Martha.* ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ, *dies.* φιλία, *amicitia,* φιλίας, φιλίᾳ, φιλίαν. His adde ἀθηνᾶ, ναυσικᾶ, μνᾶ, contracta ex ἀθηνάα, ναυ- C σικάα, μνάα, *Minerua, Nausicaa, Mina.*

DE DIALECTIS SECVNDÆ DECLINATIONIS.

GENITIVVS & datiuus pluralis easdem dialectos recipiunt, quas genitiuus & datiuus primæ. Cætera nota sunt ex suprà dictis.

POETÆ multa huius declinationis nomina augent adiectione syllabæ φι vel φιν; idq́ue non modò in recto, sed etiam in obliquis: Neque in singulari tantùm, sed in plurali quoque, abiectâ consonante, si qua in obliquis occurrat. A

Sunt autem huiusmodi nomina indeclinabilia, eorumq́ue casus & numeri ferè solâ orationis sententiâ discerni possunt. Et nonnulla quidem in α vertunt suum α in η, more Ionico, alia ipsum retinent, vt vides in subiectis exemplis.

B

ἑτέρα,	altera,	ἑτέρηφι.
νευρά,	neruus,	νευρῆφι.
θύρα,	ianua,	θύρηφι.
βία,	vis,	βίηφι.
οὐρανία,	Vrania,	οὐρανίαφι.
ἐσχάρα,	focus,	ἐσχάραφι.
ἀγέλη,	grex,	ἀγέληφι.
ἔννη,	prima mensis,	ἔννηφι.
εὐνὴ,	cubile,	εὐνῆφι.

Nam oxytona mutant acutum in circumflexum. Dixi autem in obliquis abijci consonantem; vt hic in quibusdam cernere licet: ἀπὸ νευρῆφι pro ἀπὸ νευρᾶς, Iliad. θ. è neruo. ἐξ εὐνῆφι, pro ἐξ εὐνῆς è cubili. Odyss. β. ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι pro φαινομένῃ. Odyss. ζ. cum aurora. ἐν χειρὶ δεξιτερῆφι. Odyss. σ. pro δεξιτερῇ vel δεξιτερᾷ, in manu dextra. αὔριον ἐς' ἔννηφι pro ἐς' ἐννέω, Hesiod. in perendinum. C

A *VIDETVR interdum α mutari in ο, ἐπ' ἐσχαρόφι pro ἐπ' ἐσχάρᾳ. Odyss. ε. super foco. & Iliad. ν. παρ' αὐτόφι pro παρ' αὐτὰς, apud ipsas.*

Quædam vocabula huius declinationis apocopen patiuntur. γλὼ pro γλαύκη, pupilla, κρῖ pro κριθὴ, hordeum.

TERTIA DECLINATIO SIMPLICIVM.

B CONTINET masculina, fœminina, & communia in ος ὁ ἄνθρωπος, *homo*, ἡ ὁδὸς, *via*, ὁ καὶ ἡ ὄνος, *asinus*, ἵππος, *equus*, Et ex adiectiuis ὁ καὶ ἡ χρήσιμος, *vtilis*, φρόνιμος, *prudens*, & similia.

Neutra habent in ον, τὸ ξύλον, *lignum*, τὸ ζῶον, *animal*,

Excipe ἄλλο, *aliud*, τηλικοῦτο *tantum*, τοιοῦτο, *tale*, τοσοῦτο, *tantum*. Et ex pronominibus,

C τοῦτο, ἐκεῖνο, αὐτὸ, quæ neutra cùm sint, non desinunt in ν sicut ex articulis τὸ καὶ ὅ.

ANNOTAT.

LEGIMVS non rarò apud Isocratem, & alios τοιοῦτον, tale, & τοσοῦτον, tantum, *potissimum sequente vocali. Reperitur etiam sæpè apud Aristotelem, & alios* ταυτὸν, idem, pro τὸ αὐτὸ, & *apud Aristophanem*, τουτονὶ pro τουτοί.

PARA-

PARADIGMA TERTIÆ DECLINATIONIS. A

Sing. ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε.

Dual. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν, ὦ λόγω.

Plural. οἱ λόγοι, τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, τοὺς λόγους, ὦ λόγοι.

Sic ἡ ὁδὸς, via. ὁ καὶ ἡ ἔνδοξος, gloriosus.

Neutrum τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον. B

Dual. vt in masculino.

Plur. τὰ ξύλα, τῶν ξύλων, τοῖς ξύλοις, τὰ ξύλα, ὦ ξύλα.

Neutrorum tres casus semper sunt similes, Nominatiuus, Accusatiuus & Vocatiuus, qui in plurali in α exeunt.

DIALECTI HVIVS DECLINATIONIS. C

GENITIVVS singularis Ionicè οιο, λόγοιο. Doricè ω, τοῦ λόγω. Genitiuus Dualis, οιιν λόγοιιν. Datiuus pluralis, οισι, λόγοισι. Accusatiuus Doricè, ως & ος, τὰς λόγως καὶ λόγος.

ADDITVR quoq; nonnullis huius declinationis vocabulis in ος & ον, φι seu φιν, abiectis prius literis σ & ν, suntq; indeclinabilia in omnibus casibus & numeris,

A *meris, & paroxytona, quorum exempla quædam hic ſubiecimus.*

στρατὸς,	exercitus,	στρατόφι.
δεξιὸς,	dexter,	δεξιόφι.
χαλκὸς,	æs,	χαλκόφι.
πόντος,	mare,	ποντόφι.
ὀστέον,	os, oſsis,	ὀστεόφι.
δάκρυον,	lachryma,	δακρυόφι.
ἴκριον,	tabulatum,	ἰκριόφι.

B

EXEMPLA OBLIQVORVM.

ἐκ ποντόφι	pro	ἐκ πόντου, *ex mari.* Odyſſ. ω.
ἀπὸ στρατόφι		ἀπὸ στρατοῦ, *ab* exercitu. Iliad. κ.
ἐπ' ἰκριόφι		ἐπὶ ἰκρίῳ, *in* tabulato. Odyſſ. γ.
ἀπ' ὀστεόφιν		ἀπὸ τῶν ὀστῶν, *ab* oſsibus. Odyſſ. ξ.
τοῖς δακρυόφι		δακρύοις, lachrymis. Odyſſ. ι.
ἀμφ' ὀστεόφιν		ἀμφὶ τὰ ὀστᾶ, circâ oſſa. Odyſſ. π.

QVÆDAM *nomina huius declinationis patiuntur quoq; apocopen*, ἄλφι pro ἄλφιτον, farina, κάρα pro κάρηνον, caput, ἔρι pro ἔριον, lana, γλάφυ pro γλάφυρον, antrum.

C

QVARTA DECLINATIO SIMPLICIVM.

HÆc declinatio Atticorum propria eſt. Eadem continet genera, quæ tertia.

Termi-

Terminationes ως & ων, quarum hæc neutrorum est, ὁ μενέλεως, *Menelaus*, ἡ ἅλως, *area*, ὁ καὶ ἡ εὔγεως, *fertilis*, τὸ εὔγεων, in plurali, τὰ εὔγεω. A

Vocatiuus vbique similis est nominatiuo.

PARADIGMA QVARTÆ.

Sing. ὁ μενέλεως, τοῦ μενέλεω, τῷ μενέλεῳ, τὸν μενέλεων, ὦ μενέλεως. B

Dual. τὼ μενέλεω, τοῖν μενέλεῳν.

Plural. οἱ μενέλεῳ, τῶν μενέλεων, τοῖς μενέλεῳς, τοὺς μενέλεως, ὦ μενέλεῳ.

Sic ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ.

ὁ καὶ ἡ εὔγεως, *fertilis*. τοῦ καὶ τῆς εὔγεω.

τὸ εὔγεων, *fertile*. Plural. τὰ εὔγεω.

Vnum est neutrum in ως, τὸ χρέως, τοῦ χρέω, *debitum*. pro quo dicimus etiam τὸ χρεών, accentu in vltimâ; & duo in ω, ἀγήρω, *senij expers*, & ἐπίπλεω, *plenum*, illud apud Philonem, hoc apud Plutarchum. C

Quinque formant Accusatiuum sine ν, ὁ ἄθως, τὸν ἄθω, *Atho, mons*. ἡ ἕως, τὴν ἕω, *aurora*. ἡ κέως, τὴν κέω, *Ceos insula*. ἡ κῶς, τὴν κῶ, *Cos insula*. ὁ λαγὼς, τὸν λαγὼ, *lepus*. Quædam tamen

A ex his, imo pleraq; admittunt ν in accusatiuo. τὸν ἄθωμ, apud Herod. & τὸν λαγὼν, apud Plutarch. & alia apud alios.

ANNOTAT.

Prædictis addunt nonnulli ὁ καὶ ἡ ἵλεως, τὸν καὶ τὴν ἵλεω, propitius. ὁ καὶ ἡ ἀγήρως, τὸν καὶ τὴν ἀγήρω, senij expers. ὁ πλέως, τὸν πλέω, plenus, cum compositis, ἔκπλεως, ἀνάπλεως, ἐπίπλεως. Item τὸν μενέλεω, τὸν τυνδάρεω.
B Et in sacris literis Ruth. cap. 3. τὸν ἅλω, ponitur enim eo loci ἅλως & ἅλων masculinè. His annumerant aliqui τὸν γέλω pro γέλων à γέλως risus. quamuis quæ per quintam declinationem etiam inflectuntur, videantur potius ex apocope nata; vt τὴν vel τὸν ἅλω pro ἅλωνα, τὸν γέλω pro γέλωτα, & sic de reliquis.

Genitiuus singularis desinit poëticè in ωο, ὁ μίνως, μινῶο, Minos. ὁ ἀνδρόγεως, ἀνδρογεῶο, Androgeos. quidam subscribunt iota: μινῷο, ἀνδρογεῷο. Pertinent autem ad hanc declinationem præcipuè composita à κέρας, cor-
C nu. γέα seu γαῖα, terra. & χρέως, debitum. & κρέας, caro. ὁ καὶ ἡ δίκερως, bicornis. ὁ καὶ ἡ πολύκερως, multicornis. ὁ καὶ ἡ μονόκερως, vnicornis. ὁ ῥινόκερως, Rhinoceros. ὁ καὶ ἡ βαθύγεως, profundam terram habens. ὁ καὶ ἡ εὔγεως, fertilis. τὸ ἀνώγεων, cœnaculum, quasi ἄνω τῆς γῆς, suprà terram. ὁ καὶ ἡ ἀξιόχρεως, fide dignus. ὁ ὑπόχρεως, debitor. ὁ καὶ ἡ ἡδύκρεως, suauem carnem habens.

Ναὸς

ANNOTAT.

Ναὸς, templum, & λαὸς, populus, *cum suis compo- A
sitis tertiæ declinationis, mutant hic* α *longum in* ε, λεὼς, νεὼς, μενέλεως, νικόλεως.

Seruant porrò Latini interdum casus huius declinationis Atticè, *Æneid*. 6. In foribus lethum Androgeo. Et 1. *Georg*.

Aut Atho aut Rhodopen aut alta ceraunia telo
Deiicit.

Et 1. *Cor*. 1. *Ego quidem sum Pauli; ego verò Apollo, vbi Apollo genitiuus Atticus est; à Recto* ἀπολλὼς, B
de quo Act. 18. *vsurpauit Mela lib*. 2. *datiuum Atho, Et Plinius accusatiuum, Athon*.

Aliquando tamen declinantur hæc nomina apud Latinos per tertiam declinationem, Atho, Athonis. Cic. 2. *de finibus. Hellesponto iuncto, Athone perfosso, maria ambulasset, Vide Emanuelem Annotat. ad secundam declinationem*.

QVARTA DECLINATIO
SIMPLICIVM IMPARISYLLABA. C

COMPLECTITVR hæc declinatio omnia genera & terminationes plurimas, cuius hoc est commune paradigma.

Nom. Sing. ὁ τιτὰν, τοῦ τιτᾶνος, τῷ τιτᾶνι, τὸν τιτᾶνα, ὦ τιτάν.

Dual.

A Dual, τὼ τιτᾶνε, τοῖν τιτάνοιν, ὦ τιτᾶνε.

Plur. οἱ τιτᾶνες, τῶν τιτάνων, τοῖς τιτᾶσι, τοὺς τιτᾶνας, ὦ τιτᾶνες.

Neutra exeunt in α in plurali, τὰ καὶ ὦ ἄστεα. *vrbes.*

ANNOTAT.

VT terminationes huius declinationis & formationes genitiui facilè percipiantur, & memoriâ retineantur, diligenter initiò proponendæ & cognoscendæ sunt literæ, quas vocant terminales, quarum numerantur

B *nouem; quatuor vocales: α, ι, υ, ω. & quinq; consonantes, ν, ξ, ρ, σ, ψ. Omne ergò nomen Græcum quintæ declinationis, in aliquam ex istis exit. Nam barbara & peregrina hic non moramur,* Γαβριὴλ, Μιχαὴλ, Ἀδάμ.

CONSVLETVR verò non parum memoriæ, si ordinem alphabeti sequamur, non tantùm in literis vltimis, sed etiam in illis vocalibus & diphthongis, quæ proximè terminalem consonantem antecedunt.

A.

C A, ατος: τὸ βῆμα, βήματος, *gradus, tribunal:* ἄλφα, βῆτα, γάμμα, & similia literarum nomina indeclinabilia sunt.

ANNOTAT.

Non rarò tamen audias viros doctos duo gammata, vel sigmata dicere.

ι, υ, ο, ω, *declinantur ratione adiectiui adiuncti, quod est* ψιλὸν, μικρὸν, μέγα.

Inde-

Indeclinabilia quoque ſunt nomina in α, *ex apocope nata*: τὸ ἄλειφα pro ἄλειφαρ, pinguedo, ὕφα pro τὸ ὕφασμα, textura, σκέπα pro τὸ σκέπασμα, tegmen. A

I.

ιτος: μέλι, μέλιτος, *mel*, cum compoſitis, οἰνόμελι, *vinum mulſum*. ὀξύμελι *acetum mulſum*. ὑδρόμελι, *aqua mulſa*,

I Adiectiua neutra in ι ſequuntur leges maſculinorum, εὔχαρι, εὐχάριτος, φιλόπατρι, *amans patriæ*, φιλοπάτριδος, ſic τὶ, τινὸς, aliquod vel aliquid. B

ιος: τὸ σίνηπι, σινήπιος, *ſinapi*. Hoc tamen aiunt eſſe non Græcum, ſed barbarum, ſicut etiam κόμμι, κιννάβαρι, & πέπερι.

ANNOTAT.

ALIA in ι *ex apocope indeclinabilia ſunt*, ἄλφι pro ἄλφιτον, farina, puls, τρόφι pro τρόφιμον, alimentum præbens. ἔρι pro ἔριον, lana. *Neque ſpectant ad quintam ſed ad tertiam. Sunt autem nomina quintæ in* α *&* ι, *generis neutri*. C

υος: τὸ γόνυ, γόνυος, *genu*. δόρυ, δόρυος *haſta*.

Y εος: τὸ ἄσυ, ἄσεος, *vrbs*. ἡδὺ, ἡδέος, *ſuaue*, τὸ πῶϋ, πώεος, *grex ouium*.

ANNOTAT.

A QVAE in νος, quæ verò in εος, genitiuum forment, vsu discendum est. Nam quòd aiunt substantiua in υ penultimam corripientia, habere νος, penultimam verò producentia, εος, verum quidem est; sed quid facies, si vox vocali ancipiti ante mutam & liquidam occurrat, vt δάκρυ lachrima? certè ad vsum hîc confugiendum erit, qui te docebit, vocem hanc formare genitiuum in νος, τὸ δάκρυ, δάκρυος.

HINC quoque reiicienda sunt ex apocope facta, vt B γλάφυ pro γλάφυρον, rotundum. Non enim huc pertinent.

Ω, όος: ἡ λητώ, λητόος, λητοῦς, Latona.

ANNOTAT.

PERTINENT hæc ad quartam contractorum & ferè sunt nomina propria mulierum, ἡ μαντώ, μαντόος, Reiice hinc illud δῶ, domus, pro δῶμα.

C Αν { ανος: ὁ παιάν, παιᾶνος, Pæan. ὁ τιτάν, τιτᾶνος Titan. ὁ πάν, πανός, Pan, Deus pastorum, & neutra, μέλαν, nigrum, τάλαν, miserum.
αντος: τὸ τύψαν, τύψαντος, quod verberauit, & similia participia Aoristi primi, vel præsentis temporis, & Aoristorum secundæ coniugationis verborum in μι, στάν, στάντος, quod

quod *ſtetit*, cum nomine, πᾶν, παντός, *omne*. A

Εν { γνος: τέρην, τέρενος, *tenerum*.
γντος: χαρίεν, χαρίεντος, *gratioſum*. Sic participia in εν: τυφθὲν, τυπὲν, *verberatum*. ἐθὲν, θὲν, *ponens, quod poſuit*. Omnia in εν ſunt generis neutri. }

Ην { ηνος: ὁ ἕλλην, ἕλληνος, *Græcus*. ἡ σειρὴν, σειρῆνος, *Syren*.
νος: ὁ ποιμὴν, *paſtor*, ποιμένος. ἡ φρὴν, *mens*, φρενός. ὁ τέρην, τέρενος, *tener*. } B

Ιν ινος: ὁ δελφὶν, δελφῖνος, ἡ ἀκτὶν, ἀκτῖνος, *delphinus, radius*.

Ον { ονος: τὸ μεῖζον *maius*, μείζονος. Neutra hæc ſunt à maſculinis comparatiuis in ων.
οντος: τὸ τύπτον, τύπτοντος, *verberans*, præſentis temporis, vel Aoriſti ſecundi, vel futuri primi barytonorum vocis actiuæ, vel præſentis temporis, & Aoriſti ſecundi verborum in μι tertiæ coniugationis. } C

ουν { οδος: τὸ δίπουν, δίποδος, *bipes*.
οντος: τὸ τυποῦν, τυποῦντος, *verberaturum*, Neutra ſunt hæc omnia. }

ννος:

A

υν { υνος: ὁ μόσυν, μόσυνος turris vel domus lignea.
υντος: τὸ ζευγνὺν, ζευγνύντος, iungens, presentis temporis, quartæ coniugationis verborum in μι.

B

ων { ωνος: ὁ κλών, κλωνός, ramus. ὁ αἰών, αἰῶνος, æuum. ὁ πλάτων, πλάτωνος, Plato.
ονος: ὁ πρίων, πρίονος, serra. ἡ χελιδὼν, χελιδόνος, hirundo, & communia. ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, καὶ τὸ εὔδαιμον, fœlix, sic cõparatiua, ὁ καὶ ἡ κρείσσων, κρείσσονος, melior.
ῶντος: ὁ ξενοφῶν, ξενοφῶντος, Xenophon. ὁ βοῶν, βοῶντος, clamans.
οῦντος: ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, & alia participia futuri secundi barytonorum, & circumflexa præsentis primæ & tertiæ circumflexorum, ὁ ποιῶν, faciens, τοῦ ποιοῦντος. ὁ δηλῶν, τοῦ δηλοῦντος, manifestans.

C

οντος: δράκων, δράκοντος, draco, & participia Barytonorum præsentis temporis: ὁ τύπτων, τύπτοντος, verberans, & circumflexorum non contracta, ὁ φιλέων, τοῦ φιλέοντος, amans.

κος:

ξ ⎧ κος: ὁ θώραξ, θώρακος, *thorax*, ἡ κύλιξ, κύλικος, *calix*, ἡ ἀλώπηξ, ἀλώπεκος. *vulpes*. mutato η in ε. A
γος: ὁ ἅρπαξ, ἅρπαγος, *rapax*, ὁ τέττιξ, *cicada*, τέττιγος.
χος: ἡ θρὶξ, τριχὸς, *capillus*, ſubſtituto τ pro θ quod fit propter ſequentem aſpiratam χ. In datiuo plurali rursũ aſſumit θ, θριξὶ, non enim ſequitur aſpirata, ſed ξ.
κτος: ὁ ἄναξ, ἄνακτος, *Rex*. ἡ νὺξ, νυκτὸς, *nox*. B

αρ ⎧ αρος: ὁ μάκαρ, μάκαρος, *beatus*, ἡ δάμαρ, *vxor*. τὸ νέκταρ, *nectar*.
ατος: τὸ ἧπαρ, ἥπατος, *hepar*. τὸ δέλεαρ *eſca*
Indeclinabilia ſunt τὸ μῶμαρ, *ſtultus*. & τὸ ὄναρ, *ſomnium*.

Ειρ, ειρος: ὁ φθεὶρ, φθειρὸς, *pediculus*, ἡ χεὶρ, *manus*, ὁ & ἡ ἀντίχειρ, *pollex*.

C

ANNOTAT.

SED *vtrum ſit communis generis* ἀντίχειρ, *non conuenit inter omnes, ſunt enim qui putent* ἀντίχειρ, *cùm pollicem ſignificat, potius eſſe maſculinum, quàm fœmininum, ſubaudito nomine* δάκτυλος, digitus, *ſic* ὁ καὶ ἡ πολύχειρ, multi manus.

E ηρος:

A

Ηρ ηρος: ὁ σὴρ, σηρὸς, Ser populus & vermis nens sericum, ὁ λουτὴρ, λουτῆρος, peluis. τὸ κῆρ, κηρὸς. cor, ἡ κὴρ κηρὸς, sors, fatum.
ερος: ὁ αἰθὴρ, αἰθέρος, æther, ὁ πατὴρ, pater, πατέρος, πατρὸς, ἡ μήτηρ, mater, μητέρος, μητρὸς. ἡ γαστὴρ, γαστέρος, γαστρὸς, venter, & similia, quæ syncopen patiuntur, è quibus etiam est ὁ ἀνὴρ, ἀνέρος, ἀνδρὸς, vir.

Ορ, ορος: τὸ ἦτορ, ἤτορος, cor, animus, & quod inde componitur, ὁ καὶ ἡ μεγαλήτωρ, magnanimus.

B

Υρ, υρος: ὁ ψίθυρ, ψίθυρος, susurro, ὁ καὶ ἡ μάρτυρ, μάρτυρος, testis, τὸ πῦρ, πυρὸς, ignis.

Ωρ ωρος: ὁ φὼρ, φωρὸς, fur, ὁ ἰχὼρ, ἰχῶρος. humor, sanies, τὸ ἔλωρ, ἔλωρος, captura.
ορος: ὁ νέστωρ, νέστορος, Nestor. ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, sine patre. ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ, carens matre, Excipe τὸ ὕδωρ, ὕδατος, aqua, quasi ab ὕδας. Est enim heteroclitum.

C

Ας αντος: ὁ Αἴας, αἴαντος, Aiax. ὁ πᾶς, παντὸς, omnis, cum compositis, ἅπας, σύμπας omnis. ὁ τύψας, τύψαντος, qui verberauit. ὁ ἱστὰς ἱστάντος, stans. στὰς, στάντος, & similia participia.

ανος:

As { ανος: ὁ μέλας, μέλανος, *niger*, ὁ τάλας, τάλανος, *miser*.
αδος: ἡ λαμπὰς, λαμπάδος, *lampas*, ἡ μονὰς, μονάδος, *vnitas*. A
ατος: τὸ γῆρας, γήρατος, *senectus*. τὸ κέρας, κέρατος, *cornu*.
αος: ὁ λᾶας, τοῦ λάαος, *lapis*. ὁ λᾶς, *lapis*, λαός.

Ais { αιτος: ἡ δαὶς, δαιτὸς, *conuiuium*. τὸ σταὶς, σταιτὸς, *farina aquâ subacta*.
αιδος: ὁ καὶ ἡ παῖς, παιδὸς, *puer*, *puella*, cum compositis, ἄπαις, *sine liberis*; εὔπαις, *fœlix liberis*. B

Aυs, αος: ἡ ναῦς (Ionicè νηῦς. & diæresi, νηΐς, Genit. νηὸς) ναὸς *nauis*, vel νεὰς, quamuis alij hunc genitiuum forment à recto νεῦς. sic γραῦς, *anus*, *vetula*.

Es, -εος: τὸ ἀληθὲς, ἀληθέος, *verum*.

Eis { ενος: κλεὶς, κλενὸς, *pecten*. sic εἷς, ἑνὸς, *vnus*. cum compositis μηδεὶς, οὐδεὶς, *nullus*.
εντος: ὁ σιμόεις, σιμόεντος, *Simois*, *nomen fluuij*. ἡ ὀπόεις, ὀπόεντος, *Opus*, *nomen vrbis*, C
ὁ χαρίεις, χαρίεντος, *gratiosus*. ὁ τυφθεὶς, τυφθέντος, *qui verberatus est*, ὁ θεὶς, θέντος, *ponens*. ὁ τεθεὶς, τεθέντος, *positus*.

Excipe ἡ κλεὶς, clauis, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα καὶ κλεῖν, & in plurali κλεῖς, claues. Math. 16.

A

Ευς, εος: ὁ βασιλεὺς, βασιλέ⊕, rex. Ionicè βασιλῆ⊕, Atticè, βασιλέως.

B

Ης { ητος: ὁ λέβης, λέβητ⊕, lebes; ἡ ἐσθὴς, ἐσθῆτ⊕, vestis, ἡ κακότης, κακότητ⊕, malitia.
ἡ ἀστ͂ότης, ἀστ͂ότητος, vrbanitas, ἡ δριμύτης, δριμύτητ⊕, acrimonia, & similia infinita.
ηντος: ὁ τιμῆς, τιμῆντος, honoratus, ὁ δαφνῆς, δαφνῆντ⊕ laureus, quæ sunt contracta ex τιμήεις, δαφνήεις.
εντος: ὁ κλήμης, κλήμεντ⊕, Clemens.
εος: ὁ Δημοσθένης, Δημοσθένε⊕, Demosthenes, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, verus, vera, & similia plurima adiectiua. }

C

Ις { ιος: ἡ πόλις, πόλι⊕, ciuitas, ὁ λὶς, λιὸς, leo,
ιδ⊕: ὁ πάρις, πάριδ⊕, Paris. ἡ κρηπὶς, κρηπῖδ⊕, crepido. ἡ θέμις, θέμιδ⊕, Themis.
ιτος: ἡ χάρις, χάριτ⊕, gratia, cum compositis: εὔχαρις, gratus, ἄχαρις, ingratus. }

ιθος:

Ις { ιθος: ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ὄρνιθος, auis.
ισος: ἡ θέμις, θέμιστος, sic χάρις, χάριστος, & A
χάριδος, præter χάριτος.

ANNOTAT.

RIDENT nonnulli Antesignanum propter duos hos genitiuos nominis χάρις, sed cum Lascaris & alij non ignobiles auctores illos agnoscant; non est cur ridentes magnoperè curemus.

Ις, ινος: ὁ καὶ ἡ τὶς τινός, aliquis, indefinitum. Τίς τίνος, interrogatiuum, quis. sic ὁ δελφὶς, δελφῖνος, ἡ ἀκτὶς, ἀκτῖνος, Delphinus, radius. B

ANNOTAT.

CVM articulo postpositiuo ὅς componitur τὶς per omnes numeros, casus & genera; ὅστις, ἥτις, ὅ τι, quis, quæ quod. οὗτινος, ἧστινος, οὗτινος, & sic per omnes casus.

Declinatur autem vtraque pars compositionis; recipitq; ὅστις, præter Dialectos tertiæ & secundæ declinationis etiam peculiares quasdam. Nam pro οὗτινος & ᾧτινι, dicunt Attici, ὅτου & ὅτῳ, & Iones ὅτεο, ὅτεῳ, poëtæ ὅττεο & ὅου, Dores ὅτευ, Genit. Plural. ὁτέων Dat. ὁτέοισι. Vsurpant etiam poëtæ pro αἱ & οἱ ταὶ & τοὶ, Item τοὶ ταὶ pro οἱ & αἱ, qui, quæ. C

Ος { εος: τὸ τεῖχος, τείχεος, murus.
οτος: τὸ τετυφὸς, τετυφότος, quod verberauit: & similia participia.

A ους:
- οος: ὁ καὶ ἡ βοῦς. τοῦ καὶ τῆς βοός, *bos.*
- ουντος: ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος, *placenta.*
- οντος. ὁ ὀδοὺς, ὀδόντος, *dens*, ὁ δοὺς, δόντος, *qui dedit.*

οὖς, *auris*, ὠτός. Alij dicunt οὖς esse indeclinabile. Sed pari ratione dicerent etiam ὕδωρ esse indeclinabile.

B υς:
- υος: ὁ μῦς, μυός, *mus*, ὁ ἰχθὺς vel ἰχθῦς, ἰχθύος, *piscis.*
- εος: ὁ ὀξὺς, ὀξέος, *acutus.* ὁ ἡδὺς, ἡδέος, *suauis.*
- εως: ὁ πῆχυς, πήχεως, *Atticè, cubitus*, ὁ πρέσβυς, *senex, seu legatus*, ὁ πέλεκυς *securis.*
- υδος: ὁ χλαμὺς, χλαμύδος, *chlamys*, ὁ καὶ ἡ νέηλυς, νεήλυδος, *aduena.*
- υθος: ἡ κόρυς, κόρυθος, *galea.*
- υντος: ὁ ζευγνὺς, ζευγνύντος, *iungens*, & similia participia quartæ in μι.

C ως:
- ωτος: ὁ γέλως, γέλωτος, *risus.* τὸ φῶς, φωτός, *lux.*
- οος: ἡ αἰδὼς, αἰδόος, *pudor, verecundia.* ἡ ἠὼς, ἠόος, *aurora.*
- οτος: ὁ τετυφὼς τετυφότος, *qui verberauit.*

&

& similia participia præteriti actiui generis Masculini. A

ωs { ωος: ὁ τρῶς, τρωὸς, *Troianus* ὁ ἥρως, ἥρωος. *Heros.*

Ας, λος: ὁ ἅλς, ἁλὸς, *sal.* ἡ ἅλς, ἁλὸς. *mare.*

Νs, νθος: ἡ ἕλμινς, ἕλμινθος, *lumbricus.*

Ρs, ρτος: ὁ μάκαρς, μάκαρτος, *beatus.*

ψ { πος: ὁ ὢψ, ὠπὸς, *visus*, ὁ κύκλωψ, κύκλωπος. *Cyclops.*
βος. ὁ ἄραβς, ἄραβος, *Arabs.* ἡ φλὲψ, φλεβὸς, *vena.* B
φος: ὁ κίνυψ, κίνυφος, *nomen fluuij*, ἡ κατῆλιψ, *scala.*

Et hæc de formationibus genitiui quintæ declinationis.

NON fuerit autem inutile omnes terminationes Recti, à quibus genitiuus deducitur, hîc in vnum colligere, ordine alphabeti seruato. Sunt igitur istæ: α, ι, υ, ω, αν, εν, ην, ιν, ον, ουν, υν, ων, ξ, αρ, ειρ, ηρ, ορ, υρ, ωρ, ασ, C αισ, αυσ, εσ, εισ, ευσ, ησ, ισ, οσ, ουσ, υσ, ωσ, λσ, νσ, ρσ, ψ.

* * *

A
DE ACCVSATIVO QVINTÆ Declinationis.

Acuſatiuus exit in α.

EXCEPTIONES.

Excipe primò nomina in ις & υς, quorum genitiuus habet ος purum. Nam hæc accuſatiuum in ν formant; ὁ ὄφις, *ſerpens*, ὄφιος, vel ὄφεως, ὄφιν. ὁ βότρυς *racemus*. βότρυος,
B βότρυν, ὁ ὀξὺς, *acutus*, ὀξέος, ὀξὺν, quamuis hæc quoque α habeant, τὸν βότρυα, τὸν ὀξέα, maximè apud poëtas.

Excipe secundò Barytona in ις & υς, quæ non habent ος purum; Hæc enim α, & ν, ſortiuntur, ἡ ἔρις, ἔριδος, ἔριδα, ἔριν, *contentio*, ὁ νέηλυς, νεήλυδος, νέηλυν, νεήλυδα, *aduena*, ὁ πάρις, πάριδος, πάριν, πάριδα, *Paris*.

C
ANNOTAT.

CAVSA huius duplicis accuſatiui eſt, quòd hæc vocabula Ionicè per ος *quoque purum inflectantur, non ſecus atque* ὄφις. *Vnde meritò vtraque terminatione finiuntur. In oxytonis hoc non fit, ſolum enim* α *habent,* ἡ ἐλπὶς ἐλπίδος, ἐλπίδα, ſpes. ἡ χλαμὺς, χλαμύδος, χλαμύδα, chlamys.

Exci-

EXCIPE tertiò finita in αυς, ἡ ναῦς, ναῦν, *nauis*. ἡ γραῦς, γραῦν, *vetula*. ſubſtituto ν in locum σ nominatiui, vt & in βοῦς, βοῦν, accidit. A

ANNOTAT.

LEGIMVS *tamen* βόα, *&* Doricè βῶν *&* poëticè τὴν νᾶα vel νῆα, vel νῆυν nauim. *ſic* ὁ λᾶας, lapis, λᾶος, λᾶι, λᾶν.

DE VOCATIVO.

VOCATIVVS ſimilis eſt nominatiuo. B

EXCEPTIONES.

EXCIPIVNTVR primò nomina Barytona quæ declinantur per ντος; hæc enim ablato τος vocatiuum formant: ὁ Αἴας, αἴαντος, ὦ Αἶαν, *Aiax*. ὁ θόας, θόαντος, ὦ θόαν, *Thoas*. ὁ πολυδάμας, πολυδάμαντος, ὦ πολυδάμαν, *Polydamas*, ὁ λέων, λέοντος, ὦ λέον, *leo*. ὁ γέρων, *ſenex*. γέροντος, ὦ γέρον.

ANNOTAT. C

EXCEPTIO *hæc intelligenda eſt de nominibus, non de participiis. Hinc* τύψας, τύψαντος, ὁ ἱστὰς, ἱστάντος, ὁ στὰς, στάντος, *vocatiuum ſimilem nominatiuo habent, vt &* ὁ τύπτων, τύπτοντος, *& huius generis alia participia, ſiue ſint contracta, ſiue non, quia regula loquitur de nominibus, & quidem Barytonis tantum. Hinc* ὁ ἱμᾶς, τοῦ ἱμάντος, *vocatiuum habet ſimilem nominatiuo, quia eſt oxytonum.*

Quò ſit vt reiiciantur etiam nomina contracta. Hinc ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος, ὁ σιμοῦς, σιμοῦντος, cùm ſint contra-
A cta, vocatiuum non faciunt in ουν, ſed ſecundum aliam quandam regulam de quâ poſtea, in ου, quamuis non deſint viri docti, & in his Renatus Guillonius, qui vocatiuos illos, ὦ σιμοῦν, ὦ πλακοῦν, agnoſcant. Ego tamen non video, quomodo hæc illorum ſententia cum eorundem verbis cohæreat, cum aiunt: Nota in contractis prædictam exceptionem non habere locum, certè σιμοῦς & πλακοῦς contracta ſunt, nisi quis dicat πλακοῦν & σιμοῦν, eſſe vocatiuos contractos, pro πλακόεν, σιμόεν.

B Quamobrem nec τιμῆς, nec δαφνῆς, licet flexa per ντος, formabunt ſuum vocatiuum ablato τος, ſicut nec κλήμης, κλήμεντος, nec ἅλης, ἅλεντος, ſed tantùm nomina in αντος & οντος, qualia ante deſcripſimus, licet non ignorem eſſe nonnullos, inter quos Laſcaris, qui vocatiuos τιμῆν & δαφνῆν afferant, qui tamen potius videntur contracti ex τιμῆεν & δαφνῆεν.

Solent porrò poëtæ ex huiuſmodi vocatiuis literam ν abijcere, ὦ Αἶα, ὦ θόα, ὦ λαοδάμα, quos Latini imitati
C dixerunt, ô Palla, Æneid. 11. à Pallas, Pallantis. ô Calcha apud Senecam Troad. Vide Emmanuelem in tertiâ declinatione.

Excipe ſecundò alia quædam nomina Barytona, quæ ablato genitiui τοσ vel οσ formant ſuum Vocatiuum vt adiectiua in

ην &

ων & εισ, quorum neutra in εν, & baryto-
na in ωρ, & in ασ, ανος, & in ων, ονοσ. vt A
ὁ καὶ ἡ τέρην, *tener, tenera*, τέρενος, ὦ τέρεν.
ὁ καὶ ἡ ἄρσην, *masculus, mascula*, ἄρσενος,
ὦ ἄρσεν. ὁ χαρίεισ, *gratiosus*, χαρίεντος, ὦ
χαρίεν. ὁ τιμήεισ, *honorabilis*, τιμήεντος, ὦ
τιμῆεν. ὁ δαφνήεισ, *laureus*, δαφνήεντος, ὦ
δαφνῆεν. ὁ πλακόεισ, *latus ad modum crustæ*,
πλακόεντος, ὦ πλακόεν, & substantiuum,
ὁ Σιμόεισ, *Simois nomen fluuij*, σιμόεντος, ὦ
σιμόεν. ὁ νέστωρ, νέστορος, ὦ νέστορ *Nestor*. ὁ ἕκτωρ, B
Hector, ἕκτορος, ὦ ἕκτορ, ὁ παντοκράτωρ. ὁ μέ-
λας, *niger*. μέλανος, ὦ μέλαν. ὁ τάλας, *miser*.
τάλανος, ὦ τάλαν. ὁ δαίμων, *dæmon*. δαίμονος,
ὦ δαῖμον, passim apud Orpheum, ὁ καὶ ἡ
ἐλεήμων, *misericors*, ἐλεήμονος ὦ ἐλεῆμον. ὁ
καὶ ἡ οἰκτίρμων, *misericors*, οἰκτίρμονος, ὦ οἰκ-
τῖρμον.

ANNOTAT. C

*NON comprehenduntur sub hac exceptione parti-
cipia in* εις, *vt* ὁ τυφθεὶς, verberatus. τιθεὶς ponens,
τεθεὶς, positus. *Idem est enim horum Rectus & Voca-
tiuus.* Illa *in* εις *formant etiam Vocatiuum in* ει, *abla-
to* ς *Recti*; χαρίεις, ὦ χαρίει. *Quod si in prædictis dictio-
nibus,*

nibus aliquando Vocatiuus est similis Nominatiuo, id
A *per Atticismum vel poëticam licentiam fieri censendum est.*

Excipe tertiò composita nonnulla polysyllaba in ων, quæ vocatiuum faciunt in ον, licet quædam illorum forment Genitiuum in ωνος retracto accentu in antepenultimam, ὁ ἀπόλλων, *Apollo*, ἀπόλλωνος ὦ ἄπολλον. ὁ ποσειδῶν, *Neptunus*, ποσειδῶνος, ὦ πόσειδον. ὁ ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνονος, ὦ ἀγάμεμνον. ὁ καὶ ἡ κακοδαίμων, *infelix*. κακοδαίμονος, ὦ κακόδαιμον, Idem comparatiuis
B accidit, ὁ βελτίων, ὁ ἀρείων, *melior*, ὦ βέλτιον, ἄρειον.

ANNOTAT.

COMPOSITA *polysyllaba quorum genitiuus exit in* ονος *nihil differunt in formatione vocatiui à simplicibus in* ων, ονος, *de quibus in secundâ exceptione; nisi*
C *quod accentum in antepenultimam retrahunt, quod tamen non fit in omnibus. Dicimus enim* ὁ λακεδαίμων, Lacedæmon, λακεδαίμονος, ὦ λακεδαῖμον. ὁ παλαίμων, Palæmon, παλαίμονος, ὦ παλαῖμον. ὁ καὶ ἡ δαΐφρων, prudens, δαΐφρονος, ὦ δαΐφρον. ὁ καὶ ἡ ἀγανόφρων, lenis, mitis, ἀγανόφρονος, ὦ ἀγανόφρον.

Excipe quartò grauitona in ηρ, hæc enim ερ habent, ἡ μήτηρ, *mater*, ὦ μῆτερ. ἡ θυγάτηρ,

γάτηρ, *filia*, ὦ θύγατερ. ἡ δημήτηρ, *Ceres*; ὦ δήμητερ, quod in his quoque oxytonis fit, ὁ A
πατὴρ, *pater*. ὁ σωτὴρ, *saluator*. ὁ δαὴρ, *leuir*. ὁ ἀνὴρ, *vir*. ὦ πάτερ, σῶτερ, δᾶερ, ἄνερ, quibus etiam accentus retrahitur.

ANNOTAT.

INVENITVR tamen aliquando ὦ σωτὴρ. *Legem hanc barytonorum non sequitur hoc barytonum* ὁ πίηρ, πίηρος, ὦ πίηρ.

Excipe quintò nomina in ευς & ους, quæ B
σ deponunt, ὁ βασιλεὺς, *rex*, ὦ βασιλεῦ, ὁ βοῦς, *bos*, ὦ βοῦ. ὁ πλακοῦς *panis crustaceus*, *placenta*, ὦ πλακοῦ. præter, ὁ ποῦς, *pes*, ὦ ποῦς ὁ ὀδοὺς, *dens*, ὦ ὀδοὺς. ὁ καὶ ἡ παῖς, *puer puella*, cum suis compositis, ὁ καὶ ἡ ἄπαις, *sine liberis*. ὁ & ἡ εὔπαις, *felix liberis*

ANNOTAT.

NON videtur idem dicendum de compositis à ποῦς, C
vt δίπους, τρίπους, πολύπους. *Nam Statius poëta latinus aliquoties vtitur vocatiuo*, μελάμπου, *ad imitationem certè Græcorum. Vide Emmanuelem in tertiâ declinatione. Et si* ποῦς *suum* σ *in vocatiuo retinet, vt distinguatur ab aduerbio* ποῦ, *causa nulla erit, cur id in vocatiuo composita retineant.*

Excipe sextò grauitona in ις & υς, amittunt

mittunt enim σ in vocatiuo, ὁ ὄφις *serpens*. ὦ ὄφι. ὁ βότρυς, *botrus*, ὦ βότρυ.

A Idem accidit adiectiuis oxytonis in υς, ὁ ὀξὺς, *acutus*. ὦ ὀξὺ. Et monosyllabis, ὁ μῦς, *mus*, ὦ μῦ. ἡ δρῦς, *quercus*, ὦ δρῦ, & poëticè oxytonis in ις, ἡ ἀμαρυλλίς ὦ ἀμαρυλλί, *Amaryllis*.

ANNOTAT.

Idem fit apud Latinos in huiusmodi oxytonis. Virg.

Mirabar quid mæsta Deos Amarylli vocares.

B *Vide Emmanuelem proximè nominato loco.*

Substantiua oxytona in υς, *vt* χλαμὺς, chlamys, *& linguâ communi omnia oxytona in* ις, *retinent* σ *in Vocatiuo*, ἡ ἐλπίς, ὦ ἐλπίς, spes.

Excipe septimò vocabula in ης primæ contractorum, quorum Vocatiuus in ες, & nomina in ω & ως quartæ, quorum vocatiuus in οι exit, δημοσθένης, ὦ δημόσθενες. *Demosthenes*, ἀληθὴς *verus*, ὦ ἀληθὲς, ἡ λητὼ, ὦ

C λητοῖ, *Latona*.

DE DATIVO PLVRALI.

Fit à datiuo singulari, posito σ ante ι, τῷ βότρυϊ, τοῖς βότρυσι, reiectisque literis δ, θ, ν, τ, si occurrant in singulari, τῇ λαμπάδι,

ταῖς λαμπάσι, ὄρνιθι, ὄρνισι, τιθέντι, τιθεῖσι, λέβητι, λέβησι.

QVOD ſi reiecta aliqua ex prædictis literis, datiuus pluralis corriperetur, cùm longus fuerit poſitione in ſingulari, diphthongus facienda eſt adſcita vocali, λέοντι; λέουσι, non λέοσι, τιθέντι, τιθεῖσι, non τιθέσι. A

ANNOTAT.

CAVSA huius rei eſt, quòd Datiuus pluralis eiuſdem quantitatis eſſe debeat cum ſingulari, ſi hic breuis ſit, vt τείχει, λαμπάδι, breuis erit & ille, τείχεσι, λαμπάσι. ſi verò ſit longus, longus erit & ille, τιτᾶνι, τιτᾶσι, τιθέντι, τιθᾶσι. ἱστᾶντι, ἱστᾶσι, B

ACCIDIT tamen aliquando vt datiuus ſingularis ſit breuis, pluralis longus, & hoc potiſſimum in vocabulis ρ in obliquis habentibus; poteſt enim pluralis datiuus maior eſſe quantitate quàm ſingularis, ſed nunquam minor, ὁ ῥήτωρ, ῥήτορος, ῥήτορσι, Rhetor. *ὁ μάρτυρ, μάρτυρι, μάρτυρσι,* Martyr, teſtis. *ὁ ἅλς,* ſal, *ἁλὸς, ἁλί, ἁλσί.* C

EXCEPTIONES.

EXCIPE primò nomina in ξ, ψ, & in diphthongum deſinentia. Hæc enim datiuum pluralem à nominatiuo ſingulari formant adiecto iota, *ὁ κόραξ, κόραξι, coruus,*

uus, ὁ ἄραψ, ἄραψι, *Arabs*. ὁ βασιλεὺς, *rex*, βα-
A σιλεῦσι. βοῦς *bos*, βουσὶ. At ὁ πούς, *pes*, τοῖς ποσὶ.
τὸ οὖς, ὠσὶ, *auris*. ὁ υἱεὺς, *filius*, υἱέσι, ὁ δρομεὺς,
cursor. δρομέσι. Neque inuenitur υἱεῦσι, δρο-
μεῦσι, vt testatur Antesignanus.
Excipe secundò nomina in ηρ, in obli-
quis syncopen pati solita; hæc enim dati-
uum pluralem in ασι faciunt, ὁ πατὴρ, ἡ μή-
τηρ, ὁ ἀνὴρ. πατέρι, πατρὶ, πατράσι, ἀνδράσι, μη-
τράσι. ἡ θυγάτηρ, θυγατράσι, sic ὁ υἱς, *filius*, τοῖς
B υἱάσι, inserto α pro υἱσι. γαστὴρ tamen, *venter*,
facit γαστῆρσι, vt quidam volunt.

DE DIALECTIS QVINTÆ DECLINATIONIS.

VOCATIVOS omnium nominum in ων, *etiam
oxytonorum, quæ per* ονος *declinantur, formant
Æoles in* ον, *ablato scilicet* ος *genitiui*, ἡ ἀηδών, lusci-
C nia, ἀηδόνος, ὦ ἀηδὸν, *communiter* ὦ ἀηδών. ἡ χελιδών,
hirundo, χελιδόνος, ὦ χελιδὸν, *communiter* ὦ χελιδών.
*Additur quoque nonnullis nominibus quintæ decli-
nationis syllaba* φι *vel* φιν, *& in neutris quidem in* ος,
vertitur ο *in* ε. *In fœmininis verò in* ων *formato geniti-
uo abiiciendum est* σ, *& in aliis alia mutanda sunt,
vt in his exemplis vides.*

τὸ στῆ-

τὸ στῆθος,	pectus,	στήθεσφι.
τὸ ὄρος,	mons,	ὄρεσφι.
τὸ ὄχος,	currus,	ὄχεσφι.
ἡ κοτυληδὼν,	coxa,	κοτυληδόνος, κοτυληδονόφι.
ἡ χελιδὼν,	hirundo,	χελιδόνος, χελιδονόφι.

A

Inuenitur etiam Iliad. 9. ἐξ ἐρέβεσφιν, pro ἐξ ἐρέβους, ex Erebo, *genitiuus à nomine* τὸ ἔρεβος. Et Iliad. 12. παρὰ ναῦφιν, pro ἀπὸ νηῶν, à nauibus.

Accidit quoq; huic declinationi apocope: δῶ pro δῶμα, domus, *id quod fit in omnibus casibus singularis numeri, vt in hoc schemate cernis.*

B

In Nom. τὸ	σκέπα	pro	σκέπασμα,	tegmen.	
	ὕφα		ὕφασμα,	textum.	
	δῶ		δῶμα,	domus.	
In Genit. τοῦ	Αἴαν	pro	Αἴαντος	*Vel etiam* Αἴα, θόα, *vt placet Lascari.*	
	θόαν		θόαντος		
In Dat. τῇ	δαΐ	pro	δαΐδι,	pugnæ.	
	θέτι		θέτιδι,	Thetidi.	
	μάστι		μάστιγι,	scuticæ.	C
	παράκοιτι		παρακοίτιδι,	vxori.	
	τῷ ἱδρῶ		ἱδρῶτι,	sudori.	
In Accu. τὸν	Ἀπόλλω	pro	Ἀπόλλωνα,	Apollinem.	
	ποσειδῶ		ποσειδῶνα,	Neptunum.	
	ἱδρῶ		ἱδρῶτα.	sudorem.	

A In Vocat. ὦ { λαοδάμα, πολυδάμα, Αἶα, θόα } pro { λαοδάμαν. Laodamas. πολυδάμαν, Polydamas. Αἶαν, Aiax. θόαν, Thoas. }

In Vocat. ὦ	pro	
λαοδάμα	λαοδάμαν.	Laodamas.
πολυδάμα	πολυδάμαν,	Polydamas.
Αἶα	Αἶαν,	Aiax.
θόα	θόαν,	Thoas.

Genitiuus & datiuus duales crescunt interdum additione vnius syllabæ: ποδοῖιν *pro* ποδοῖν.

DATIVVM *pluralem formant poëtæ à nominatiuo plurali addito iota,* Αἴαντες, αἰάντεσι, λέβητες, λεβήτεσι, *& duplicato* σ, λεβήτεσσι, *prout ratio & carminis necessitas exigit,* βήματα, βημάτεσι, σώματα, σωμάτεσι, *mutato*
B α *in* ε, *& addita syllaba* σι, ἔπεα, ἐπέεσι, *seu* ἐπέεσσι, τείχεα, τειχέεσι, *seu* τειχέεσσι.

Cæterùm nominibus, participiis & verbis in ι *vel* ε *desinentibus, adiici solet consonans,* ν, *sequente in alterâ dictione vocali vel diphthongo,* τύπτουσιν ἐκεῖνον, verberant illum, λέουσιν ἐκείνοις, leonibus illis, ἔτυπτεν αὐτόν, verberabat illum, *quod poëtæ non rarò faciunt versus gratia, etiamsi consonans sequatur. Et hæc de declinationibus simplicibus.*

C

Caput V.

DE DECLINATIONIBVS CONTRACTIS.

QVINQVE sunt harum declinationum, ortæ á quintâ, & ita appellatæ,

latæ, quòd in nonnullis casibus contra- A
hantur, duabus syllabis in vnam coale-
scentibus. Et prima quidem declinatio
continet masculina, fœminina & commu-
nia in ης, & neutra in ες & ος. ὁ δημοσθένης,
Demosthenes. ἡ τριήρης. *triremis*. ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς,
τὸ ἀληθὲς, *verus, vera, verum*. τὸ τεῖχος, *murus*.

PARADIGMA PRIMÆ DE- CLINATIONIS. B

Sing. ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος, δημοσθέ-
νους. τῷ δημοσθένεϊ, θένει. τὸν δημοσθένεα, θένη. ὦ
δημόσθενες.

Dual. τὼ & ὦ δημοσθένεε, θένη. τοῖν δημόσθε-
νέοιν, θενοῖν.

Plural. οἱ & ὦ δημοσθένεες, θένεις. τῶν δημο-
σθενέων, θενῶν. τοῖς δημοσθένεσι. τοὺς δημοσθένεας,
θένεις.

SIC ἡ τριήρης, τῆς τριήρεος, τριήρους. ὁ καὶ ἡ C
ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. τὸ τεῖχος, τοῦ
τείχεος, τείχους. τῷ τείχεϊ, τείχει.

Neutra in plurali contrahuntur in η. τὰ
τείχεα, τείχη, τὰ ἀληθέα, ἀληθῆ.

DATIVVS pluralis in nullâ declinati-
one contrahitur.

A

ANNOTAT.

Accusatiuus in εα contrahitur in η; sed quorum rectus desinit in ης purum, contrahuntur etiam in α, vt εὐφυὴς, ingeniosus, τὸν εὐφυῆ vel εὐφυᾶ, *sic* ὑγιὴς, sanus. *Quamuis sint, qui velint solum accusatiuum in α esse vsitatum.*

QVAEDAM *nomina primæ contractorum habent nonnunquam terminationes primæ simplicium,* τὸν Δημοσθένην, τὸν Ἀριστοφάνην, τὸν Σωκράτην, & ὦ Σωκράτη. οἱ Ἀριστοφάναι, καὶ τοὺς ἀριστοφάνας.

B *De quibus plura, cùm agemus de Heteroclitis*

Ne mireris, inquit Priscianus lib. 6. si quando apud Latinos legeris, ô Socrate: Nam Attici propria nomina primæ declinationis contractorum vt Σωκράτης, *accusandi & vocandi casu instar nominum primæ declinationis declinant,* τὸν Σωκράτην, ὦ Σωκράτη. *Cicero in Protag. apud eundem Priscianum eodem libro. Quid tu, vnde tandem appares, ô Socrate? Quædam neutra dualis numeri contrahuntur etiam in* ει, τὸ σκέλεε, σκέλει,

C καὶ σκέλη, crura. *Interdum alterum* ε *per apocopen tollitur,* ὄσσε pro ὄσσεε, oculi. *Quamuis autem casus huius declinationis dicto modo contrahantur, vsurpant tamen auctores solutæ orationis subinde casus non contractos, vt in duali* συγγενέε, cognati. κερδέων, lucrorum. ἀνθέων, florum. ὀρέων, montium.

DE COMPOSITIS A NOMINE κλέος. A

DVPLICIA *ab hoc nomine veniunt vocabula, quædam adiectiua & communia,* ὁ καὶ ἡ εὐκλεὴς, gloriosus, gloriosa, ὁ καὶ ἡ ἀκλεὴς, inglorius & ingloria. *Quædam propria* ὁ Σοφοκλέης, Sophocles, ἡρακλέης, Hercules, ἰφικλέης, Iphicles, *& alia plurima.*

Priora eandem habent declinationem, quam δημοσθένης; ὁ εὐκλέης, τοῦ εὐκλεέος, εὐκλεοῦς, τῷ εὐκλεέϊ, εὐκλεεῖ: *posteriora quæ propria sunt, variè contrahuntur, vt vides in hoc exemplo.* B

PARADIGMA.

Nom. ἡρακλέης, ἡρακλῆς.

Gen. τοῦ ἡρακλέεος, ἡρακλέους, ἡρακλοῦς. Et Ionicè ἡρακλῆος, καὶ ἡρακλέηος.

Dat. ἡρακλέεϊ, ἡρακλέει, ἡρακλεῖ, ἡρακλέϊ, καὶ ἡρακλῆϊ.

Accus. ἡρακλέεα, ἡρακλέα, ἡρακλῆ, ἡρακλέη, ἡρακλῆα, καὶ ἡρακλέην, καὶ ἡρακλῆν. C

Vocat. ὦ ἡράκλεες, ἡράκλεις, ἥρακλες, ἡρακλῆς, ἡρακλῆ.

Dual. τὼ & ὦ ἡρακλέεε, ἡρακλέε, ἡρακλέη, ἡρακλῆ.

Gen. & Dat. τοῖν ἡρακλεέοιν, ἡρακλέοιν, ἡρακλοῖν, ἡρακλήοιν.

A Plur. Nom. οἱ ἡρακλέεες, ἡρακλέεις, ἡρακλεῖς, ἡρακλῆες.

Gen. τῶν ἡρακλεέων, ἡρακλέων, ἡρακλῶν, ἡρακλήων.

Dat. ἡρακλέεσι, ἡράκλεσι, ἡρακλῆσι.

Accuſ. τοὺς ἡρακλέεας, ἡρακλέας, ἡρακλεῖς, ἡρακλῆας, ἡρακλᾶς.

Vocatiuus ſimilis eſt nominatiuo.

EODEM modo declinantur θεμιστοκλέης, Themiſtocles, Σοφοκλέης, Sophocles, Περικλέης, Pericles, & ſimilia.

B

SECVNDA DECLINATIO.

EST maſculinorum & fœmininorum & communium in ις, & neutrorum in ι, ὁ ὄφις, *ſerpens*, ἡ πόλις, *ciuitas*, ὁ καὶ ἡ νῆστις, *ieiunus, ieiuna*, τὸ σίναπι, *ſinapi*.

C

PARADIGMA SECVNDÆ DECLINATIONIS.

Singul. ὁ ὄφις. τοῦ ὄφιος. τῷ ὄφιϊ, ὄφει. τὸν ὄφιν, ὦ ὄφι.

Dual. τὼ & ὦ ὄφιε. τοῖν ὀφίοιν.

Plural. οἱ ὄφιες, ὄφις. τῶν ὀφίων. τοῖς ὄφισι. τοὺς ὄφιας, ὄφις. ὦ ὄφιες, ὄφις.

Sic ἡ πόλις, πόλιος, τέρψις, τέρψιος, *delectatio*, & similia. A

Neutrum τὸ σίνηπι. Plural. τὰ καὶ ὦ σινήπια, σινήπι.

CRASIS huius declinationis tantùm fit in ι longum, in iis videlicet casibus, quos tibi paradigma exhibet.

DIALECTI HVIVS DECLINATIONIS. B

ὁ ὄφις, Genit. ὄφεος Ionicè. ὄφεως Atticè, sic πόλις, πόλεος, πόλεως & πόληος, apud Poëtas, & πόλους seu πόλους, qui est genitiuus contractus Doricus ab illo Ionico τῆς πόλεος. Dat. τῷ ὄφεϊ, ὄφει. Nam in his Ionicis casibus eadem est contractio, quæ in primâ declinatione. Sic in duali, τὼ ὄφεε, ὄφει, οἱ & ὦ ὄφεες, ὄφεις. τοὺς ὄφεας, ὄφεις. Reliqui casus non contrahuntur.

Sunt autem casus ita contracti vsitatiores quàm communes aut Ionici, πόλει enim, exempli causa apud C *Atticos, & πόλεις apud Demosthenem, & eius similes reperitur: non πόλεϊ vel πόλεϊ, nec πόλιες, πόλεες, πόλιας, πόλεας, nisi apud Herodotum, Hippocratem & alios, qui Ionicè loquuntur.*

GENITIVVS *& datiuus dualis Atticus,* ὀφέῳν, Plur. ὄφεων, *accentu in antepenultimâ.*

CÆTERVM *ab illo genitiuo* πόλιος, vrbis, *fit* Dat.

A πόληϊ, πόληα. Et in duali πόληε. In plurali πόληες, τῶν πολήων, πόλησι, πόληας. Quos omnes casus confirmat LASCARIS poëtarum testimoniis.

NEVTRA quoq; per εος flectuntur; σίνηπι, σινήπεος, & in plurali σινήπεα, σινήπη. Et hæc ex communi Grammaticorum sententiâ.

ANNOTAT.

ALII putant terminationes illas πόλιος, ὄφιος, ὄφι, quas pro communibus attulimus non esse communes, sed Ionicas, cùm iis vtatur Herodotus Ionicus scriptor, a-
B pud quem πόλιος, & contractus datiuus πόλι, & Nom. Plur. πόλις, & accusatiuus πόλιας legitur. Neq; credibile est, inquiunt, eum qui ex instituto Ionicam Dialectum sectabatur, communem hic linguam vsurpare voluisse. Vt vt sit, non videtur à communi Grammaticorum opinione recedendum esse.

VOCABVLVM ὁ & ἡ ὄϊς, ouis, peculiarem contractionis modum habet. In omnibus enim casibus contrahitur, ὄϊς, ὄϊος,
C ὄϊι, ὄϊν, οἶς, οἶος, οἶι, οἶν. Et in plurali αἱ & ὦ ὄϊες, καὶ τὰς ὄϊας, crasi ὄϊς, & factâ contractione οἶς. Dicitur etiam ὄϊς. ὄϊδος, ὄϊδα.

TERTIA DECLINATIO CONTRACTORVM.

CONTINET masculina in ευς. Gen. εος communis. Atticè εως. Ionicè ηος. contrahi-

trahitur in iis casibus, quos in hoc paradigmate cernis, A

Sing. ὁ βασιλεὺς, *rex*, τοῦ βασιλέος, τῷ βασιλέϊ, λεῖ, τὸν βασιλέα, ὦ βασιλεῦ.

Dual. τὼ καὶ ὦ βασιλέε, λῆ, τοῖν βασιλέοιν.

Plur. οἱ καὶ ὦ βασιλέες, λεῖς, τῶν βασιλέων, τοῖς βασιλεῦσι, τοὺς βασιλέας, λεῖς.

Genitiuus Ionicus, τοῦ βασιλῆος, τῷ βασιλῆϊ, τὸν βασιλῆα. Et ita deinceps per omnes casus vbi ε commune est, ibi Ionicè B est η.

ANNOTAT.

SVNT qui velint genitiuum in εος, *non esse communem, sed in* εως, *qui simul sit communis & Atticus; illum autem in* εος *volunt esse genitiuum Ionicum.*

GENITIVVS in εως non contrahitur.

Excipiuntur nomina illa, quæ ante εως, vocalem aut diphthongum habent, ὁ πειραιεὺς, *Piræeus*, τοῦ πειραιέως, πειραιῶς. ὁ στειριεὺς, C στειριέως, στειριῶς, *Stirieus*. ὁ χοεὺς, *congius*, τοῦ χοέως, χοῶς. Eadem accusatiuum contrahunt in ᾶ, τὸν πειραιᾶ, τὸν στειριᾶ, τὸν χοέα, χοᾶ.

* *
*

A

DE DIALECTIS HVIVS DECLINATIONIS.

GENITIVVS Doricus βασιλοῦς, factâ crasi ex ιος in ος, deinde ε in ο verso.

LASCARIS huius nominis Αχιλλοὺς, hos omnes genitiuos adfert: Αχιλλέος, Αχιλλέως Atticè. Αχιλλῆος Ionicè, Αχιλλῆϊος, apud recentiores Iones: ἀχίλληος apud antiquos Æoles. ἀχίλλειος apud recentiores. ἀχιλλιος Bœoticè. ἀχιλλεῦς Doricè. ἀχίλλους

B Æolicè.

ACCVSATIVVS βασιλῆ poëticè, ab Ionico βασιλῆα ablato α, vel per contractionem βασιλέα, βασιλῆ. Nominatiuus pluralis βασιλῆες vel βασιλῆς. Datiuus in ῦσι, à Ionico singulari βασιλῆϊ interposito σ, βασιλῆσι, poëticè βασιλέσι, à datiuo singulari βασιλέϊ, sic ὑεὺς, ὑέως, ὑέϊ, ὑέσι, filius, ὁ δρομεὺς, δρομέσι, cursor.

NOMINA huius declinationis efferunt Dores per ος, teste Pris. lib. 6. ὀρφεὺς, ὄρφης. τυδεὺς, τύδης. ἀχιλλεὺς, ἀχίλλης. ὀδυσσεὺς, ὀδύσσης, per primam simplicium.

C Hinc τὸν ὀρφῶν, τύδην, ὦ ὀρφη, τύδη, ἀχίλλη. Et apud Latinos ô Achille, ô Vlysse. Aliàs per secundam Latinorum declinationem, & nonnulla etiam per tertiam inflectuntur, Vlysses, Vlyßis, Achilles, Achillis, vel Vlysseus, Achilleus, idque vel tribus, vel quatuor syllabis. Similiter in obliquis Vlyssei, Achillei, quatuor syllabis. Vt apud Horat. I. Odar. Nec cursus duplices per mare Vlyssei. Vel tribus, vt apud Virgi-

Virgilium lib. 3. Æneid. Immitis Achillei vel Achilli. A

VOCATIVI Græci Perseu, Tydeu, Theseu, vsitatißimi sunt. Nec inusitatus est accusatiuus Græcus Orphea, Thesea. Vide Emmanuelem in secundâ declinatione.

QVARTA DECLINATIO.

EST fœmininorum in ω & ως, prioris generis multa sunt, & omnia fermè propria mulierum, ἡ λητὼ, *Latona*, μαντὼ, γοργὼ, σαπφὼ; & appellatiua φειδὼ, *parsimonia*. πειθὼ, *Suada*. ἠχὼ, *Echo*, & similia. Posterioris generis duo: ἠὼς, *aurora*, & αἰδὼς, *pudor, verecundia*, quorum hoc est paradigma. B

Sing. ἡ λητώ. τῆς λητόος, λητοῦς. τῇ λητόϊ, λητοῖ. τὴν λητόα, λητώ. ὦ λητοῖ.

Dualis & pluralis vt in tertiâ simplicium, τὰ λητὼ, αἱ λητοὶ, nec fit vlla in duali & plurali contractio. C

ANNOTAT.

ALIQVI accusatiuum circumflectunt τὴν λητόα, λητῶ, *sed alij rectius acuunt: vt & illum à nominibus in* ως, τὴν αἰδόα, αἰδῶ. *Ionicè desinit accusatiuus in* οῦν, σαπφοῦν,

A *φῦν, & Æolicè in ῶν, ſicut genitiuus Æolicè & Laconicè in ῶς.*

QVINTA DECLINATIO.

COMPLECTITVR tantum neutra in ας, Genitiuus communis ατος, Ionicus αος, ex quo fit craſis Attica ως; vt vides in hoc exemplo.

Sing. τὸ κρέας, *caro*. τοῦ κρέατος, κρέαος κρέ-
B ως. τῷ κρέατι, κρέαϊ, κρέᾳ, τὸ καὶ ὦ κρέας.

Dual. τὼ κρέατε, κρέαε, κρέα, τοῖν κρεάτοιν, κρεάοιν, κρεῷν.

Plur. τὰ κρέατα, κρέαα, κρέα. τῶν κρεάτων, κρεάων, κρεῶν. τοῖς κρέασι, τὰ κρέατα, vt in nominatiuo.

ANNOTAT.

Videtur κρέας *etiam contrahi in nominatiuo Doricè, in* κρῆς *apud Theocritum Idyll. 1.*

C *SVBSTITVVNT quoque Iones interdum* ε *in locum* α. *Hinc apud Herodotum* γέρεα pro γέραα, *à* γέρας, munus.

Datiuus pluralis poëticè γεράτεσι, *& aliquando* γεράεσι, *à* γέραα, *quaſi eßet* γέραες.

Caput

A

Caput VI.

DE NOMINIBVS SIMPLICIVM DECLINATIONVM CONTRAHI SOLITIS.

In nominibvs declinationibus simplicibus, præter quartam, inueniuntur nomina, quæ vel in omnibus, vel certis quibusdam casibus contrahi solent, vt in primâ, ὁ ἑρμέας vel ἑρμείας, ἑρμῆς, *Mercurius*, ἑρμέου, ἑρμοῦ. ἑρμέᾳ, ἑρμῇ. τὸν ἑρμέαν, ἑρμῆν. Et ita deinceps per omnes numeros & casus. ἑρμέα, ἑρμᾶ, in duali; ἑρμέαι, ἑρμαῖ, in plurali. B

Sic ὁ ἀπελλέης, *Apelles*, ἀπελλῆς, τοῦ ἀπελλέου, ἀπελλοῦ, ἀπελλῇ. Nam circumflexa in ης, vt multis placet, formant genitiuum ablato σ. C

Contractio secundæ simplicium fit in ᾶ & ῆ. In ᾶ dupliciter, primò ex άα, vt μνάα, *mina*, μνᾶ. Ἀθηνάα, *Minerua*, Ἀθηνᾶ. Ναυσικάα, *Nausicaë*, Ναυσικᾶ. Secundò ex έα, si ante

A ante ε præcedat vocalis aliqua, aut liquida ρ: vt ἐρεέα, *lanea*, ἐριᾶ. ἀργυρέα, *argentea*, ἀργυρᾶ. πορφυρέα. *purpurea*, πορφυρᾶ.

Contractio in ῆ itidem fit dupliciter. Primò ex έα, si ante ε præcedat alia consonans quàm ρ: vt γέα, γῆ, *terra*. χρυσέα, *aurea*, χρυσῆ. λεοντέα, *leonina*, nempe *pellis*, λεοντῆ. Secundò ex όη, vt ἁπλόη, *simplex* vel *simpla*, ἁπλῆ. διπλόη, *duplex* vel *dupla*, διπλῆ, & B alia huiusmodi. Contrahuntur autem in omnibus numeris & casibus.

Nomina in οος tertiæ declinationis per omnes casus & numeros contrahuntur: ὁ νόος, νοῦς, *mens*. τοῦ νόου, νοῦ. τῷ νόῳ, νῷ, τὸν νόον, νοῦν. ὦ νόε, νοῦ.

Dual. τὼ καὶ ὦ νόω, νώ, acuto accentu. τοῖν νόοιν, νοῖν.

Plur. οἱ καὶ ὦ νόοι, νοῖ. τῶν νόων, νῶν; τοῖς νόοις, C νοῖς. τοὺς νόους, νοῦς.

Sic composita ἄνοος, ἄνους, *amens*. εὔνοος, εὔνους, *beneuolus*. ἀνόου, ἄνου.

Eadem est ratio huius vocis ῥόος, *fluxus*, πλόος, *nauigatio*, χνόος, *lanugo*, χρόος, *cutis*, seu *corpus amictum cute*, cum compositis, κατάῤῥοος, κατάῤῥους, *defluxus*, καλίῤῥοος *pulchra*

pulchra fluenta habens. ἔκπλοος, *enauigatio,* A
ἐπίπλοος, *nauigatio aduersus aliquem,* ἄχνοος, ἄχνους, *expers lanuginis,* ῥοδόχροος, ῥοδόχρους, *roseo colore infectus.* Quibus adde ἁπλόος, *simplex,* ἁπλοῦς. ἁπλόη, ἁπλῆ. ἁπλόον, ἁπλοῦν. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. sic διπλόος, *duplex,* διπλόη, διπλόον: τριπλόος, *triplex,* τετραπλόος, *quadruplex.* Et composita ex Ionico μνέα, pro μνᾶ, *mina,* δίμνους, τρίμνους, τετράμνους, *duarum, trium, quatuor minarum.* B

Spectant etiam huc χρύσεος, ἀργύρεος, χάλκεος, *aureus, argenteus, æreus.* χρυσοῦς, ἀργυροῦς, χαλκοῦς. σιδήρεος, σιδηροῦς, *ferreus.* φοινίκεος, φοινικοῦς, *puniceus,* ὑάλεος, ὑαλοῦς, *vitreus,* & alia multa in εος.

Fœm. χρυσέη, χρυσῆ. χρύσεον, χρυσοῦν. ἀργυρέα, ἀργυρᾶ, ἀργύρεον, ἀργυροῦν.

Excipe ὄγδοος, ὀγδόη, ὄγδοον, *octauus.* Nusquam enim contrahitur. C

Σάος, *saluus, integer,* contrahitur contractione Atticâ in nominatiuo singulari, σάος, σῶς, & in accusatiuo plurali σάους, σῶς. & in neutro τὸ σάον, σῶν, *saluum.* In plurali τὰ σάα, σὰ apud Suidã. Dicitur etiam pro σάος, σῶος, καὶ τό σῶον. In plurali σῶοι per contractionem

A ctionem σοῖ, teste Suidâ. In accusatiuo plurali generis fœminini σῶς pro σῶας, teste Thomâ in Eclogis Atticis. At verò σόος, non contrahitur; nisi quis neutrum illud τὰ σᾶ, & τὰς σῶς, hinc deducere velit, pro σόα, & σόας.

Contrahuntur præterea in tertiâ declinatione neutra in εον, idq; ad hunc modum.

B Sing. τὸ καὶ ὦ ὀστέον, ὀστοῦν, os ossis, τοῦ ὀστέου, ὀστοῦ, τῷ ὀστέῳ, ὀστῷ.

Dual. τὼ καὶ ὦ ὀστέω, ὀστώ. accentu acuto: τοῖν ὀστέοιν, ὀστοῖν.

Plur. τὰ καὶ ὦ ὀστέα, ὀστᾶ. τῶν ὀστέων, ὀστῶν. τοῖς ὀστέοις, ὀστοῖς.

In Qvinta declinatione contrahuntur in nominatiuo & reliquis casibus, ὁ πλακόεις, πλακοῦς, πλακοῦντος, *placenta*. ὁ σιμόεις, *Simois*, σιμοῦς, σιμοῦντος. sic ἡ ὀπόεις, ὀποῦς, *Opus*, ἡ ἀμαθοῦς, *Amathus*. Item ὁ τιμῆς, τιμῆντος, à C τιμήεις, *honoratus*, & *similia*.

Item participia præsentis temporis à verbis circunflexis, ποιέων, ποιῶν, ποιέον, ποιοῦν, *faciens*. His adde circumflexa in ηρ, τὸ ἔαρ, *ver*, ἦρ. τὸ στέαρ, στῆρ, *adeps*, τὸ κέαρ, κῆρ, *cor*, *animus*

Geniti-

Genitiuus ἔαρος, ἦρος. στέαρος, στῆρος. κέαρος, κῆρος; accentu circumflexo in penultimâ, A
Contrahitur etiam ὁ λᾶας, *lapis*, λᾶσ. τοῦ λάαος λᾶος. τῷ λάαϊ, λᾶϊ.

ANNOTAT.

LEGIMVS tamen κυρὸς, συρὸς, *acuto in vltimâ, & sunt genitiui ab illis Rectis*, κῦρ, σῦρ, *horum enim regularis genitiuus est* κυρὸς, *sicut huius* θῦρ, fera, θυρὸς, *at* ἡ κὴρ, τῆς κῆρος, sortem & fatum & mortem *significans, non est contractum. sic* λᾶς *contractum declinatur etiam more non contractorum*, τοῦ λαὸς, λαΐ, λᾶν. B

SYNCOPEN patiuntur nonnulla oxytona & barytona quintæ in plerisque obliquis: ὁ πατὴρ, *pater*, πατέρος, πατρὸς, πατρὶ, πατέρα tantùm, non πάτρα ad differentiam Dorici nominis, πάτρα pro πάτρη, quod patriam significat. Sic ἡ μήτηρ, μητέρος, μητρὸς, μητέρα. & ἡ γαστὴρ, *venter*, γαστέρος, γαστρὸς, γαστέρα *tantùm*, vt distinguatur à nomine ἡ C
μήτρα, μήτρας, *matrix*, & ἡ γάστρα (quod & γάστρη) *vas amplum & capax*.

EODEM modo syncopen subeunt, ὁ ἀνὴρ, *vir*, ἀνέρος, ἀνδρὸς. ἀνέρες, ἄνδρες, ἀνέρων, ἀνδρῶν. ὁ vel ἡ κύων, *canis*, κύονος, κυνὸς κύονι, κυνὶ

ἡ θυγάτηρ, *filia*, θυγατέρος, θυγατρός, θυγατέρι,
A θυγατρί. θυγατέρα, θύγατρα. ὦ θύγατερ. Et sic
in aliis numeris.

ANNOTAT.

πατὴρ, γαστὴρ, μήτηρ, tantùm habent syncopen in genitiuo & datiuo singulari; vt plerique rectè volunt: licet, vt inquit Renatus Guillonius, sint qui dissentiant, asserentes, posse dici in duali, τὼ & ὦ πατέρε, πάτρε, πατέροιν, πατροῖν, & in plurali, πατέρες, πάτρες. In genitiuo & accusatiuo πατέρων & πατέρας tantùm, ad
B *differentiam genitiuorum & accusatiuorum nominis πάτρα,* patria. *Eademq; ratio est nominum μήτηρ & γαστήρ.*

Nevtra in *υ* per εος, contrahuntur in datiuo singulari; ἄστυ, *vrbs*, ἄστεος, ἄστεϊ, ἄστει, & in accusatiuo plurali; ἄστεα, ἄστη, apud Isocratem in Paneg. & apud Euripidem in suppl.

Acvta in υς, εος, contrahuntur in da-
C tiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo plurali masculini generis, ὁ ἡδὺς, ἡδέος, ἡδέϊ, ἡδεῖ, ἡδέες καὶ ἡδέας, ἡδεῖς, *suauis*, sic ὀξὺς, *acutus*, ὁ δριμὺς, *acerbus*, & similia. Neutra horum non contrahuntur in plurali.

Nomina in υς, υος, contrahuntur in nomi-

nominatiuo, accuſatiuo & vocatiuo plurali: ὁ βότρυς, *racemus*, βότρυος, οἱ & ὦ βότρυες, βότρυας, βότρυς. craſi factâ in υ, ſic στάχυς, *ſpica*, νέκυς, *mortuus*. In iiſdem caſibus contrahitur βοῦς, οἱ καὶ ὦ βόες, τοὺς βόας, βοῦς, & Doricè βῶς. Item ναῦς, *nauis*, αἱ καὶ ὦ καὶ τὰς ναῦς, *naues*, ſic γραῦς, *anus, vetula*. A

COMPARATIVA in ων contrahuntur in accuſatiuo ſingulari maſculini & fœminini generis, & in nominatiuo, accuſatiuo & vocatiuo plurali, & in genere neutro plurali, ὁ καὶ ἡ μείζων, *maior*. τὸν καὶ τὴν μείζονα, μείζοα, μείζω. οἱ αἱ τὰ ὦ μείζονες μείζοες, μείζους, τοὺς καὶ τὰς μείζονας, μείζοας, μείζους, καὶ τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω Aliquando truncantur per ſyncopen; ὁ χερείων, *deterior*. Dat. χερείονι, χέρει, & mutato ε in η. χέρηι. Iliad. 1. ἀνδρὶ χέρηι, *viro deteriori, inferiori*. Sic χέρηα, pro χερείονα. B

CÆTERVM nomina, quæ in omnibus caſibus contrahuntur, appellant Grammatici ὁλοπαθῆ, quæ verò tantùm in quibuſdam, ὀλιγοπαθῆ. C

A

Caput septimum.

DE HETEROCLITIS.

QVÆDAM Heteroclita variant genere, quædam declinatione, quædam B terminatione, quædam aliis modis.

GENERE variant hæc: δεσμός, *vinculum*, ἐρετμός *remus*, ζυγός, *iugum*, κύκλος, *circulus*, λύχνος, *lucerna*, μοχλός, *vectis*, νῶτος, *dorsum*, σταθμός, *statio*, τράχηλος, *collum*. In singulari enim masculina sunt; neutra in plurali, τὰ δεσμά, ἐρετμά.

ANNOTAT.

C *VSVRPANTVR tamen in masculino quoque genere*, οἱ δεσμοί, ἐρετμοί, κύκλοι, λύχνοι, μοχλοί, τράχηλοι. *Leguntur etiam apud Poëtas* μηρὰ *pro* μηροὶ humeri, δόρπα *pro* δόρποι, cænæ. *Masculinis prædictis addendum est* ὁ δίφρος, currus, biga, *quamuis multi velint esse fæmininum.*

FOEMININVM, κέλευθος *via*, & commune ὁ καὶ ἡ τάρταρος, neutra sunt in plurali κέλευθα, τάρταρα. Inuenias etiam κελεύθους.

ἡ γυνὴ

ἡ γυνὴ, ὁδὸς, πόλις, χεὶρ, *mulier, via, ciuitas, manus*; masculina sunt in nominatiuo & A
accusatiuo dualis numeri, τὼ γυναῖκε, ὁδὼ, πόλιε, χεῖρε.

ANNOTAT.

IDEM *in aliis quoque accidit; legimus enim* τὼ φύσει, τὼ ἡμέρα, τὼ τέχνα, *imò Euripides in singulari* τοῦ λόξους, *& Synesius*, τοῦ συμφορᾶς, *& Sophocles* τοῦ σάλπιγγος *dixit. Quidam putant hæc & similia vocabula verè esse & manere generis fœminini; & tantùm in articulo esse mutationem generis. Atticos enim vsurpare articulum masculinum* τὼ *pro fœminino* τά. B

HETEROCLITA quæ declinatione variant, vel vnius sunt in nominatiuo terminationis vel diuersæ.

Vnius terminationis. { ὁ δάρης, δάρου, δάρητος, *Dares.* ὁ λάχης, λάχου, λάχητος, *Laches.* ὁ θαλῆς, θαλοῦ, vel θάλης, θάλητος, *Thales.* sic ὁ χρέμης, *Chremes*, ὁ μύκης, *fungus*, ὁ Ἄρης, ἄρου Ionicè Ἄρεω, *Mars.* Ἄρης, ἄρητος. Ἄρης, ἄρεος, ἄρειος, ἄρους, ἄρους. ὁ νοῦς, *mens*, τοῦ νοῦ, καὶ τοῦ νοός, νοΐ. ὁ δίπους, δίπου, δίποδος, *bipes.* C

A

pes. τρίπȣς, τρίπȣ, τρίποδος, *tripes*. ſic cætera à πȣ̀ς cō poſita, vt οἰδίπους, *Oedipus*. οἰδίπȣ, οἰδίποδος, dicitur etiam ὁ οἰδιπόδης. ὁ μίνως, *Minos*. τȣ̃ μίνω, μίνωος. ὁ γέλως, *riſus*. γέλω, γέλωτος. ὁ πάρις, *Paris*, πάριδος & πάριος. τὸ γάλα, *lac*, γάλακτος, ab inuſitato γάλαξ.

B

ἡ γυνὴ, γυναικὸς, γυναικὶ, γυναῖκα, ὦ γύναι. Dat. Plu. γυναιξὶ ab inuſitato γύναιξ, *Mulier*.

Vnius terminationis.

Μέγας & πολὺς, *magnus* & *multus*, accipiūt ſuos obliquos per omnia genera, omneſque numeros ab inuſitatis, μεγάλος & πολλός, præter accuſatiuū ſingularē maſculinum; nominatiuūque & accuſatiuum neutrum, ὁ μέγας, τȣ̃ μεγάλȣ, τῷ μεγάλῳ, τὸν μέγαν.

C

Fœm. ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης τῇ μεγάλῃ, τὴν μεγάλην.

Neut.

Neut. τὸ μέγα. τοῦ μεγάλου.

ὁ πολὺς, τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ, τὸν πολλὺν. A

Fœm. ἡ πολλὴ, τῆς πολλῆς.

Neut. τὸ πολὺ, τοῦ πολλοῦ. Vſurpant tamen poëtæ rectos, πολλός & πολλόν. iidem regulariter declinant ὁ πολὺς, τοῦ πολέος. Hinc accuſatiuus τοὺς πολέας, *multos*,

Vnius terminationis.

ἡ χείρ, *manus*, χειρός, poëticè χερός. Vnde datiuus pluralis χερσὶ, & genitiuus dualis τοῖν χεροῖν. B

ὁ ζεὺς, διὸς, διῒ, δία, ὦ ζεῦ, *Iupiter*,

τὸ ὕδωρ, ὕδατος, *aqua*,

ὁ Ἀριστοφάνης, ἀριστοφάνεος, τὸν ἀριστοφάνην, οἱ ἀριστοφάναι, τοὺς ἀριστοφάνας. Nam quædam ꝓpria nomina primæ contractorum, habent interdum caſus pariſyllabicos primæ ſimplicium, vt diximus cap. 5. quod etiam accidit compoſitis ab ἔτος, C

 annus,

A Vnius terminationis. { annus, ἑπταέτης, *septennis*. οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας. διέτης, *biennis*. τριέτης, *triennis*. ἑξέτης, *sexennis*, vel διετής, τριετής. Vtroque enim modo à doctis ſcribitur.

ANNOTAT.

PROPTER *hanc diuerſitatem Heteroclitorum ſub vnâ terminatione, naſcitur etiam apud Latinos quæ-*
B *dam diuerſitas, dum Dares, Daris, Daretis, Darem, Daretem, ſeu Dareta, & ô Dares, vel Dare vſurpant. Sic Chremes, Chremæ, vel Chremis Chremetis. Et idem iudicium eſto de aliis his ſimilibus.*

SIC *compoſita nonnulla à* πούς, *dupliciter declinant, Oedipus, Oedipi, vel Oedipodis. polypus, polypi, polypodis.*

HETEROCLITA diuerſæ terminationis hæc ſunt.

C ὁ { Μωσῆς, τοῦ μωσοῦ, *Moyſes*.
μωϋσῆς, τοῦ μοϋσοῦ.
μωσεὺς, τοῦ μωσέως.
μωϋσεὺς, τοῦ μωϋσέως.

τὸ { γόνυ, γόνυος, *genu*, & metatheſi, γουνός.
γόνας, γόνατος.

Δόρυ, *haſta*, δόρυος, metatheſi, δουρός.

δόρας,

τὸ { δόρας, δόρατος.
δοῦρας, δούρατος. A
δόρος, δόρεος, δόρους. }

ὁ { λᾶας, *lapis*, λάαος, & crasi λᾶος.
λᾶος, τοῦ λάου, τὸν λᾶον.
λάας, τοῦ λάα, τῷ λάᾳ, per primam simplicium. }

τὸ λᾶος, τοῦ λάϊος, ὁ λάϊς, λάϊος. ὁ λᾶς, τοῦ λαός.

ὁ { υἱός, τοῦ υἱοῦ, *filius*.
υἷις, τοῦ υἷιος υἷος. B
υἱεύς, τοῦ υἱέως. }

ὁ { μάρτυρ, μάρτυρος, *Martyr, testis*.
μάρτυρος, μαρτύρου. }

ψίθυρ, ψίθυρος, *susurro*.

ὁ ψίθυρος, ψιθύρου, sæpe enim à genitiuo imparisyllabo, formatur nominatiuus, qui declinetur parisyllabicè: genere nonnunquam diuersus; ἡ κάλυξ, κάλυκος, ἡ καλύκη, καλύκης, *calyx, flos rosæ non expansus,* C *folliculus*. ὁ χιτών, χιτῶνος, ἡ χιτώνη, *tunica*. τὸ δάκρυ, *lachryma*, τοῦ δάκρυος, τὸ δάκρυον.

Tribus casibus flectitur, ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους. Fœm. ἀλλήλων, ἀλλήλαις, ἀλλήλας.

λας. Neut. ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἄλληλα. Exponitur per aduerbia, *inuicem mutuò*; per nomina, *alter alterum, alij alios*.

A Plurima alia apud Græcos sunt, quę cum idem significent, duplicem tamen terminationem, & sæpe duplex genus habent, ὁ θρῆνος, θρήνου, *luctus*. τὸ θρῆνος, θρήνεος. τὸ δῶμα, δώματος, ὁ δόμος δόμου, *domus*. ἡ νεῖκη, ης, τὸ νεῖκος, εος, *rixa*. ὁ ἀσπασμὸς, καὶ τὸ ἄσπασμα. *salutatio*. Et alia huius notæ.

B

ANNOTAT.

Ζεὺς, τοῦ Διὸς, sunt qui decem huius nominis nominatiuos adferant, ζεὺς, ζὴν, τοῦ ζηνὸς, ζὰν, τοῦ ζανὸς, ζὴς, ζὰς, Δεὺς, βοδεὺς, Δὶς, à quo propriè Διὸς, Δὴν, Δάν.

DE LICENTIIS POETICIS CIRCA MVTATIONES DECLINATIONVM.

C POETÆ *datiuum singularem secundæ declinationis simplicium, & datiuum singularem & pluralem tertiæ, & accusatiuum singularem eiusdem per metaplasmum sæpe immutant, vt in subiectis exemplis cernere licet.*

τῇ { ὑσμῖνι } pro { ὑσμίνῃ, } { ὑσμίνη, bellũ, pugna. }

τῷ { ἀλκί, κλάδει } pro { ἀλκῇ, κλάδῳ; } { ἀλκή, robur. ὁ κλάδος, ramus. }

πόλιν

τῷ	πολυπλάταγι	pro	πολυπλατάγῳ,	πολυπλάταγος, multistrepus.	
	μελίκρατι		μελικράτῳ,	μελίκρατον, mulsum.	A
	τῇ παρθένι		παρθένῳ	παρθένος, uirgo.	
	λιτὶ		λιτῷ,	λιτόν, pannus lineus.	
	τὸν ἰκτῖνα		ἰκτῖνον,	ἰκτῖνος, miluus reperitur tamen ὁ ἰκτίν.	
τοῖς	ἄστρασι	pro	ἄστροις,	ἄστρον, sidus.	
	ἔγκασι		ἐγκάτοις,	ἔγκατον, intestinum.	B
	πρόβασι		προβάτοις,	πρόβατον, ouis.	
τοῖς	πέταλσι	pro	πετάλοις,	πέταλον, folium.	
	ἀνδραπόδεσι		ἀνδραπόδοις,	ἀνδράποδον, mancipium.	
	προσώπασι		προσώποις	πρόσωπον, persona.	
	δένδρεσι		δένδροις,	δένδρον, arbor.	C
	κλάδεσι		κλάδοις,	ὁ κλάδος, ramus.	

Reperitur quoque τὰ κρίνεα, lilia, ἀ κρίνον, τὰ προσώπατα,

πατα, τῶν προσωπάτων, personæ, facies, à πρόσωπον, τῶν μηλάτων, pro μήλων à μῆλον, ouis seu ma-
A lum.

Ætoli pro datiuis quintæ, vsurpant datiuos tertiæ, τοῖς γερόντοις pro γέρουσι, senibus, τοῖς διλημμάτοις, παθημάτοις, pro διλήμμασι, παθήμασι. *Quos Latini videntur imitari dum dicunt, Dilemmatis, Epigrammatis.*

Quædam nomina nullam declinationem sequuntur, vt diminutiua circumflexa in ῦς, ὁ καμῦς, τοῦ καμῦ, τῷ καμῦ, τὸν καμῦν. Camylus. ὁ διονῦς, Bacchulus, & SACROSANCTVM NOMEN, ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ἰησοῦ, τῷ Ἰη-
B σοῦ, τὸν Ἰησοῦν, ὦ Ἰησοῦ. *Et hæc de heteroclitis.*

Caput octauum.

C
DE FORMATIONIBVS ADIECTIVORVM.

MASCVLINA in ος faciunt fœmininum in η, neutrum in ον, ὁ καλός, ἡ καλή, τὸ καλόν, *pulcher, pulchra, pulchrum.*

Excipe finita in ος purum, aut ρος, hæc enim habent fœmininum in α, ὁ ἅγιος *sanctus*, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον. ὁ ἀνθηρός, *floridus*, ἡ ἀνθηρά,

τὸ ἀνθηρόν, *præter* ὁ ὄγδοος, *octauus*, ἡ ὀγδόη, τὸ ὄγδοον, ὁ ἁπλόος, *ſimplex*, ἡ ἁπλόη, τὸ ἁπλόον, A
& reliqua à πλόος composita.

EXCIPE ſecundò, ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, *alius*, & alia nonnulla, quorum neutrum in ο exit, de quibus ſuprà cap. 4.

ANNOTAT.

ALIQVI excipiunt etiam ὁ χρύσεος, aureus, ἡ χρυσέη, τὸ χρύσεον. ὁ χάλκεος, æreus, ἡ χαλκέη, τὸ χάλκεον. *Verùm alij rectè volunt, non eſſe communes termina-* B *tiones, ſed Ionicas*, χρυσέα *enim &* χαλκέα *ſunt communia fœminina; Illa verò* χρυσῆ, aurea, ὑαλῆ, vitrea, χαλκῆ, ærea, *& ſimilia, regularia ſunt à contractis*, χρυσοῦς, χαλκοῦς, ὑαλοῦς.

APVD Atticos nomina in ος, habentur communia, maximè ſi ſint compoſita, & deriuata, ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, *Philoſophus*, πάμφιλος, *omnibus charus*, εὔπορος, *parabilis, diues*, ὁ καὶ ἡ κόσμιος, à κόσμος, *modeſtus, mundus*, ὁ καὶ ἡ φρόνιμος, *prudens*, χρήσιμος, *vtilis*, ἔνδοξος, *glorioſus*. C

ANNOTAT.

POETÆ *plus ſibi permittunt; prædictis enim non contenti pleraque etiam ſimplicia vſurpant tanquam communia ſub eadem terminatione*, ὁ καὶ ἡ κλυτός, illuſtris,

ſtris, inclytus & inclyta. φαῦλος, piger, nau
A ci, κοινός, communis. δυςηνόταστος, miſerrimus & miſerrima, *apud Euripidem in ſuppl.*

QVARTÆ declinationis commune ως, neutrum habet ων, ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τὸ εὔγεων, *fertilis fertile.*

NOMINA quintæ in ας, fœmininum habent in αινα, neutrum in αν, ὁ μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger.* τάλας, τάλαινα, τάλαν, *miſer.*

Excipe cum compoſitis πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis.* Et participia in ας, τύψας, τύψασα, τύ-
B ψαν, ἱςὰς, ἱςᾶσα, ἱςάν. μέγας, tertiæ ſimplicium. fœmininum habet, μεγάλη, neutrum, μέγα.

NOMINA in ην, fœmininum εινα, neutrum εν, ὁ τέρην, ἡ τέρεινα, τὸ τέρεν, *tener.* Quamuis ſub eadem terminatione, ὁ καὶ ἡ ἄρσην ſeu ἄῤῥην vſurpetur, neutrũ, τὸ ἄῤῥεν, ſicut etiam ὁ, καὶ ἡ τέρην.

PARTICIPIA paſsiua & actiua in εις, fœmininum εισα, neutrum εν, τυφθεὶς, τυφθεῖ-
C σα, τυφθέν. τυπεὶς, τυπεῖσα, τυπέν, *verberatus,* τιθεὶς, τιθεῖσα, τιθέν. θεὶς, θεῖσα, θέν, *ponens.*

COMMVNE in ης, neutrum ες, ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τὸ ἀληθές, *verus.*

MASCVLINA εις, fœmininum εσσα, neu-

neutrum εν; χαρίεις, χαρίεσσα, χαρίεν, *gratiosus.* τιμήεις, τιμήεσσα, τιμῆεν, *honoratus preciosus.* A
Et per contractionem τιμῆς, τιμῆσσα, τιμῆν. μελιτοῦς, μελιτοῦσσα, μελιτοῦν, *melleus*, pro μελιτόεις, μελιτόεσσα, μελιτόεν. Excipe εἷς, μία, ἕν, *vnus, vna vnum.*

COMMVNE ις, neutrum ι, ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρι, *amans patriæ.* ὁ καὶ ἡ τὶς, τὶ, *quis, quæ, quod,*

PARTICIPIA præteriti temporis actiua vel media in ως, fœmininum in υια, neutrum in ος, τετυφὼς, *qui verberauit*, τετυφυῖα, B
τετυφός. τετυπὼς, τετυπυῖα, τετυπός.

MASCVLINA in υς fœmininum εια, neutrum υ, ὁ γλυκύς, γλυκεῖα, γλυκύ, *dulcis & dulce.* ὀξύς, ὀξεῖα, ὀξύ, *acutus.* ἥμισυς, ἡμίσεια, ἥμισυ, *dimidius.*

COMMVNE υς, neutrum υ, ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, *sine lachrymis.* τὸ ἄδακρυ.

COMMVNE ων, neutrum ον, ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, *fœlix.* τὸ εὔδαιμον. C

Sic comparatiua ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μεῖζον, *maior, maius.* ὁ καὶ ἡ καλλίων, καὶ τὸ κάλλιον *pulchrior.* ἄκων tamen facit ἄκουσα, τὸ ἆκον, *inuitus, a, um:* sic ἑκών, *lubens*, ἑκοῦσα, ἑκόν.

COMMVNE ους, neutrum ουν, ὁ καὶ ἡ πο-
A λύπους, τὸ πολύπουν, *multipes*. sic ὁ καὶ ἡ εὔνους, τὸ εὔνουν, *beneuolus*.

COMMVNE ωρ, neutrum ορ, ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, *sine patre*, τὸ ἀπάτορ, sed hoc neutrum rarum est, ὁ καὶ ἡ φιλόπαις, *amans liberorum*, & similia, carent neutro.

OMNIS generis sub vnâ terminatione dicitur esse, ὁ, ἡ, τὸ μάκαρ, *beatus*.

Alij putant nulla huius generis reperiri.
B Apud Orpheum legitur fœmininum μάκαιρα.

Caput nonum.

DE FORMATIONE SVBSTANTIVORVM.

C

A SVBSTANTIVIS quibusdam masculinis formantur quædam substantiua fœminina, idque in pluribus declinationibus.

A NOMINIBVS primæ simplicium hæc & similia in ια, ὁ ψάλτης, *cantor*, ψάλτρια,

τρια, *cantatrix*, ὁ ποιητὴς, ἡ ποιήτρια *poëtria* vel ἡ ποιητὶς, ποιητίδος, *poëtis, poëtidos*, ὁ τυμπανιστὴς, *qui tympana pulsat*, ἡ τυμπανίστρια, αὐλητὴς, *tibicen*, ἡ αὐλήτρια, vel αὐλητρὶς, *tibicina*. A

VEL in της. ὁ προφήτης *Propheta*, ἡ προφῆτις, ιδος, *Prophetissa, Prophetis*, ὁ παρακοίτης, *maritus*, ἡ παράκοιτις, *vxor*. ὁ δεσπότης, *dominus*, ἡ δέσποτις, *domina*. ὁ μάντης, *vates*, ἡ μάντις, *vates mulier*. ὁ σκύθης, ἡ σκυθὶς, *mulier ex Scythâ*.

VEL in εια, ὁ προφήτης, ἡ προφητεία, *prophetia*. λάτρης *cultor, seruus*, λατρεία, *seruitus, cultus*. δεσπότης, *dominus*, δεσποτεία, *dominatio*. B

VEL in αινα & οινα: ἰχθυοπώλης, *piscium venditor* ἰχθυοπώλαινα, *piscium venditrix*. δεσπότης, δέσποινα, *herus, hera*.

A NOMINIBVS tertiæ simplicium fiunt hæc & similia in αινα, ὁ μάγειρος, *cocus*, μαγείραινα, *coqua*. ὁ σκόρπιος, ἡ σκορπίαινα, *scorpius*. θεὸς, *Deus*, θέαινα, *dea*. λύκος, λύκαινα, *lupus, lupa*, vel in α & η, θεὸς, *Deus*, θεὰ, *dea*, δοῦλος, *seruus*, δούλη, *serua*. vel in ις, ἀμνὸς, *agnus*, ἀμνὶς, *agna*. κυνηγὸς, *venator*, κυνηγὶς, *venatrix*. C

Vel in εια. ὁ δοῦλος, δουλεία, *seruus seruitus*
A ὁ μοιχὸς, μοιχεία, *adulter, adulterium.*

A NOMINIBVS quintæ declinationis hæc & alia huiusmodi, in αινα. ὁ τέκτων, τέκταινα, *fabricator, fabricatrix.* ὁ λέων, λέαινα, *leæna*, ὁ θεράπων, *famulus*, θεράπαινα, *famula*, vel θεραπαινίς. ὁ λάκων, ἡ λάκαινα, *Lacæna.*

Vel in σα, ὁ ἄναξ, *rex.* ἄνασσα, *regina*, πένης, *pauper*, ἡ πένησσα, *pauper.* Et gentilia, ὁ θρᾷξ, ἡ θρᾷσσα, *Thrassa* vel *Thressa.* κρὴς, κρῆσσα, *Cre-*
B *tensis, Cressa.* λίβυς, λίβυσσα, *Libys, Libyssa.* φοίνιξ, φοίνισσα, *Phœnix, Phœnissa.*

Vel in ειρα, ὁ δοτὴρ, *dator*, ἡ δότειρα, *datrix*, quamuis etiam formari possit à δότης.

A NOMINIBVS tertiæ contractorum varia quoque formantur substantiua: ὁ βασιλεύς, *rex*, βασίλισσα, βασίλιννα, βασίλεια, *regina*, & βασιλεία, *regnum.* ἱερεύς, *sacerdos vir.* ἱέρεια, *sacerdos fœmina.*

C AB ADIECTIVIS primæ declinationis contractæ fiunt vsitatissima substantiua in εια proparoxytona: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, ἀλήθεια, *veritas.* ὁ καὶ ἡ ἀσελγὴς, ἀσέλγεια, *impuritas.* ἀσεβὴς, ἀσέβεια, *impietas* ἀμαθὴς, *indoctus*, ἀμάθεια, *inscitia* & ἀμαθία; sicut ab ἀτυχὴς καὶ εὐτυ-

χῆς, *infœlix, fœlix.* ἀτυχία. *infœlicitas*, εὐτυχία, *fœlicitas.* A

AB ADIECTIVIS in ους tertiæ, fiunt ſubſtantiua proparoxytona in οια, εὔνους, εὔνοια, *beneuolentia.* ἄνους, ἄνοια, *amentia.* διάνους, διάνοια, *mens.* διάῤῥους, διάῤῥοια, *profluuium.*

DE FORMATIONE POSSESSIVORVM ET SIMILIVM *nominum.*

FORMANTVR præterea adiectiua à ſubſtantiuis, quorum alia poſſeſſionem ſignificant, alia materiam & ſimilitudinem ſeu affectionem quandam, alia copiam; & hæc exeunt partim in κός acutum, ἄνθρωπος ἀνθρωπικός, *humanus.* ὁ πλάτων, πλατωνικός, *Platonicus.* Ἀχαϊκός, *Achaicus.* ῥητορικός. *Rhetoricus.* partim in ειος, ἀνθρώπειος, Ἀχίλλειος, *Achilleus.* ἡσιόδειος, *Heſiodeus.* partim in εος, ἑκτόρεος, *Hectoreus.* χρύσεος, ἀργύρεος, *aureus, argenteus.* Partim in ινος, ὁ λίθος, *lapis.* λίθινος. *lapideus.* τὸ ξύλον, *lignum.* ξύλινος, *ligneus.* θάλασσα, *mare.* θαλάσσιος, *marinus.* Partim in ωδης, λιθώδης, *lapideus.* Item in ῳος & μος, πατρῷος, *paternus.* νόμιμος, *æquus, iuſtus.* B C

SPECTANT huc etiam quæ denominatiua à Grammaticis appellantur, ὁ φίλος, *amicus*, à quo, ὁ φίλων, *Philo*, φιλία, φιλότης, *amicitia*, σώφρων, *temperans*, à quo σωφροσύνη, *temperantia*.

AB ADIECTIVIS fiunt quoque alia adiectiua ἄπειρος, *immensus*, ἀπειρέσιος, vel ἀπερείσιος.

A SVBSTANTIVIS verò substantiua, ὁ οἶκος, οἰκέτης, *seruus*, *domesticus*, δῆμος. *populus*, *tribus*. δημότης, *popularis*, *tribulis*.

Nomina quæ gentem, nationem, patriamue significant, formantur partim substantiua à substantiuis: σπάρτη, *Sparta*, σπαρτιάτης, *Spartiata*, ἤπειρος, *Epirus* ἠπειρώτης, *Epirota*. Σαμάρεια, *Samaria*, Σαμαρείτης, *Samaritanus*, partim verò adiectiua à substantiuis ῥώμη, *Roma*, ῥωμαῖος, *Romanus*, Ἀθῆναι, *Athenæ*, Ἀθηναῖος, *Atheniensis*.

DE DIMINVTIVIS.

FORMANTVR ab appellatiuis, variasque habent terminationes, ων, αξ, ας, σκος, λος, υς, βάκχων, *bacchulus*, μωρίων, *stultulus*,

lus. ῥόδαξ, *Rhodiolus*, ὁ λίθαξ, *lapillus*, ζηνᾶς, à ζηνόδωρος, *Zenodorulus*. νεανίσκος, *adolescentulus*, ναυτίλος, *nautula*, διονῦς, *Dionysulus*. A

FOEMININA desinunt in ων, ις, σκη, vel generalius, ἡ, ὕψων: ab ὑψιπύλη, *Hypsipylula*, ἡ κρηνὶς, *fonticulus*, παιδίσκη, *puellula*, πολίχνη, *ciuitatella*.

FORMATIO in ιον neutrorum est, & vsitatissima τὸ κόριον, κορίδιον, κορίσκιον, & κοράσιον, *puellula*, ἀνθρώπιον, ἀνθρωπάριον, *homuncio, homulus*. γνωμίδιον, *sententiola*. πολίχνιον, *paruula ciuitas*. χιτώνιον, χιτωνάριον, χιτωνισκάριον, *tunicella*. Et sic de cæteris: à multis enim non vnum duntaxat oritur diminutiuum, sed plura, tria scilicet, aut etiam quatuor: ὁ ἄνθρωπος, *homo*. ἀνθρώπιον, ἀνθρωπάριον, ἀνθρωπίσκος, *homulus, homuncio, homunculus*, sic à κόρη, præter quatuor paulò antè dicta, fit etiam κορίσκη, & à χιτών, χιτωνίσκος. B

C

ANNOTAT.

CIRCA has nominum formationes obserua nō quoduis à quouis deduci, sed videndum esse quid vsus ferat; dari tamen subinde noua quoq; fingendi licentiam sed pudenter sumptam. Diligenter porrò addiscendæ sunt

istæ nominum deriuationes, vt vno vocabulo in plura
A *diducto, copiam Græcanicarum vocum nobis paremus. Et quamuis alij nonnulli multò plures diminutorum species adferant; istæ tamen iuuentuti sufficient. De verbalibus agemus suo loco, & de patronymicis lib. 3.*

Caput X.

B DE GRADIBVS COMPARATIONIS.

COMPARATIO duplex est, regularis & irregularis. REGVLARIS habet has in positiuo terminationes, ας, ης, υς, εις, ος, ους, ων.

Comparatiuus masculinus in τερος, superlatiuus in τατος; Fœmininus in τέρα &
C τάτη; Neuter in τερον & τατον exit, vt in sequentibus exemplis apparet.

Μέλας, μελάντερος, μελάντατος, *niger.*
Μέλαινα, μελαντέρα, μελαντάτη, *nigra.*
Μέλαν, μελάντερον, μελάντατον, *nigrum.*
Eodem modo comparatur ὁ τάλας, *miser.*
Ἀληθὴς, ἀληθέστερος, ἀληθέστατος. *verus.*
Εὐρὺς, εὐρύτερος; εὐρύτατος, *latus.*

Χαρίεις,

χαρίεις, χαριέστερος, χαριέστατος *gratiosus*,
Σοφὸς, σοφώτερος, σοφώτατος, *sapiens.* A
Ἁπλοῦς, ἁπλούστερος, ἁπλούστατος, *simplex.*
Εὐδαίμων, εὐδαιμονέστερος. εὐδαιμονέστατος, *fœlix.*

PLVRES adiectiuorum quæ regulariter comparantur, non sunt terminationes. Nam μακαρτάτῃ à μάκαρ, rarum & extraordinarium est.

ANNOTAT. B

Ex ος *cum vocalis longa naturâ vel positione, aut diphthongus præcedit, fit* οτερος, οτατος, *per* ο μικρόν. ἔνδοξος, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος, gloriosus. πρᾶος, πραότερος, πραότατος, mitis.

At si vocalis breuis præcedat, fit, ωτερος & ωτατος, *per* ω μέγα, σοφὸς, σοφώτερος, σοφώτατος, sapiens.

Excipe, κενὸς, κενότερος, κενότατος, vacuus. στενὸς, στενότερος, στενότατος, angustus. *Reperitur tamen* στενώτερον, & κενώτερον.

Sunt & alia nonnulla quæ vtroq; modo scribuntur, cùm scilicet vocalis, quæ præcedit ος, *anceps est, id est, modò breuis, modò longa in eadem dictione:* ἴσος, ἰσότερος, *vel* ἰσώτερος, æqualis. *sic* ἄνισος, inæqualis. ἱκανός, aptus, sufficiens, ἱκανώτερος, & ἱκανότερος, *quia horum vocalis, modò breuis est, modò longa, quod tamen non fit in omnibus.* C

Irregvlaris comparatio illa dici-
A tur, quæ non tantùm in nominibus adiecti uis, ſed etiam in aliis fit modo non conſueto, & certâ lege; cuiuſque comparatiuus cum ſuperlatiuo ſæpè aliter quàm in τερος & τατος exit. Exempla nominum adiectiuorum hæc ſunt.

Ἀγαθός, *bonus*, Comparat. ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, κρείττων, λωΐων, *melior*.

Superlat. ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος, &
B quandoque ἀγαθώτατος, *optimus*.

Κακός, *malus*. Comparat. κακίων, χείρων, χερείων, *peior*. Superlat, κάκιστος, χείριστος, *peſſimus*. Inuenitur etiam κακώτερος, κακίω, κακίων, κακίστη. Neut. κακόν, κάκιον, κάκιστον.

Μικρός, *paruus*. ἐλάττων, ἥττων, μείων, *minor*, & quandoque μικρότερος, μικρότατος, ἐλάχιστος, *minimus*.

Καλὸς *pulcher*. καλλίων, κάλλιστος, *pulcherri-*
C *mus*, aliquando etiam καλλιώτερον.

Αἰσχρός, αἰσχίων, αἴσχιστος. *turpis*.

Ἐχθρός, ἐχθίων, ἔχθιστος, *inimicus*. Nonnunquam ἐχθρότερος, ἐχθρότατος,

Φίλος, φίλτερος, φίλτατος, *amicus*. Poëticè, φίλιστος, pro φιλώτερος, φιλώτατος. At-

ticè

ticè φιλαίτερος, φιλαίτατος. quæ terminatio in aliis quoque vsitata est, vt ἴδιος, ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος, *proprius.* ἥσυχος, ἡσυχαίτερος, ἡσυχαίτατος, *quietus*, Sic ἴσος, *æqualis*, μέσος, *medius.* πλησίος, *propinquus*, ὄψιος, *serus.* A

Μέγας, μείζων, μέγιστος, *magnus.*
Πολύς, πλείων, πλεῖστος, *multus.*
ῥᾴδιος, ῥᾴων, ῥᾷστος, *facilis*, Ionicè ῥηΐδιος.
λάλος, λαλίστερος, λαλίστατος, *loquax.* B

ANNOTAT.

ATTICI multa alia per ἐστερος *&* εστατος *comparant:* λάγνος, λαγνίστερος, λαγνίστατος, libidinosus, ὀλίγος, ὀλιγίστερος, ὀλιγίστατος, *&* ὀλίγιστος, paucus, ἀλαζών, ἀλαζονίστερος, ἀλαζονίστατος, superbus.

NONNVLLA etiam in εστερος *&* εστατος *exeunt apud Atticos, pro* τερος *&* τατος, ἄφθονος, ἀφθονέστερος, ἀφθονέστατος, abundans. ἄκρατος, ἀκρατέστερος, ἀκρατέστατος, purus. σπουδαῖος, σπουδαιέστερος, σπουδαιέστατος, studiosus. C

QVÆDAM in υς oxytona, vt βαθύς, *profundus*, βραδύς, *tardus*, γλυκύς, ἡδύς, *dulcis suauis*, παχύς, *crassus*, ὠκύς, *celer*, comparantur per υτερος & υτατος, & per ιων & ιστος: βαθύς, *profundus*, βαθύτερος, βαθύτατος, vel βαθίων,

θίων, βάθιϛος. Fœm. βαθεῖα, βαθυτέρα, βαθυτάτη, vel βαθίων. βαθίϛη. Neut. βαθὺ, βαθύθερον, βαθύτατον, vel βάθιον, βάθιϛον.

A FIVNT quoque à comparatiuis & superlatiuis alia comparatiua & superlatiua: χείριϛος pessimus, χειριϛότερος. κύδιϛος, maximus, illustrissimus, κυδιϛατος. ἔσχατος, vltimus, ἐσχατώτατος. ἐλάχιϛος, minimus. ἐλαχιϛότερος. λωΐων, λωΐτερος, melior.

Πρότερος, prior, προτεραίτερος.

B ῥάων, facilior, ῥαότερον, Ionicè ῥηΐτερον.

NEQVE tantùm adiectiua, sed & substantiua comparantur, κέρδος, κερδίων, κέρδιϛος, lucrum, lucrosior, lucrosissimus,

ὁ κλέπτης, fur, κλεπτίϛατος, furacissimus. ὁ βασιλεὺς rex, βασιλεύτερος, regalior, βασιλεύτατος, regalissimus.

SECVNDO, verba. βάλλω. mitto, βέλτερος vel βελτίων, βέλτιϛος, βέλτατος, melior, optimus.

C φέρω. fero, φέρτερος, præstantior, φέρτατος, φέριϛος, φέρτιϛοσ, præstantissimus.

TERTIO, pronomina: αὐτός. αὐτότατος. ipsissimus.

QVARTO, participia: ἐῤῥωμένος, robustus,

stus, ἐῤῥωμενέστερος, ἐῤῥωμενέστατος, robustissimus.

Deducuntur etiam ab aduerbiis nomina comparatiua & superlatiua: ἄνω, supra, ἀνώτερος, superior, ἀνώτατος, supremus. A

Κάτω, infra, κατώτερος, inferior, κατώτατος, infimus.

ἐγγὺς, prope, ἐγγύτερος, propior, ἐγγύτατος, vel ἐγγίων, ἔγγιστος, proximus.

Et à præpositionibus, ὑπὲρ supra, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος, supremus, B

Πρὸ, ante, πρότερος, prior, πρότατος, πρῶτος, primus.

Caput XI.

DE NVMERALIBVS.

NVMERALIVM quædam sunt cardinalia, quædam Ordinalia. C

PRIORI genere censentur εἷς, vnus, δύο vel δύω, duo, τρεῖς, tres, τέσσαρες, quatuor, quæ sic inflectuntur.

Mascul. εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα, vnus.

Fœm. μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. vna.

Neut.

Neut. ἕν, ἑνός, ἑνί, ἕν, *vnum.*

Eodem modo declinantur composita
A ab εἷς, οὐδείς, & μηδείς, *nemo, nullus,* μηδεμία, οὐδεμία, οὐδέν, μηδέν.

ΔΥΟ.

Δύο, *duo,* dualis numeri, Atticè δύω, genitiuo & datiuo δυοῖν & δυεῖν, inuenitur etiam in plurali δυῶν & δυσὶ, poetæ Δοιώ & δοιοὶ vsurpant.

B Τρεῖς.

Plur. Gen. com. τρεῖς, τριῶν, τρισί, τρεῖς, *tres*
Neut. τρία, τριῶν, τρισί, τρία, *tria.*

Τέσσαρες.

Plur. οἱ, αἱ, τέσσαρες *quatuor.* Neut. τὰ τέσσαρα, τῶν τεσσάρων, τοῖς τέσσαρσι, τοὺς τέσσαρας. Ionicè τέσσερες. Doricè τέτορες. Poëticè πίσυρες.

A QVATVOR vsque ad centum non de-
C clinantur numeralia, nisi constent particulis declinabilibus, πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτώ. ἐννέα, δέκα, *decem.* ἕνδεκα, δώδεκα, δεκατρία, δεκατέσσαρα, δεκαπέντε, εἴκοσι, *viginti,* εἰκοσιέν, εἰκοσιδύο, &c. τριάκοντα, *triginta.* τεσσαράκοντα, *quadraginta.* πεντήκοντα, *quinquaginta.* ἑξήκοντα, *sexaginta.* ἑβδομήκοντα, *septuaginta.* ὀγδοήκοντα,

κοντα, octoginta. ἐννενήκοντα, *nonaginta.* ἑκατὸν, *centum.* A

QVÆ numerum centenarium ſequuntur declinabilia ſunt, οἱ Διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ Διακόσια, *ducenti.* τριακόσιοι, τεσσαρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, *mille.* δισχίλιοι, *bis mille.* τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, ἑξακισχίλιοι, ἑπτακισχίλιοι, ὀκτακισχίλιοι, ἐννεακισχίλιοι, μύριοι, *decies mille,* δισμύριοι, τρισμύριοι, & ſic deinceps.

ORDINALIA illa ſunt, quæ non abſolutè numerum, ſed numerum cum ordine ſignificant, & ad interrogationem πόστος, *quotus*, aptè reſpondentur, πρῶτος, *primus*, δεύτερος, *ſecundus*, τρίτος, *tertius*, τέταρτος, *quartus*, πέμπτος, *quintus*, ἕκτος, *ſextus*, ἕβδομος, *ſeptimus*, ὄγδοος, *octauus*, ἔννατος, *nonus*, δέκατος, *decimus*, ἑνδέκατος, *vndecimus*, δυοκαιδέκατος, *duodecimus*, τρισκαιδέκατος, *decimustertius*, τεσσαρεσκαιδέκατος, &c. εἰκοστός, *vigeſimus*, εἰκοστὸς πρῶτος, εἰκοστὸς δεύτερος, &c. τριακοστός, τεσσαρακοστός, πεντηκοστός, ἑξηκοστός, ἑβδομηκοστός, ὀγδοηκοστός, ἐννενηκοστός, ἑκατοστός, *centeſimus*, Διακοσιοστός, τριακοσιοστός, &c. χιλιοστός, *milleſimus.* δισχιλιοστός, μυριοστός, *decies milleſimus*, B C

δισμυ-

δισμυριοστὸς, *vicies millesimus*, & sic deinceps. Ab his non multum discrepant illa
A numeralia, quæ à nonnullis temporalia vel dialia appellantur, τριταῖος, τεταρταῖος, πεμπταῖος, ἑκταῖος, ἑβδομαῖος, quæ interdum idem significãt quod τρίτος, τέταρτος, interdum triduanum, quartanum: τριταῖος ἀφίκετο, tertianus, id est; tertio die venit, τριταῖος πυρετός, tertiana febris. Et hæc aptè redduntur ad interrogationem ποσταῖος. quoto die.
B Deriuantur ex numeralibus alia quoque nomina in πλοῦς, πλάσιος, ας, διπλοῦς, τριπλοῦς, τετραπλοῦς, *duplex, triplex, quadruplex*, quæ respondent interrogationi ποσαπλοῦς, *quotuplex*. Διπλάσιος, *duplus*, τριπλάσιος, *triplus*, τετραπλάσιος, *quadruplus*, & similia quibus respondetur interrogationi ποσαπλάσιος, *quotuplus*.
C Quæ in ας exeunt substantiua sunt abstracta, μονὰς, μονάδος, δυὰς, δυάδος; τριὰς, τριάδος, *Trinitas*, τετρὰς, ἑβδομὰς, ἐννεὰς, δεκὰς, & similia, χιλιὰς, μυριάς. De notis Arithmeticis Græcorum dicemus in Prosodiâ.

Caput

A

Caput XII.

DE PRONOMINE.

TRIA sunt Pronomina primitiua, ἐγώ, *ego.* σύ, *tu,* οὗ, *sui.*

PRIMÆ PERSONÆ PARADIGMA.

B

Sing. ἐγώ, *ego,* ἐμοῦ, *mei,* ἐμοί, *mihi,* ἐμέ, *me.* per aphæresin, μοῦ, μοί, μέ.

Dual. νώ, *nos duo.* νῷν, *nostrûm duorum vel nobis duobus.*

Plural. ἡμεῖς, *nos.* ἡμῶν, *nostrûm vel nostri,* ἡμῖν, *nobis.* ἡμᾶς, *nos.*

DIALECTI HVIVS PRONOMINIS.

C

ATTICE ἔγωγε, *quod fit in omnibus casibus singularis numeri, retracto accentu in antepenultimam,* ἔμεγε, ἔμοιγε. *Doricè,* ἐγών, ἐγώνη, ἐγώθην, ἐγώνγα. *Bœoticè* ὤγα & ἰώνγα. *Æolicè,* ἐγῶν. *apud Poëtas inuenitur etiam* 'γώ *per aphæresin* τοῦ ε. *Genitiuo Ionicè* ἐμέο & *poëtice* ἐμεῖο, & *aphæresi* μέω, μεῖο, ἐμέθεν, μέθεν, & ο *sublato* μέθεν. *Doricè,* ἐμεῦ, *vel* μεῦ, *Datiuo Doricè* ἐμίν & μίν, & *pleonasmo syllaba* νυ, ἐμοίνυ, *vt* ἐγώνυ.

Dual. Nom. & Accus. νῶϊ, nos duo, vel nos duos.
A Æol. & Dor. ἄμμε quod poëtæ sæpè accipiunt pro accus. plurali ἡμᾶς. Gen. & Dat. νῶϊν. Nostrûm duorum, vel nobis duobus. Poëtæ metri gratia ν interdum abiiciunt, vt νῶϊ sit gen. & dat. dualis. Plur. Nom. Ion. ἡμέες. nos. Poët, ἡμεῖες, Dor. ἁμὲς vel ἄμμες. Æol. ἄμμες. Gen. ἡμέων, ἡμείων, & ἥμων, ἁμῶν, ἁμέων, ἀμμέων vel ἀμμων. Dat. ἡμῖν, acutâ vltimâ, Ion. & Att. ἧμιν, ἁμίν, & ἁμῖν, ἄμμιν, seu ἄμμι. Accus. ἡμέας ἡμεῖας & ἧμας, retracto accentu, ἁμᾶς, ἄμμας.

B PARADIGMA II. PERSONÆ.

Sing. σύ, tu. σοῦ, tui. σοί, tibi. σέ, te.

Dual. σφῶ, vos duo. σφῷν, vestrum duorum, vel duobus vestrum.

Plur. ὑμεῖς, vos. ὑμῶν vestrum vel vestri. ὑμῖν, vobis, ὑμᾶς, vos.

DIALECTI HVIVS PRONOMINIS.

C DORES in omnibus casibus singularis numeri mutant σ in τ. τὺ, τεῦ, τοὶ, τέ. Item pro σὺ, τύνη, & τύγα. Gen. σέο, σεῖο, σέθεν, σεόθεν. Dor. σεῦ, τεῦ vel τεοῖο. Dat. Doricè, τοὶ τὶν, τεΐν. Accus. τὲ & τύ. Dual. σφῶι, vel ὔμμε, quod sæpe accipitur pro accusatiuo plurali ὑμᾶς, σφῶϊν. Plur. ὑμέες, Ionicè, Poëticè, ὑμεῖες. Doricè, ὑμὲς, Æolicè ὕμμες. & sic in cæteris casibus, ὑμέων. ὑμείων, ὑμμων. Dat. ὑμὶν, Poëticè. Æolicè, ὔμμι, ὔμμιν. Accus. ὑμέας, ὑμεῖας, ὕμας, ὕμμας.

Additur

Additur quoque omnibus casibus singularis numeri syllaba γε, σύγε, σοῦγε, σοίγε. A

PARADIGMA TERTIÆ PERSONÆ.

Sing. οὗ *sui*, οἷ, *sibi*, ἕ, *se*.
Dual. σφὲ σφὶν *sui duorum, vel sibi duobus*.
Plur. σφεῖς, σφῶν, *sui*. σφίσι, *sibi*, σφᾶς, *se*.

ANNOTAT.

CVM sui *apud Latinos careat nominatiuo, non possunt* σφὲ & σφεῖς *propriè Latinè reddi. Vsurpantur tamen à Græcis sæpè loco pronominis pluralis numeri ipsi; nam & reliqui casus huius pronominis adhiberi solent loco casuum pronominis* αὐτὸς ipse. *Vtimur autem primitiuis pronominibus in duali propriè cùm de duobus sermo est*, νὼ τυπτόμεθον, nos duo verberamur, σφὼ τύπτεσθον, vos duo verberamini, νῷν ἢ σφῶν δώσει ἄρτον, nobis vel vobis duobus dabit panem, σφὶν βούλεσθον δίδοσθαι ἐσθῆτα, sibi duobus volunt dari vestem. *Et sic in cæteris, nam hæc exempli causâ sufficit attulisse.* B C

DIALECTI HVIVS PERSONÆ.

HOC *Pronomen caret nominatiuo sicut apud Latinos sui, licet nonnulli pro recto adferant* ὅς. *Genitiuus easdem dialectos admittit, quas alia Pronomina* ἕο, εἷο, ἑόθεν, ἕθεν, ἵν.

Dat. poëticè ἕοι seu ἑοῖ. Accus. ἓ & poëticè ἑὲν. Doricè μὶν seu νὶν, ab inusitato nominatiuo ἵ, præposito ν.
A Dual. poëticè σφωὲ, item σφωὲ seu σφῶε, & σφῶ σφῶϊν, pro σφ υ.

Plur. σφέες Ionicè. Doricè σφές, σφέων, σφάων, σφέας, & per apocopen σφὲ & ψὶ pro σφᾶς Doricè. Datiuo σφὶν, σφὶ & φὶν pro σφίσι.

Est autem μὶν, & νὶν, omnis numeri & generis, & non tantùm significat se, sed etiam, ipsum, ipsam, ipsum, ipsos, ipsas, ipsa.

B DE POSSESSIVIS PRONOMINIBVS.

OCTO sunt possessiua, ἐμός, ἐμὴ, ἐμόν, *meus, mea, meum*: σός, σὴ, σόν, *tuus, tua, tuum*: ὅς, ἣ, ὅν, *suus*: νωΐτερος, νωϊτέρα, νωΐτερον: *noster, nostra, nostrum*, de duobus, σφωΐτερος, σφωϊτέρα σφωΐτερον, *vester, vestra, vestrum, de duobus*, ἡμέτερος, *noster, de pluribus*, ὑμέτερος, *vester, de pluribus*. σφέτερος, *suus*. Masculina declinan-
C tur vt λόγος, fœminina, vt τιμὴ vel ἡμέρα, neutra vt ξύλον.

DERIVANTVR possessiua ἐμός, σός, ὅς, à tribus primitiuorum genitiuis, ἐμοῦ, σοῦ, οὗ: νωΐτερος verò & σφωΐτερος à genitiuis dualibus νῶϊν & σφῶϊν. Reliqua tria ἡμέτερος, ὑμέτε-

ὑμέτερ☉-, σφέτερ☉-, à genitiuo plurali, ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν. Vſurpantur autem ſæpiſſimè primitiua pro poſſeſſiuis in omnibus numeris & generibus. A

DIALECTI HORVM PRONOMINVM.

EASDEM *Dialectos recipiunt, quas declinationes, quibus declinantur. Præterea Dores & poëtæ in poſſeßiuo,* σος, *mutant* σ *in* τ, *interpoſito* ε, τεὸς, τεὰ, τεὸν, τεῶ, τεᾶς, τεῶ *ſic pro* ὃς *dicunt iidem* ἑὸς, ἑὴ, ἑὸν, ἑοῖο. B

ÆOLES articulum cum pronomine ita coniungunt, vt ex vtroque vnum fiat vocabulum ὁ σὸς, ὅσος. ἡ σὴ, ἥση, τὸ σὸν, τόσον.

FORMANT itidem Dores alia poßeßiua à pluralibus primitiuorum caſibus Doricis ἀμὸς *ſeu* ἁμὸς, meus, ἀμὰ, ἀμὸν. ὑμὸς, ὑμὴ, *ſeu* ὑμὰ. ὑμὸν, veſter, σφὸσ, σφὴ, *ſeu* σφὰ, σφὸν, *ſeu* σφεὸς, σφεὰ, σφεὸν, ſuus, pro ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος,

DE PRONOMINIBVS DEMONSTRATIVIS. C

DEMONSTRATIVA duo ſunt οὗτ☉-, *hic* ἐκεῖν☉-, *ille*, & hoc modo inflectuntur.

Maſcul. Sing. οὗτ☉-, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, ὦ οὗτος, *heus tu.*

Dual. τούτω, τούτοιν.

Plural. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι, *heus vos*.

A Fœm. Singul. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη.

Dual. ταύτα, ταύταιν.

Plu. αὗται, τούτων, ταύταις, ταύτας, ὦ αὗται

Neut. Sing. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο.

Dual. τούτω, τούτοιν.

Plur. ταῦτα, τούτων, τούτοις, ταῦτα, ὦ ταῦτα.

Masc. ἐκεῖνος, *ille*. Fœm. ἐκείνη. Neutrum. ἐκεῖνο, vt ὁ λόγος, ἡ τιμή, τὸ ξύλον.

B

DIALECTI.

RECIPIVNT *inprimis hæc pronomina easdem Dialectos, quas tertia & secunda declinatio simplicium. Præterea Attici demonstratiuis adiiciunt iota*, οὑτοσὶ τουτουὶ, τουτῳί, τουτονί. *In neutro* τουτοΐ, *& sæpius* τουτί. *In plurali pro* ταῦτα, ταυτί. *sic* ἐκεινοσί, ἐκεινουί. *In fœminino* αὑτηΐ, ταυτησί,

ID *quod etiam in nonnullis fit nominibus*, τοιουτοσί,

C talis, τοσουτοσί, τηλικουτοσί, tantus. *quæ tria ex* τοῖος, τόσος, τηλίκος, *&* οὗτος, *componuntur, vnde etiam eodem modo, quo* οὗτος, *declinantur*.

IONES *ante vocales longas vltimæ syllabæ horum pronominum interponunt* ε, οὗτος, τουτέου, τουτέῳ. *Duali* τουτέω, τουτέοιν. *Genitiuo plurali* τουτέων, τουτέοισι, τουτέους. *sic* αὐτέη, ταυτέης. *sic* αὐτός, αὐτέου, αὐτέῳ.

Pro

Pro ἐκεῖνος dicunt poëtæ & Æoles κεῖνος, κείνη, κεῖνο, & Dores τῆνος, τήνη, τῆνο, vel τῆνος sine iota. A

Relativum pronomen vnum est, αὐτός, αὐτή, αὐτό, ipse.

Ab hoc tria nascuntur composita, ἐμαυτοῦ, meiipsius, σεαυτοῦ, tuiipsius, ἑαυτοῦ, suiipsius, Carent nominatiuo & ita declinantur.

Masc. Sing. ἐμαυτοῦ, meiipsius, ἐμαυτῷ, mihi-ipsi, ἐμαυτόν, meipsum.

Fœm. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν.

Neut. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό. B

Secundæ personæ σεαυτοῦ, σαυτοῦ, tuiipsius, σεαυτῷ, σαυτῷ, σεαυτόν, σαυτόν.

Fœm. σεαυτῆς, σαυτῆς, σεαυτῇ, σαυτῇ, σεαυτήν σαυτήν.

Neut. σεαυτοῦ, σαυτοῦ, σεαυτῷ, σαυτῷ, σεαυτό, σαυτό.

Tertiæ personæ ἑαυτοῦ, αὑτοῦ, ἑαυτῷ, αὑτῷ, ἑαυτόν, αὑτόν.

Fœm. ἑαυτῆς, αὑτῆς, ἑαυτῇ, αὑτῇ, ἑαυτήν, αὑτήν C

Neutrum vt masculinum.

Plur. ἑαυτῶν & σφῶν, αὑτῶν, ἑαυτοῖς, & σφίσιν αὑτοῖς, ἑαυτούς, & σφᾶς αὑτούς.

Fœm. ἑαυτῶν, ἑαυταῖς, ἑαυτάς.

Neut. ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτά.

DVO priora carent plurali, hoc nequaquam, imo plurale ipsius in omnes personas conuenit, ἑαυτῶν, *nostrûm, vestrûm, suiipsorum*, ἑαυτοὺς, *nos, vos, seipsos*, sic interdum singulariter ἑαυτοῦ, *tuiipsius*, ἑαυτόν, *teipsum.*

DIALECTI HORVM PRONOMINVM.

EÆDEM *Dialecti accidunt his, quæ pronomini* αὐτός, *Ionicè* ἐμαυτέου, ἐμαυτέῳ, *& verso* αυ *in* ωυ, *quod Ionibus familiare est:* ἐμωϋτέου, ἐμωϋτέῳ, σεαυτέου, σεωϋτέου,
B ἑωϋτέου, *sicut ipsum simplex,* αὐτός, ὠϋτός, τοῦ αὐτοῦ, *& per crasin,* ταὐτοῦ. *Ionicè* τωϋτέου, *Accusatiuo* τὸ αὐτό, *crasi* ταὐτὸ *&* ταὐτόν, idem.

INFINITVM pronomen est, ὁ δεῖνα, *quidam*, cuius hæc est inflexio.

Masc. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.
Fœm. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα.
Neut: τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα.

Item hoc modo, ὁ δεῖνα. τοῦ δείνατος, τῷ δεί-
C νατι, ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα. Et ὁ δεῖς,
τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα,
apud poëtas.

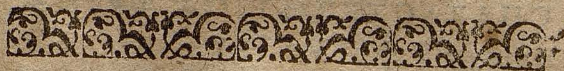 A

Caput XIII.

DE CONIVGATIONIBVS VERBORVM BARYTONORVM.

VERBA *Barytona illa dicuntur, quæ grauem habent accentum in vltimâ syllabâ, præsentis temporis indicatiui modi,* τύπτω, verbero, λέγω, dico, παίζω, ludo. B

NAM *in omni syllabâ quæ non notatur accentu, intelligitur grauis, qui ob id accentus syllabicus vocari solet.*

Sunt autem in vniuersum sex coniugationes verborum Barytonorum, distinctæ literis characteristicis, seu figuratiuis tanquam notis quibusdam: Vnde etiam quæ cuiusuis coniugationis characteristicæ sint, diligenter est attendendum, & hoc in præsenti, futuro, & præterito; ab his enim tribus temporibus reliqua ferè omnia pendent, ac proinde ab illis non magno labore formari & deduci poterunt; non tantùm in actiuo, sed etiam in paßiuo & medio. Quod planum apertumq́ue fiet, cùm infrà singulorum temporum formationes explicabimus, Nunc quæ cuiusuis coniugationis characteristica sit, sequens tabula tibi subiicit. C

A

CHARACTERISTICÆ PRIMÆ CONIVGATIONIS.

	Præs.		Fut.		Præt.
π	τέρπω	ψω	τέρψω	φα	τέτερφα, delecto.
β	λείβω		λείψω		λέλειφα, libo.
φ	γράφω		γράψω		γέγραφα, scribo.
πτ	τύπτω		τύψω		τέτυφα, verbero.

B

CHARACTERISTICÆ SECVNDÆ CONIVGATIONIS.

γ	λέγω	ξω	λέξω	χα	λέλεχα, dico
κ	πλέκω		πλέξω		πέπλεχα, plecto.
χ	τρέχω		θρέξω		τέτρεχα curro
κτ	τίκτω		τέξω		τέτεχα, pario

CHARACTERISTICÆ TERTIÆ CONIVGATIONIS.

C

δ	ᾄδω	σω	ᾄσω	κα	ᾖκα, cano.
τ	ἀνύτω		ἀνύσω		ἤνυκα, p̄ficio
θ	πλήθω		πλήσω		πέπληκα, impleo.

CHARACTERISTICÆ QVARTÆ CONIVGATIONIS,

ζ παίζω

ζ	παίζω	ξω	παίξω	χα	πέπαιχα, ludo-
σσ	ὀρύσσω		ὀρύξω		ὤρυχα, fodio.
ζ	φράζω	σω	φράσω	κα	πέφρακα, dico.
σσ	πλάσσω		πλάσω		πέπλακα, fingo.

A

QVÆDAM huius coniugationis habent duplex futurum in eâdem significatione: vt ἁρπάζω, *rapio*, βαστάζω, *porto*, παίζω, *ludo*. Futurum ἁρπάσω & ἁρπάξω.

B

Attici pro gemino σσ vſurpant geminum ττ, ὀρύσσω, ὀρύττω, *fodio*.

CHARACTERISTICÆ QVINTÆ CONIVGATIONIS.

λ	ψάλλω	ῶ	ψαλῶ	κα	ἔψαλκα, cano pſallo.
μ	νέμω		νεμῶ		νενέμηκα, diſtribuo.
ν	φαίνω		φανῶ		πέφαγκα, oſtendo.
ρ	σπείρω		σπερῶ		ἔσπαρκα ſero
μν	τέμνω		τεμῶ		τέτμηκα, ſcindo.

C

CHARACTERISTICÆ SEXTÆ CONIVGATIONIS.

A

		σω	κα
α	γελάω	γελάσω	γεγέλακα, rideo.
ε	τελέω	τελέσω	τετέλεκα, *finio.*
ι	τίω	τίσω	τέτικα, *honoro.*
ο	ὀμόω	ὀμόσω	ὤμοκα, *iuro.*
B υ	δύω	δύσω	δέδυκα, *ingredior.*
ω	ῥώω	ῥώσω	ἔῤῥωκα, *roboro.*
αι	παίω	παίσω	πέπαικα, *ferio.*
αυ	ψαύω	ψαύσω	ἔψαυκα, *tango*
ει	σείω	σείσω	σέσεικα, *quatio.*
C ευ	ἱππεύω	ἱππεύσω	ἥππευκα, *equito.*
οι	οἴω	οἴσω	ὦκα, *fero.*
ου	κρούω	κρούσω	κέκρουκα, *pulso.*

η ὁπγ́ω

q { ὀπύω } σω { ὀπύσω } κα { ὤπυκα, vxorem habeo.

SVNT igitur primæ coniugationis characteristicæ, β, π, φ.

Secundæ, γ, κ, χ.

Tertiæ, δ, τ, θ.

Quartæ, ζ, duplex σσ aut ττ.

Quintæ, λ, μ, ν, ρ.

SEXTÆ omnes vocales, præter η, nisi in verbo δήω, *inuenio*, quod tamen ferè futuri significationem habet, & omnes diphthongi propriæ, & vna impropria υι.

VERBA in ωω; poëtica tantummodo sunt, facta à verbis in εω, αω, οω, πλώω, à πλέω, *nauigo*, ζώω à ζάω, *viuo*, ἡβώω ab ἡβάω, *pubesco*. δώω à δόω, *do*. ὑπνώω ab ὑπνόω, *dormio*.

IN terminationibus πτ, κτ, μν, prior consonans censetur characteristica.

CHARACTERISTICÆ futuri sunt ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ, Liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicuntur immutabiles, quòd in futuro quintæ coniugationis æquè maneant, vt in præsenti.

Cir-

CIRCVMFLECTITVR autem vltima
A quintæ & penultima corripitur: quod fit si aut abiiciatur altera immutabilis, vt ψάλλω, cano, ψαλῶ; aut altera vocalis subiunctiua, σπείρω, sero, σπερῶ. φαίνω, appareo, φανῶ, aut si anceps præsentis breuietur in futuro, κρίνω, κρινῶ, iudico.

ANNOTAT.

QVOD si quis quærat, quomodo penultima corripiatur, si in præsenti sit ι vel υ, dicendum est id nunquã
B accidere. Neque etiam alia est diphthongus in præsenti nisi αι & ει, neque aliæ consonantes quæ positionem efficiant præter λλ & μν.

Illa autem ἐλαύνω, agito, pello, βούλομαι, volo, & similia, vltrà imperfectum non coniugãtur, sed aliunde futurum & reliqua tempora mutuantur.

PARADIGMA VERBI ACTIVI PRIMÆ CONIVGATIONIS.

C

Indicatiui præsens.

Sing. τύπτω, τύπτεις, τύπτει, verbero, as, at.
Dual. τύπτετον, τύπτετον.
Plur. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι.

NVME-

NVMERI tres sunt vt in nominibus.

TRES itidem personæ τύπτω, *ego verbero*, τύπτεις, *tu uerberas*, τύπτει, *ille verberat*. A

QVANDO prima pluralis desinit in μεν, tunc dualis caret primâ personâ. Secunda & tertia persona dualis sunt similes terminatione, quando tertia pluralis exit in ι, & in passiuâ voce in αι, alioqui sunt dissimiles.

ALII his verbis hanc regulam tradunt In voce actiuâ, in Aoristis passiuis, & præterito medio, desideratur prima dualis. In præsenti, perfecto, futuris. cuiuscunque vocis, ac toto subiunctiuo, secunda & tertia dualis sunt similes, in cæteris dissimiles. Hæc tamen regula falsa est, vt intelliget, qui eam examinare voluerit. B

ANNOTAT. C

QVAMVIS sex dicantur esse Barytonorum coniugationes, differunt tamen solis characteristicis literis, & in terminationibus conueniunt; quod secus fit apud Latinos. Vnde qui verbum τύπτω, *nouit inflectere, facile quoduis aliud Barytonorum inflectet. Quæ causa est, cur vnicum duntaxat paradigma præscribi soleat.*

Imper-

Imperfectum.

A S. ἔτυπτον, ἔτυπτες. ἔτυπτε, *verberabam, as, at,*
D. ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην, *verberatis, bant* duo.
P. ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον.

DE AVGMENTO VERBORVM.

AVGMENTVM duplex est, ſyllabicum & temporale, ſyllabicum conuenit verbis à conſonante cœptis: hæc enim initio
B præteriti imperfecti aſſumunt ε τύπτω, *verbero,* ἔτυπτον. λέγω, ἔλεγον, *dico,* πλήθω, *impleo.* ἔπληθον, & quia neceſſariò numerus ſyllabarum augetur additione literæ ε, ideo augmentum ſyllabicum appellatur.

TEMPORALE augmentum conuenit illis verbis, quæ incipiunt à vocali aut diphthongo mutabili. Nam vocalium & diphthongorum aliæ ſunt mutabiles, quod mu-
C tentur in præteritis, & aliis temporibus augmentum recipere ſolitis; aliæ ſunt immutabiles, quòd non mutentur.

CÆTERVM quæ mutentur, & in quas: & quæ non mutentur, hæc tabula oſtendit.

Voca-

- **Vocales**
  - **Mutabiles**: α, ε, ο in
    - η, ἀνύω, ἤνυον, *perficio, bam.* A
    - η, ἐλεύθω, ἤλευθον, *venio, bam.*
    - ω, ὀπάζω, ὤπαζον, *præbeo, bam.*
  - **Immutabiles.**
    - η, ἤχεω, ἤχεον, *sono, sonabam.* B
    - ι, ἰξεύω, ἴξευον, *visco, aues capio.*
    - υ, ὑβρίζω, ὕβριζον, *iniuriâ afficio.*
    - ω, ὤθω, ὦθον, *impello.*
- **Diphthongi**
  - **Mutabiles**: αι, αυ, οι, ᾳ in
    - ῃ, αἴρω, ᾖρον, *tollo, bam.*
    - ηυ, αὐξάνω, ηὔξανον, *augeo, bam.* C
    - ῳ, οἰκίζω, ᾤκιζον, *ædifico, bam.*
    - ῃ, ᾄδω, ᾖδον, *cano, bam.*

Diph-

A Diphthongi { Immutabiles } ει, εἰκάζω, εἴκαζον, assimilo, bam.
ευ, εὐθυνώ, εὔθυνον. dirigo, bam.
ου, οὐτάζω, οὔταζον, vulnero, bam.

ANNOTAT.

AVGMENTVM temporale fit tantummodo ex vocali breui aut ancipiti, quæ tamen in præsenti sit breuis. Nam si α longum sit in præsenti, quomodo fiet ex e-
B ius mutatione augmentum, cùm in præsenti duo tempora habuerit, vt ex prosodiâ constat, quæ docet omnem syllabam longam constare duobus temporibus? Nullum ergò ex eius mutatione existit augmentum, nisi quis syllabæ longæ tria tempora dare velit. Idemque de diphthongis dicendum est. Cùm enim οι aut αυ æquè sit diphthongus atque ῳ aut ηυ, sequitur æquè esse duo tempora in præsenti, οἰκίζω & αὐλίζω, atque in imperfecto, ᾤκιζον, ηὔλιζον. Potius igitur mutatio quàm augmentum temporale fuerit.
C

EXCEPTIONES A COMMVNI REGVLA DE AVGMENTO *temporali.*

QVATVOR verba seruant in imperfecto, & reliquis temporibus α præsentis,

ſentis, ἄω, ἆον, *ſpiro*, ἀΐω, ἄϊον *audio*, ἀηθέσσω, ἀή-
θεσσον *inſuetus ſum*, ἀηδίζομαι, ἀηδίζομην *tædio* A
afficior.

IN quibuſdam ε pro augmento aſſumit iota ἔχω, εἶχον, *habeo*, ἔπω, εἶπον, *dico*, ἕλω, εἷλον, *capio*. Sic ἕλκω, ἑλκύω ſiue ἑλκύζω, *traho*, ἕρπω, ἑρπύζω, *ſerpo*, ἑστήκω, *ſto*: ἕπομαι, *ſequor*, ἐρέω, *dico*: ἑστιάω, *conuiuio excipio*: ἕζω, *ſedeo*, *vel ſedere facio* ἐάω *ſino*: ἕω, *induo*: ἐρύω, *traho*: ἔθω, *aſſueſco*: ἐθίζω, *aſſuefacio*: ἐργάζομαι, *operor*. B
& eadem eſt ratio compoſitorum ab his verbis, ſi quæ compoſita habent. At ἑορτάζω, *ferior*. ἑώρταζον, augetur in ſecundâ ſyllabâ, & in primâ per ει, εἱόρταζον.

ANNOTAT.

ἔπω, εἶπον, *augmentum hoc ſuum extrà indicatiuum ſeruat. Hinc in imperatiuo* εἰπὲ dic. *Optatiuo*, εἴποιμι, *Subiunctiuo*, ἐὰν εἴπω. *Infinitiuo*, εἰπεῖν. *Participio*, εἰπών.

ἔθω *pro* εἶθα *præterito medio facit* εἴωθα, *interpoſito* C
ω. *Sic in pluſquamperfecto* εἰώθειν. *Iones alia quoque verba augent per* ει, *vt* ἐρωτάω, εἰρώτανον, *pro* ἠρώτανον, *interrogo*. *Dores autem prædicta verba augent mutatione literæ* ε *in* η: ἔχω, ἦχον.

EX DIPHTHONGIS mutabilibus non mutatur ſemper οι in ω, vt videre eſt in

A his verbis, οἴομαι, οἰῶθην, *solus ago*: οἰμέω, vel οἰμάω. οἴμεον, *concito*: οἰνόω, *in vinum verto, inebrio*: οἰνίζω, *vinum oleo*: οἰνοποτάζω, *vinum poto*: οἰνίζομαι, *vinum emo*: οἰστρόω seu οἰστρέω, *furo, œstro concitor*: οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, *auguror, augurium ex auibus capto*: οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακοστροφέω, *guberno seu clauum moderor*: οἰδαίνω, *tumeo*: οἰκουρέω, *domum custodio*: οἰνοχοέω, *vinum infundo*: οἰμώζω, *ploro*: οἴμωζον, & ᾤμωζον, vnde ᾤμωξα, B *plorau*.

ANNOTAT.

EX *his satis apparet verba quæ* οι *non mutant in* ῳ, *esse fermè vel deriuata vel composita ab his vocabulis* οἶος, solus, οἶνος, vinum, οἰωνός, auis, augurium, οἶκος, domus, οἴαξ, temo, clauus nauis.

Diphthongi ευ & ει communi quidem vsu immutabiles sunt, Atticè tamen C mutantur illa quidem in ηυ, εὔχομαι, ηὐχόμην *oro, orabam*. Hæc verò in η. εἰκάζω, *assimilo*, ᾔκαζον; εἴκω, *cedo*, ἧκον. εἴδω, *scio*. Plusquamperfectum εἰδήκειν, per syncopen, εἴδειν, & Atticè ᾔδειν, *sciueram*.

ου mutatur nonnunquam in ω, οὐτάζω, *vulnero*, ὤταζον, *vulnerabam*.

SYL

Syllabicum augmentum vertitur apud Atticos in temporale, μέλλω, *futurus sum*, ἔμελλον, ἤμελλον, *futurus eram*. βούλομαι, *volo*, ἐβουλόμην, ἠβουλόμην, *volebam*, δύναμαι, *valeo*, *possum*, ἐδυνάμην, ἠδυνάμην. A

Litera ρ duplicatur propter syllabicum augmentum, ῥίπτω, *proiicio*, ἔῤῥιπτον, ἔῤῥιψα, ἔῤῥιφα, *proieci*.

ANNOTAT.

HOC tamen Poëtæ versui seruientes non semper obseruant. Hinc ῥίπτω, ἔριπτον: ῥέζω, ago, facio, ῥέξω, ἔρεξα, *& cum* κατὰ, κατέρεξα. B

IIDEM Poëtæ modò adhibent, modò omittunt augmentum temporale & syllabicum, prout carminis ratio exigere, & voluntas videtur ferre, imò longam vocalem aut diphthongum augmenti in duas vocales resoluunt, ἄγω, duco, ἦγον, ἔαγον.

DE AVGMENTO VERBORVM COMPOSITORVM. C

VERBA composita aut componuntur ex præpositione & verbo; aut ex nomine & verbo; aut ex pronomine & verbo; aut ex aduerbio & verbo.

PRÆPOSITIONES in compositis præ-
A fixæ vocalibus abiiciunt propriam vocalem vltimam, tàm in præsenti, quàm in imperfecto, perfecto, aliisq; temporibus, quæ augmentum recipiunt; παρακούω, *perperam audio, obaudio* παρήκουον παρήκουσα, παρήκουκα; μεταφέρω, *transfero*, μετέφερον, *transferebam* μετήνεγκα *transtuli.*

EXCIPE περὶ & πρὸ, quæ suam vocalem retinent, περιέχω, περιεῖχον, *contineo,*
B. *complector*: προάγω, προῆγον, *produco, procedo*: quod interdum etiam fit in præpositione ἀμφὶ, ἀμφιέννυμι, *induo*, ἀμφιελίσσω *circumuoluo.*

PRÆPOSITIO πρὸ sæpè contrahitur, προὔδωκας: pro προέδωκας, *prodidisti*, à προδίδωμι, *prodo*: προέχω, προὔχω, *præcedo, emineo.*

QVOD si in compositione præpositio-
C num cum verbo, verbum incipiat ab aspiratâ literâ, tunc præpositio mutabit suam tenuem in aspiratam, καθάπτομαι, à κατὰ & ἅπτομαι *attingo*, ἀφαιροῦμαι, ab ἀπὸ & αἱροῦμαι, *capio*, vel *eligo.*

ANNO-

ANNOTAT. A

Hoc tamen non eſt perpetuum. Nam apud Poëtas legimus, ἐπιέπομαι pro ἐφέπομαι, ſequor, *ex* ἐπὶ *&* ἕπομαι. *Quod ipſum etiam Ionica dialectus in vſu habet.*

Poëtæ quoq; non rarò ex præpoſitionibus κατὰ, ἀνὰ, παρὰ, *auferunt literam* α, *quamuis conſonans ſequatur* παρμένω, maneo, pro παραμένω, ἀνϛὰς pro ἀναϛὰς, reſurgens, κάτθεο, pro κατάθεο, *ſeu* κατάθες, *à* κατατίθημι, depono.

NON ſolùm autem intrà & extrà compoſitionem abiicitur nonnunquam vocalis præpoſitionis, ſed & conſonans immutatur, & ν *quidem præpoſitionis* ἀνὰ *mutatur ante* κ, *&* χ *in* γ, *ante* λ *in* λ, *ante* β, μ, π, φ, *in* μ, *vt hæc exempla oſtendunt.* B

ἀγκαλέω	pro	ἀνακαλέω, reuoco.
ἀγκλίνας		ἀνακλίνας, reclinans.
ἀγχαλάω		ἀναχαλάω, relaxo.
ἀλλύω		ἀναλύω, diſſoluo.
ἄλλεγον		ἀνέλεγον, collegi.
ἀμβαίνειν		ἀναβαίνειν, aſcendere.
ἀμμέσον		ἀναμέσον, per medium. C
ἀμμίξας		ἀναμίξας, miſcens.
ἀμπαύομαι		ἀναπαύομαι, quieſco,
ἀμφέρω		ἀναφέρω, ſurſum fero.

IAM verò τ *præpoſitionis* κατὰ, *plurimis modis variari ſolet. Nam ante aſpiratas* φ, χ, *mutatur in earum tenues* π, κ. *Ante* θ *&* τ, *ſeruatur ipſum* τ. *Ante alias conſo-*

A *consonantes, & ante immutabiles λ, μ, ν, ρ. mutatur in consonantem sequenti similem, quæ omnia in his exemplis vides.*

κάββαλε	pro	κατάβαλε, *seu* κατέβαλε, deiecit.
καδδῦσαι	pro	καταδῦσαι, demersisse, à καταδύω.
καδδύναμιν	pro	κατὰ δύναμιν, pro viribus.
καηκείοντες	pro	κατακείοντες, dormituri.
κάκχαρτος	pro	κατάχαρτος, lætabundus.
B καλλείπειν	pro	καταλείπειν, relinquere.
καμμίξας	pro	καταμίξας, miscens.
καννεύσας	pro	κατανεύσας, annuens.
καππυρίσασα	pro	καταπυρίσασα, incendens.
κάππεσεν	pro	κατέπεσεν, cecidit.
κάπφαγε	pro	κατέφαγε, comedit.
καῤῥέζειν	pro	καταῤῥέζειν, peragere.
κάσχεθε	pro	κατάσχεθε, continete,
κάτθανε	pro	κατέθανε, mortuus est.
καττύπτεσθαι	pro	κατατύπτεσθαι, vapulare.

C Ρ *in præpositione* παρὰ, *nunquam mutatur*, πάρφασις, παράφασις deceptio, admonitio, παρφέρομαι, παραφέρομαι, transuersus agor.

LITERA ν *præpositionis* σὺν *ante* β, μ, π, φ, ψ, *mutatur in* μ; *sed ante* γ, κ, χ, *in* γ, *ante* ζ, & σ *abiicitur, ante* λ & ρ *mutatur in* λ & ρ, *vt hæc exempla docent.*

συμβαίνω, contingo, commeo.

συμμανθάνω, condisco.

συμπαίζω,	colludo.
σύμφημι,	consentio, approbo. A
συμψαύω,	contingo, attingo.
συγχαίρω,	gratulor.
συγγράφω,	conscribo.
συγκάμνω,	collaboro.
συζάω,	à *σὺν* & *ζάω*, conuiuo.
συστέλλω,	contraho.
συλλέγω,	colligo.
συῤῥέω,	confluo.

ACCIDIT *interdum similis mutatio in præpositione* *ὑπὸ*; *ὑββάλλειν*, pro *ὑποβάλλειν*, subiicere. B

Verba in quibus compositio non mutat significatū simplicis, augentur in principio: *καθίζω sedeo, ἐκάθιζον. ὑπεῖπω, dico, ὑπεῖπον. καθεύδω, ἐκάθευδον.* Nam hæc composita idem significant quod simplicia, *ἵζω, ἔπω, εὕδω, dormio.*

Si verò significatio mutetur, augmentum erit in medio: *παραμένω, maneo, παρέμενον, παρακούω, obaudio, παρήκουον.* C

ANNOTAT.

LEGITVR tamen apud Platonem in Sympos. καθηῦδον, aucta vel potius mutata media syllaba. Augetur quoque in medio ἐγγυάομαι, ἠγγυώμην, licet idem significet quod simplex ἐγγυάομαι, despondeo. Augent

A *itidem Poëtæ nonnulla in principio, licet aliquid ad simplicis significationem addant,* βάλλω, mitto, iacio, ἀμφιβάλλω, dubito vel coniicio, ἠμφίβαλλον.

Composita cum nominibus & pronominibus augentur initio, sicut & composita ex particulâ priuatiuâ α, ὁμῶς, vel ἐμῶ. φιλοσοφῶ, ἐφιλοσόφεον, *philosophor.* βιβλιοπωλέω, ἐβιβλιοπώλεον, *libros vendo.* αὐτομολέω, ηὐτομόλεον, *sponte venio.* Sic ναυμαχέω, *pugnam naualem* B *committo.* λιθοβολέω, *lapides iacio.* χειραγωγέω, *manu duco.* ἀφρονέω, ἠφρόνεον, ἠφρόνουν, *insipiens sum.* ὁμολογέω, *fateor, confiteor.* ὁμοφρονέω, *consentio.* ἀτυχέω, *infœlix sum.* ἠτύχουν. ἀγνοέω, ἠγνόεον, ἠγνόουν, *ignoro.*

Quædam composita ex præpositionibus, quorum simplicia aut in nullo, aut in raro vsu sunt, augentur initio: ἀμφισβητῶ, *dubito, hæreo*, ἠμφισβήτουν: ἀντιβολῶ, C *supplico*, ἠντιβόλουν: ἐμμελῶ, ἠμμέλουν, *curo*, ἀντιδικέω, *contrà aduersarium ago*: ἠντιδίκεον, ἠντιδίκουν.

Quædam augentur in medio: ἀπολαύω, *fruor.* ἀπέλαυον, & ἀπήλαυον: ἐπιχειρῶ, *conor*, ἐπεχείρουν: ἐγχειρῶ, *in manus trado*, ἐνεχείρουν. προσκυνέω, *adoro.* προσεκύνουν, ἐγκωμιάζω, ἐνεκω-

ἐνεκωμίαζον, *laudo, celebro*: προφητεύω, *vaticinor*, προεφήτευον. A

Nonnulla augentur vtrinque ἐνοχλῶ, *turbo*, ἠνώχλουν. ἀνορθῶ ἠνώρθουν, *corrigo.*

Composita cum particulis δυς & εὐ sequente vocali mutabili, augentur in medio: δυσαρεστέω, *displiceo, morosus sum*. δυσηρέστουν: εὐεργετέω, *benefacio*, εὐηργέτουν: δυσαπιστέω, *diffido*, δυσηπίστουν: εὐαγγελίζομαι, *fausta nuncio*, εὐηγγελιζόμην.

At si post δυς vel εὐ non sequatur vocalis aut diphthongus mutabilis, augmentum fiet initio, δυστυχέω, ἐδυστύχουν, *infœlix sum*: εὐτυχέω, εὐτύχουν, vel Atticè ηὐτύχουν, *fœlix sum*: δυσχεραίνω. *ægrè fero*, ἐδυσχέραινον, *ægrè ferebam.* B

DIALECTI IMPERFECTI.

IONES *formant tertiam singularem à personâ secundâ additâ syllabâ* κε, *ablatoque augmento*: ἔτυπτες, verberabas, τύπτεσκε, verberabat. *Quod etiam fit in Aoristo primo & secundo vocis actiuæ*: ἔτυψας, verberasti, τύψασκε, verberauit, ἔτυπες, τύπεσκε. *Porrò in circumflexis & in verbis in* μι, *aliquâ mutatione opus est. Nam ex diphthongo circumflexorum tollere oportet vocalem subiunctiuam, & in verbis in* C

A *μι, mutanda eſt vocalis longa in ſuam breuem,* ἐποίεις, faciebas, ποίεσκε, faciebat, ἐτίθης, ponebas, τίθεσκε, ponebat. *Quæ omnia in ſubiectis exemplis videre licet.*

B

Perſonæ ſecundæ communes	Tertiæ perſonæ Ionicæ
ἔτυπτες	τύπτεσκεν.
ἐφίλεις	φίλεσκε.
ἐτίμαες	τίμασκε.
ἐδήλεες	δήλοσκε.
ἐτίθης	τίθεσκε.
ἵστης	ἵστασκε.
ἐδίδως	δίδοσκε.
ἐδείκνυς	δείκνυσκε.
ἔτυψας	τύψασκε.
ἔτυπες	τύπεσκε.
ἔθης	θέσκε.
ἔστης	στάσκε.
ἔδως	δόσκε.
ἔδυς	δύσκε.

POETÆ verò à ſecundâ perſonâ prædictorum temporum totum ſingularem in σκον *formant:* ἔτυπτες, τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, *& in tertiâ plurali* τύπτεσκον,

C verberabant. *In paßiuo* τυπτεσκόμην, τυπτέσκου, τυπτέσκετο. *Sic in Aoriſto primo* τύψασκον, verberaui, τύψασκες, τύψασκε. *In Aoriſto ſecundo,* τύπεσκον, τύπεσκες, τύπεσκε.

Præteritum perfectum.

Sing. τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε, *verberaui.*

Dual.

Dual. τετύφατον, τετύφατον, *verberastis duo*. A
Plur. τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι.

DE AVGMENTO PRÆTERITI.

SI verbum inchoetur à vocali, aut diphthongo, idem est initium perfecti & imperfecti, imò & plusquamperfecti, omniumque Aoristorum cuiusque vocis, indicatiui modi, & denique paulò pòst futuri. ἀνύω, *perficio*, ἤνυον, ἤνυκα, ἠνύκειν: ᾄδω, *cano*. ᾖκα, ᾔκειν. B

Idem fit in verbis inchoatis à duabus consonantibus, quarum secunda non sit liquida; vel à duplici, nimirum, ζ, ξ, ψ, σπείρω, *sero*, ἔσπειρον, ἔσπαρκα. ζέω, *ferueo, bullio*, ἔζεον, ἔζεκα.

Nam si verbun inchoetur ab vnâ consonante simplici, aut à mutâ & liquidâ, tum in prȩterito iteratur prima consonans præsentis. τύπτω, *verbero*, ἔτυπτον, τέτυφα. γράφω, *scribo*, ἔγραφον, γέγραφα. C

Exceptis quibusdam, quæ cùm inchoentur à mutâ & liquidâ, modò tamen repetunt consonantem præsentis, modò non repetunt. βλακεύομαι, *torpeo*, βεβλάκευμαι & ἐβλάκευμαι. βλάπτω, *noceo*, βέβλαμμαι

&

A & ἔβλαμμαι, *damno affectus sum*, διαγλύφω, *insculpo*, διαγέγλυπται & διέγλυπται: θλάω, *frango*, τέθλασμαι & ἔθλασμαι.

VERBA inchoata à γν aut γρ, non repetunt in præterito primam præsentis, licet inchoentur à mutâ & liquidâ: γνόω, γνώσω, ἔγνωκα, *nosco*, γνωρίζω, *notum facio*, ἐγνώριζον, ἐγνώρικα. γρηγορέω, *vigilo*, ἐγρηγόρηκα. Videtur hoc fieri cacophoniæ vitandæ gratia; du-
B rum enim esset γέγνωκα.

VERBA quæ inchoantur à κτ, πτ, μν, repetunt primam præsentis secundùm communem regulam syllabici augmenti ante mutam & liquidam. Nam licet κτ & aliæ non sint mutæ & liquidæ, faciunt tamen apud Poëtas syllabam communem: κτάομαι, *poßideo*, κέκτημαι; πτόω pro quo vtimur, πίπτω, *cado*, πέπτωκα, μνάομαι, *reminiscor*, μέ-
C μνημαι.

ANNOTAT.

INVENITVR *tamen à* κτίζομαι, condo, creor, ἔκτισμαι, *&* *à* κτάομαι, ἔκτημαι: κτείνω, occido, *facit* ἔκτακα. *Cæterùm verba quædam habent in præterito augmentum temporale & syllabicum*, παροινέω, debacchor,

chor, πεπαρῴνηται: Διαιτέω, arbiter ſum, δεδιῄτημένος. A

VERBA quæ ab aſpiratâ inchoantur, repetunt in præterito perfecto tenuem eius: θύω, *ſacrifico*, ἔθυον, τέθυκα: χρίω, *vngo*, κέχρικα, *vnxi*.

DE AVGMENTO ATTICO.

ATTICI pro incrementis λε & με vſurpant diphthongum ει: λέγω, *dico*, λέξω, λέλεχα, εἴλεχα: λαμβάνω, λήψω, λέληφα, εἴληφα, *accipio*: μείρομαι, *ſortior, partior*, μέμαρμαι, Atticè, εἵμαρμαι. Hinc εἱμαρμένη, *ſors, fatum*. B

VERBIS quibuſdam in præterito ω vel ῳ habentibus præponunt Attici ε, manente ſpiritu præſentis, ὁράω, *video*, ὥρακα, ἑώρακα, ὤθομαι, *pellor*, ὦσμαι, ἔωσμαι. ὠνέομαι, *emo*, C ὤνημαι, ἐώνημαι. οἴγω, *aperio*, ᾦγα, ἔῳγα. Idem fit in imperfecto, ἑώρων, *videbam*, ἐωνούμην, *emebam*. & in Aoriſto primo, ᾦξα, ἀνέῳξα, *aperui*. ὤσάμην, ἐωσάμην. *impuli*.

ACCIDIT hoc in aliis quoque verbis, εἴκω, *aſsimilo*, præter. medio, οἶκα, ἔοικα. εἴπω, *dico*,

A *dico*, Aoristo primo, εἶπα, ἔειπα. ἧκα, *misi*, ἔηκα,

COMMVNI præterito verborum inchoatorum ab α breui, vel ε & ο, præponunt Attici duas priores literas præsentis, ἐρίζω, *contendo*, ἤρικα, ἐρήρικα, ἐρήρισμαι. ἀγείρω, ἤγερκα, ἀγήγερκα, *congrego*, ὄλλω, ὦλα, ὄλωλα, *perij*, præteritum medium.

QVOD si præteritum excesserit numerum B trium syllabarum, tunc corripitur tertia syllaba hoc modo:

η, ω vertitur in ε, ο

ει, ευ abiiciunt ε

οι, ου abiiciunt subiunctiuam.

Breues & ancipites, itemque longæ posi- C tione retinentur sine vllâ mutatione, quæ omnia in his exemplis apparent:

ἀλήθω, ἤληκα, ἀλήλεκα, *molo*.

ἐρωτάω, ἠρώτηκα, ἐρηρότηκα, *interrogo*.

ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα, *vngo*.

ἐλεύθω, ἤλευθα, ἐλήλυθα, *venio*.

ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἐτητόμακα, *præparo*.

ἀκούω

ἀκούω, ἤκουα, ἀκήκοα, *audio*. A
ἀγείρω, ἤγερκα, ἀγήγερκα, *congrego*.
Excipitur ἐρείδω, *firmo*, ἤρεικα, ἐρήρεικα, ἐρήρειδα, ἐρήρεισμαι, vt differat ab ἐρήρικα, præterito verbi ἐρίζω, *contendo*.

Irregulare quoque est ἔδω, *edo*, & ἄγω, *ago, duco*, quorum illud ἦκα, ἔδηκα, & interposito δο, ἐδήδοκα, facit. Alterum ἦχα, ἄγηχα, & interiecto ο, ἀγήοχα habet.

DE PENVLTIMA SYLLABA PRÆTERITI PERFECTI. B

PENVLTIMA perfecti, & futuri eadem est, τύψω, τέτυφα.

EXCIPE primò dissyllaba quintæ coniugationis, quæ ε futuri mutant in α, στέλλω, *mitto* στελῶ, ἔσταλκα. σπείρω, *sero*, σπερῶ, ἔσπαρκα. C

EXCIPE secundò dissyllaba vocali aut diphthongo mutabili constantia: ἄγω, *ago*, ἄξω ἦχα. ᾄδω, *cano*, ᾄσω, ᾖκα.

VOCALEM ε in penultimâ primæ & secundæ coniugationis mutant Attici in ο: πέμπω, *mitto*, πέπεμφα, πέπομφα. βρέχω, βρέξω, βέβροχα, *rigo*.

λ & ρ characteristicæ quintæ coniuga-
A tionis manent in præterito vt in futuro, ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα, *cano*, σπείρω, *sero* σπερῶ, ἔσπαρκα.

μ seruatur quidem, sed adsciscit sibi η euphoniæ gratia δέμω, *ædifico*, δεμῶ, δεδέμηκα; νέμω, νεμῶ, νενέμηκα, *distribuo*. Sic βρέμω, τέμνω, *fremo*, *seco*, τετέμηκα, & syncope τέτμηκα. Sic δέδμηκα pro δεδέμηκα, κάμνω, *laboro*, καμῶ, κεκάμηκα, & κέκμηκα.

B ADDITVR quoque in nonnullis ad literam ν vocalis η. μένω, μενῶ *maneo*, μεμένηκα. Interdum conuertitur ν in γ: φαίνω, *ostendo*, *appareo*, φανῶ, πέφαγκα. μολύνω, *maculo*, μολυνῶ, μεμόλυγκα.

INTERDVM omninò abiicitur, idque in verbis dissyllabis in εινω, ινω & υνω: κτείνω, *occido*, κτενῶ, ἔκτακα: κρίνω, *iudico*, κρινῶ, κέκρικα. θύνω, θυνῶ, τέθυκα, *ruo*.

C TERTIA persona pluralis numeri præteriti perfecti Doricè desinit in αντι: τετύφαντι pro τετύφασι.

Præteritum plusquamperfectum.

Sing. ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει, *verberaueram*.

Dual.

Dual. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην.
Plur. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν. A

FORMATVR à perfecto, mutando α, in ειν. Si perfectum incipiat à consonante, tunc præponitur ε: τέτυφα ἐτετύφειν, aliâs idem est vtriusque principium. ἤνυκα, *perfeci*, ἠνύκειν. Et hoc intelligendum est de verbis simplicibus. Nam si sit compositum: tunc interiicitur ε inter præpositionem & verbum: συντάττω, *construo*, συντέταχα, συνετετάχειν. συμβάλλω, *confero*. *conijcio*, συμβέβληκα, συνεβεβλήκειν. B

INTERDVM idem habet augmentum ac præteritum, τεθεμελίωτο à θεμελιόομαι, *fundor*, δεδύκει, pro ἐδεδύκει, à δύω, *ingredior*, *subeo*; & hoc non tantum apud Atticos, sed etiam apud Ionas & Poëtas; δέδεκτο pro ἐδέδεκτο à δέχομαι, *capio*, *suscipio*.

PRIMA vocalis præteritorum Atticè reduplicatorum, accipit augmentum in plusquamperfecto: ἀκήκοα, ἠκηκόειν, præteritum medium ab ἀκούω, *audio*, ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν, ab ὀρύττω, *fodio*. C

EXCIPE ἐληλύκειν, & ἐληλύθειν, vènèram
A ab ἐλήλυκα, & ἐλήλυθα.

ILLA verò, ἔολπα, ἔοργα, ἔοικα, augentur in ſecunda ſyllaba, ἐώλπειν, *ſperaueram*, ἐώργειν, *feceram*, ἐῴκειν, *ſimilis fueram*, *aſsimilaueram*.

ANNOTAT.

DERIVANTVR *hæc verba, primum quidem ab* ἔλπω, *quod eſt*, ſpero, *ſeu* in ſpem induco, *cuius*
B *præteritum medium eſt Atticè, vel Ionicè* ἔολπα, *pro* ἤλπα. *Secundum à verbo* ῥέζω, facio, patro, *præteritum medium eſt* ἔρρογα, *ablatoque vno* ρ, *& facta metathesi* ἔοργα *pro* ἔρογα. *Alij tamen ſimplicius ab* ἔργω *ſeu* ἐέργω *deducunt. Tertium fit ab* εἴκω, ſimilis ſum, aſſimilo, *cuius præteritum medium Atticum eſt* ἔοικα.

DIALECTI PLVSQVAMPERFECTI.

C

PRima *& tertia perſona ſingularis Atticè exit in* η *ſine* ν; ἐτετύφη ἐγώ, verberaueram ego, ἐτετύφη ἐκεῖνος, verberauerat ille. *Hinc* ἐκεχήνη, *Pluſquamperfectum medium à* χαίνω, hio: *&* ᾔδη *pro* ᾔδειν, ſciueram, *ab* εἴδω, *fitque hoc imitatione Ionum, qui primam perſonam pluſquamperfecti actiui, & medij per* εα, *& tertiam per* ει *efferunt*; ᾔδεα, ſciueram, ᾔδεας, ᾔδει,

ᾔδειτε, *quas Attici, & ipsi quoque Iones, deinceps in* ει *contrahunt.*

TERTIA *pluralis Atticè finitur in* εσαν, ἐτετύφεσαν, A
verberauerant: ἐλελοίπεσαν, dereliquerant, ᾔδεσαν, sciuerant. ἀκηκόεσαν, audiuerant.

Aoristus primus.

S. ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε, *verberaui.*
D. ἐτύψατον, ἐτυψάτην.
P. ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν.

ANNOTAT. B

DICIMVS *Aoristus & Aoristum, illud subintelligendo* χρόνος, *hoc subintelligendo tempus, & nihil aliud significat ex vi nominis* χρόνος ἀόριστος, *quàm tempus indefinitum. Respondent Aoristi præteritis Latinorum. Licet enim nonnulli tradant incertam esse significationem, paulò ne antè præterierit an multò, id tamen vix obseruatur ab auctoribus, vt exemplis paßim obuiis ostendi potest. Nam cùm Isocrates principio Panegyrici ait.* πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, καὶ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας καταστησάντων, ὅτι τὰς μὲν τῶν σωμάτων εὐτυχίας, οὕτω μεγάλων δωρεῶν ἠξίωσαν, *quis hos & alios in eadem* C *periodo sequentes Aoristos, non idem significare dicat, quod præteritum perfectum; & si quis omnes illos Aoristos in præteritum mutet, an aliam orationis significationē efficiet? Probabilius est quod alij dicunt, hæc tem-*

pora vocari Aorista seu indefinita, quòd habeant signi-
A *ficationem, interdum quidem præteritam, aliquando futuram, nonnunquam præsentem. Præteritam. vt in exemplis allatis: præsentem præcipuè in infinitiuo, vt apud Isocratem eodem loco, & millies aliâs:* ἐπειδὴ δὲ οἱ λόγοι τοιαύτην ἔχουσι τὴν φύσιν, ὥσθ' οἷόν τ' εἶναι περὶ τῶν αὐτῶν πολλαχῶς ἐξηγήσασθαι καὶ τά τε μεγάλα, ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς μέγεθος προσθεῖναι. *Hîc certè omnes Aoristi idem significant quod* ἐξηγεῖσθαι, ποιεῖν, προστιθέναι.

EANDEM *notionem habet interdum Aoristus in indicatiuo: Isocrates ad Demonic.* κάλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος
B ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. Pulchritudinem quidem vel tempus absumit, vel morbus corrumpit, pro ἀναλίσκει & μαραίνει. *Nisi quis dicat esse enallagen. In Imperatiuo & Subiunctiuo sæpè subit Aoristus vicem futuri,* τύψον, verberato tu, vel verberabis, τυψάτω, verberato ille, vel verberabit. ἐὰν τύψω, si verberauero, *quamuis frequenter eiusdem prorsus sit significationis cum præsenti* τύπτε, verbera, ἐὰν τύπτω, si verberem. *Eadem quoque vis & notio vsitatißima est Aoristis, quæ temporum modi potentialis, permißiui seu*
C *conceßiui, vt infrà docebimus, maximè cum particula* ἄν. *Itaque non semper eodem modo latinè reddendus est Aoristus, sed videre oportet, quid tota periodi structura & sententiæ ratio requirat.*

Idem augmentum habet vterque Aoristus quod imperfectum: ἔτυπτον, ἔτυψα, ἔτυπον. αὔω, ηὖον, ηὖσα.

CHA-

CHARACTERISTICA Aoriſti primi eadem eſt quæ futuri, à quo etiam formatur, conuerſo ω in α, & præpoſito augmento, τύψω, ἔτυψα. A

EXCIPE primò ἔπω, εἶπα, *dico*; ἐνέγκω, *fero*, ἤνεγκα; τίθημι, *pono*, ἔθηκα; δίδωμι, *do*, ἔδωκα; ἵημι, *mitto*, ἧκα.

EXCIPE ſecundò hæc verba: χέω, *fundo*, ἔχεα, vel ἔχευα, καίω *vro*, vel κάω, ἔκηα. σεύω, *moueo*, ἔσσευα; ἀλεύω, *vito*, ἤλευα, quæ in α purum exeunt, ſublatâ futuri conſonante, χεύσω, καύσω, quamuis reperiatur quoque Aoriſtus, ἔχευσα & ἔκαυσα.

PENVLTIMA Aoriſti primi eadem eſt quæ futuri, ſemperque naturâ aut poſitione longa. παίω. *offendo*. ἔπαισα; λέγω, ἔλεξα, *dico*.

IN TERTIA tamen coniugatione, itemque in quartâ & ſextâ, modò breuis, modò longa eſt penultima: φράζω, *dico, loquor*, φράσω, ἔφρασα; κυλίω, *voluo, voluto*, κυλίσω, ἐκύλισα; τελέω, τελέσω ἐτέλεσα, *finio*, γελάω, γελάσω, ἐγέλασα, *rideo*, ἀνύτω, *perficio*, ἀνύσω, ἤνυσα. C

POETÆ carmini seruientes, sæpè geminant σ, ἐτέλεσσαν, ἐγέλασσαν.

A IN QVINTA coniugatione, quæ penultimam futuri breuem habet sic producenda est eadem penultima in Aoristo.

A futuri mutatur in η, si in præsenti α simplex fuerit: ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα.

SI in præsenti fuerit αι, tunc α futuri Atticè mutatur in η, communiter verò retinetur: μαίνω, maculo, μιανῶ, ἐμίηνα, Atticè

B communiter ἐμίανα: φαίνω, appareo, ostendo, φανῶ, ἔφηνα, ἔφανα. Est autem hîc α longum, quod in futuro fuerat breue.

EX ε futuri facienda est diphthongus addito iota, σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα, sero; στέλλω, mitto, στελῶ. ἔστειλα, ι & υ in futuro breues, hîc ferè habentur longæ, κρίνω, iudico, κρινῶ, ἔκρινα; ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα, impello.

C *Aoristus secundus*,

S. ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε.

D. ἐτύπετον, ἐτυπέτην.

P. ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

FIT hic Aoristus ab imperfecto, cuius etiam augmentum habet.

TER-

TERTIA pluralis est æqualis primæ singulari. A

PENULTIMA breuis est, ac fermè vna ex ancipitibus, α, ι, υ.

η & ω præsentis & imperfecti mutantur in α: λήβω, inusitatum, ἔληβον, Aoristo secundo, ἔλαβον, *accepi*; τρώγω *comedo*, ἔτρωγον, ἔτραγον, *comedi*.

Αι, αυ & ου abiiciunt subiunctiuam: καίω, *vro*, ἔκαον. παύω, *sedo*, ἔπαον. ἀκούω, *audio*, ἤκοον. ει, ευ, abiiciunt præpositiuam ε. λείπω, *relinquo*, ἔλιπον. φεύγω, *fugio*, ἔφυγον. B

DISSYLLABA quintæ coniugationis mutant ε & ει in α, σπείρω, ἔσπαρον, *sero*, δέρω, *excorio*, ἔδαρον, στέλλω, ἔσταλον, *mitto*, τέμνω, *scindo*, ἔταμον & ἔτεμον. Idem quoque in aliarũ coniugationum verbis dissyllabis contingit, præcipuè si habent liquidam ante ε. τρέπω, *verto*, ἔτραπον; τρέφω, ἔτραφον, *nutrio*, κλέπτω, ἔκλαπον, *furor*. C

HÆC tamen tria λέγω, *dico*; φλέγω, *vro*; βλέπω, *video*; non mutant ε in α.

TRISYLLABA quintæ abiiciunt iota ex ει, ὀφείλω, *debeo*, ὤφελον, ἐγείρω, *excito*, ἤγερον. Si penultima præsentis & imperfe-

cti longa ſit poſitione, abiicitur litera illa, A quæ non eſt characteriſtica: *κάμνω, laboro, ἔκαμον. τίκτω, pario, ἔτεκον*, quaſi à *τέκω. ἀγγέλλω, nuncio, ἤγγελον.*

PENVLTIMAM in hoc Aoriſto longam habent multa diſſyllaba, eò quód in eandem ſyllabam cadat augmentum temporale, vel litera longa loco augmenti: *ᾄδω, cano, ᾖδον*: *ἕλκω, traho, εἷλκον, ἕλω, capio, εἷλον, ἔπω, dico, εἶπον; ἔχω, habeo, εἶχον; ἥκω, ve-* B *nio, ἧκον; ἄγω, ago, duco, ἦγον,* & Atticè *ἤγαγον; εἴδω, video, εἶδον.* Nam *ἴδον* poëticum eſt, licet aliis quoque ſcriptoribus vſitatum; *ἐλεύθω, ἦλθον, venio.* per ſyncopen, pro *ἤλυθον.*

INVENITVR etiam triſyllabi Aoriſti penultima longa; *ἐνέγκω, ἤνεγκον, fero, πέρθω, deuaſto, ἔπαρθον; δέρκω, ἔδαρκον, video.* & metatheſi, *ἔπραθον, ἔδρακον.*

C LONGAM quoque habent penultimam multa circumflexa primæ & ſecundæ coniugationis, ſiue duarum, ſiue plurium ſyllabarum: *χέω, ἔχον, habui, εὑρέω, εὗρον, inuenio; βλαστέω, ἔβλαστον, germino; δουπέω, ſono, ἔδουπον; ὀλισθέω, cado, ὤλισθον, σπάω,*

ἔσπον,

ἔσπον, *vello, traho*. Nihil enim in his mutatur propter Aoriſtum. A

DE CHARACTERISTICA AORISTI SECVNDI.

CHARACTERISTICA eadem eſt huius Aoriſti, præſentis, & imperfecti, loquendo de characteriſticâ, quæ ſit conſonans τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυπον.

EXCIPIVNTVR primò, βλάπτω, *noceo*, ἔβλαβον, κρύπτω, *abſcondo*, ἔκρυβον, καλύπτω, *tego*, ἐκάλυβον, per β & βάπτω, *tingo*, ἔβαφον. θάπτω, *ſepelio*, ἔταφον, σκάπτω, *fodio*, ἔσκαφον, ῥάπτω, *ſuo*, ἔῤῥαφον. B

EXCIPIVNTVR ſecundò verba quartæ coniugationis, quorum futurum habet characteriſticam ξ, habent enim characteriſticam γ: quorum verò futurum habet σ, characteriſticam habent δ, ὀρύττω, *fodio*, ὀρύξω, ὤρυγον: φράζω, *loquor*, φράσω, ἔφραδον. C

ANNOTAT.

DESINENTIA in *ειω* vel *υω* ferè carent Aoriſto ſecundo. Non enim dicimus à παιδεύω, ἐπαίδυον, inſti-

tuo. Nec à βασιλεύω, regno, ἐβασίλυον, nec à κρέω, pulso, ἔκρεον. A verbo tamen ἀκόω vsurpatur ἤκοον, sed magis apud Poëtas, quàm Oratores, qui Aoristum primum ἤκουσα frequentant. Et quamuis in quartâ coniugatione à quolibet verbo formari poßint Aoristi secundi non omnes tamen vsitati sunt. Quis enim audiuit vnquam ἐφρόντιδον, à φροντίζω, curo, aut ἐβάδιδον, à βαδίζω, vado, aut ἐφύλαγον, à φυλάττω, custodio, caueo? Idem autem significat Aoristus secundus, quod primus, neque neceßitatis, sed copiæ causa inuentus & vsurpatus est à Græcis.

DIALECTI AORISTI SECVNDI.

TERTIAM personam pluralem faciunt Bœoti in imperfecto, & in vtroq; Aoristo parem syllabis, primæ pluralis numeri: ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν: ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν, ἐτύπομεν, ἐτύποσαν. Hinc illa: εἴδοσαν, sciuerunt, ἤλθοσαν, venerunt: ἐμάθοσαν, didicerunt: pro εἶδον, ἦλθον, ἔμαθον.

SOLENT etiam Iones & Poëtæ secundo Aoristo & hîc & in aliis modis, sæpe præponere augmentum præteriti: κέκαδον, pro ἔχαδον, à verbo χάζω, contineo, mutatione τοῦ χ in κ, hinc Aoristus secundus participij κεκαδὼν, pro καδὼν, & medius κεκαδόμην, pro ἐκαδόμην: κεκάμω pro κάμω, Aoristus secundus subiunctiui, à κάμνω. πεταγὼν pro ταγὼν, à themate τάγω, quod est λαμβάνω, accipio, apprehendo, vt annotat Eustathius in illud Iliad. 1.

Ρίψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλᾶ θεσπεσίοιο.
Deiecit me de cœlo pede apprehensum.
Similia multa exempla paßim occurrunt apud Poëtas. A

Futurum primum.

S. τύψω, τύψεις, τύψει, *verberabo.*
D. τύψετον, τύψετον.
P. τύψομεν, τύψετε, τύψουσι.

FIT à præsenti mutata characteristica præsentis in characteristicam futuri λέγω, λέξω, *dico*, ᾄδω, ᾄσω, *cano.*

PENVLTIMA futuri eadem est quæ B præsentis, λέγω, λέξω.

EXCIPE verba quintæ coniugationis, quæ penultimam futuri corripiunt, abiiciendo vel posteriorem consonantem, vel vocalem subiunctiuam ex diphthongo; στέλλω, *mitto*, στελῶ; σπείρω, σπερῶ, *semino.*

EXCIPE secundò verba contracta, φιλέω, *amo*, φιλήσω. τιμάω, τιμήσω, *honoro.* δηλόω. C *manifesto*, δηλώσω. Quamuis quædam conueniant cum præsenti, πονέω, *laboro*, πονέσω: γελάω, γελάσω, *rideo*, ὀμόω, *iuro*, ὀμόσω.

EXCIPE tertiò Barytona nonnulla, quæ futurum à circumflexis mutuantur,

θέλω,

θέλω, *volo*, θελήσω: ὀφείλω, *debeo*. ὀφειλήσω: αὔ-
A ξω, *augeo*, αὐξήσω: ἕψω, ἑψήσω, *coquo, concoquo*: ἀλέξω, *arceo*, ἀλεξήσω. Sic βούλομαι, *volo*, βουλήσομαι: οἴομαι, *puto*, οἰήσομαι, quasi à θελέω, ὀφειλέω, αὐξέω.

EXCIPE quartò πλέω, *nauigo*: ῥέω, *fluo*, πνέω, *spiro*, νέω, *annuo*, χέω, *fundo*: quorum futurum exit in ευσω: πλεύσω, ῥεύσω, πνεύσω, νεύσω & νήσω, χεύσω. Sic κλάω, *fleo*, κλαύσω: καίω, *vro*, vel κάω, καύσω.

B TRIA quoque futura non retinent literam aut spiritum præsentis, τρέφω, *nutrio*, θρέψω, τρέχω, *curro*, θρέξω: ἔχω, ἕξω, *habeo*, ad differentiam aduerbij ἔξω, *extrà*.

DE DIALECTIS FVTVRI.

ATTICI futurum polysyllabum quartæ coniugationis in ισω *circumflectunt, sublato* σ νομίζω, *puto*, νομίσω, νομιῶ: βαδίζομαι, vado, βαδίσομαι, βαδιοῦμαι.
C *Hinc primum futurum medium horum verborum semper circumflectitur*, νομιοῦμαι.

DORICE *verba quartæ coniugationis in* ζω *exeunt in* σδω: κωμάσδω pro κωμάζω, lasciuio, συρίσδω pro συρίζω, sibilo, fistulâ cano.

Futurum in σω *non tantùm horum verborum, sed alio-*

aliorum itidem mutant Dores in ξω, βαδίζω, βαδίσω, βαδιξῶ. κλείω, claudo, κλείσω, κλαξῶ, *&* κλασῶ, A *Circumflectunt enim futurum primum Dores in omnibus personis & numeris*, τυψῶ, τυψᾶς, τυψεῖ, τυψεῖτον.

ÆOLES *futurum quintæ coniugationis verborum in* ρω *efferunt per* σω, ὄρω, concito, *futurnm* ὀρῶ, *Æolicè*, ὄρσω, σπείρω, sero, σπερῶ, σπέρσω, *retracto accentu.*

IN *futuro sextæ coniugationis sæpè abiiciunt poëtæ* σ, δήω, δήεις, inueniam. δήομεν, inueniemus, pro δήσω, δήσεις, δήσομεν, à δέω. *sic* ἔδηα pro ἔδησα inueni. Reperitur *etiam* κλείω, laudabo, pro κλείσω, *&* κέω *seu* κείω, cubabo, pro κείσω, à κέω, *&* κέων, pro κείσων cubiturus. B

Futurum secundum,

Sing. τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ.
Dual. τυπεῖτον, τυπεῖτον.
Plur. τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι.

IDEM significat quod futurum primum, fitque ab Aoristo secundo, mutato ον in ῶ circumflexum, augmentoque abiecto. C

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. τύπτε, τυπτέτω, *verbera, verberet.*

D. τύ-

D. τύπ͂ετον, τυπ͂έτων.

A P. τύπ͂ετε, τυπ͂έτωσαν.

ANNOTAT.

ET *huius & reliquorum omnium modorum tempora formantur à temporibus indicatiui, exiguâ mutatione factâ, vt quiuis per se deprehendere poterit.* τύπ͂ε à τύπ͂ω: τέτυφε à τέτυφα: τύψον à τύψω.

TERTIAS *plurales Imperatiui faciunt Attici similes genitiuo plurali participiorum eiusdem temporis,* τυπ͂όντων pro τυπ͂έτωσαν: τυψάντων pro τυψάτωσαν: B τετυφότων pro τετυφέτωσαν. *Hinc historiola illa apud Laërtium in Socrate: Nam in iudicio Socratis aiunt,* τὸν Πλάτωνα ἀναβλῆναι ἐπὶ τὸ βῆμα, καὶ εἰπεῖν, Νεώτατος ὤν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν ἐπὶ τὸ βῆμα ἀναβάντων, τοὺς δικαστὰς ἐκβοῆσαι, καταβάντων, τουτέστι, κατάβηθι: Descende.

SVNT *qui putent subaudiri verbum* ἔστωσαν, *hoc sensu,* ἔστωσαν τῶν τυπ͂όντων vel τυψάντων, *sint ex verberantibus, id est,* τυπ͂έτωσαν, *verberent.*

Præteritum perfectum & plusquam
C *perfectum,*

S. τέτυφε, τετυφέτω, *verberaueris.*

D. τετύφετον, τετυφέτων.

P. τετύφετε, τετυφέτωσαν.

Aoristus primus.

S. τύψον, τυψάτω, *verberato tu vel verberabis.*

D. τύ-

D. τύψατον, τυψάτων.
P. τύψατε, τυψάτωσαν. A

Aoriſtus ſecundus.

S. τύπε. τυπέτω, *verberato tu, vel verberabis.*
D. τύπετον, τυπέτων.
P. τύπετε, τυπέτωσαν.

PRÆTERITVM perfectum vbiq; ſeruat ſuum augmentum, ſiue ſyllabicum ſiue temporale. Aoriſti illud amittunt extrà indicatiuum, excepto verbo ἐῖπον, de quo ſuprà dictum eſt. B

AORISTVS ſecundus vltimam habet grauem, τύπε, ſed acuuntur ἐλθέ, *veni*: εὑρέ, *inueni*, εἰπέ, *dic.* ſic Atticè, λαβέ, *cape*; ἰδέ, *vide.* Communiter, λάβε, ἴδε.

IMPERATIVVS caret vtroque futuro, vt & ſubiunctiuus. Vtriuſq; vicem ſubeunt Aoriſti, qui tamen præſentis quoque ſignificationem & hîc & in ſubiunctiuo admittunt. C

ANNOTAT.

Imperatiuum apud Latinos carere præterito doctè oſtendit ex Varrone Emmanuel lib. 1. ſuæ Grammat. vbi de prima verborum Coniugatione agit. Quærat autem meritò quis, cum Latini naturam & rationem imitati

imitati, præteritum ab Imperatiuo exclu serint; (Nemo enim præteritum vel agendum vel cauendum imperat) cur Græci præteritum imperatiuo tribuerint, non tantū in actiuā, verùm etiam in paßiuā voce. Respondeo huius rei eandem reddi posse causam, quam reddimus cùm quæritur, cur Græci duplices Aoristos & duplex futurum habeant: Dicimus enim non diuersitatem significationis, sed copiam idem pluribus quoque modis efferendi causam esse. Ita planè hic τέτυφε & quodcunque aliud præteritum actiuum imperatiui, idem omninò significat, quod vel præsens vel futurum. τέτυφε, verbera vel verberato tu. Neque præteritam significationem feceris, licet τέτυφε per verbum verberaueris, interpretere. Nam & hoc futurum est, non præteritum, quamuis cum respectu ad præteritum, sensus enim est, verberaueris, id est, fac, vt futuro tempore verum sit dicere, te verberasse. De significatione præteriti perfecti paßiui imperatiui modi dicemus suo loco.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε τύπτοιμι τύπτοις, τύπτοι, vtinam verberarem.

D. τύπτοιτον, τυπτοίτην, vtinam verberaretis vos duo.

P. τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν.

Per-

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, *vtinam verberauerim, vel verberauissem.* A

D. τετύφοιτον, τετυφοίτην.

P. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

ANNOTAT.

PRÆTERITVM *perfectum & plusquamperfectũ optatiui plerique coniungunt apud latinos Græcorum imitatione: Noster autem Emmanuel lib. 1 Grammat. quâ parte de primâ coniugatione agit, rectè disiungit* B *hæc duo tempora, vt perfectum sit,* vtinam amauerim, *plusquamperfectum,* vtinam amauissem. *Hinc cùm eadem vox Græca* τετύφοιμι, *vtrumq; tempus significet, per vtrumq; latinè reddenda est.*

Aoristus primus.

S. εἴθε τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, *vtinam verberauerim.*

D. τύψαιτον, τυψαίτην.

P. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν. C

Aoristus secundus.

S. εἴθε, τύποιμι, τύποις, τύποι, *vtinam verberauerim.*

D. τύποιτον, τυποίτην.

P. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.

Futurum primum.

A S. εἴθε τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, *vtinam uerberem.*

D. τύψοιτον, τυψοίτην.

P. τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν.

Futurum secundum.

S. εἴθε τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ.

D. τυποῖτον, τυποίτην,

P. τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.

SICVT Latini suo optatiuo aduerbium optandi *vtinam*, præponunt; sic & Græci suo aduerbium, εἴθε.

B IN primo Aoristo penultima est αι. In reliquis temporibus est οι. Futurum secundum circumflectitur, vt à secundo Aoristo differat.

Aoristus secundus.

S. εἴθε τύψεια, τύψειας, τύψειε, *vtinam verberauerim.*

D. τυψείατον, τυψειάτην.

C P. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.

Vsitatissimus est hic Aoristus apud omnes scriptores tam Poëtas, quàm Oratores; maximè in secundâ & tertiâ singulari, & in tertiâ plurali.

CON-

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum. A

S. ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ, *si verberem.*
D. τύπτητον, τύπτητον.
P. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι,

Inflexioni subiunctiuorum adhibent coniunctionem ἐὰν.

OMNIA tempora pluralis numeri pro ωσι faciunt Doricè ωντι, τύπτωντι, τετύφωντι, & in præsenti Indicatiui τύπτοντι pro τύπτουσι.

Perfectum & plusquamperfectum. B

S. ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, *si verberauerim, vel verberauissem.*
D. τετύφητον, τετύφητον.
P. τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι.

Aoristus primus.

S. ἐὰν τύψω. τύψῃς, τύψῃ, *si verberauero.*
D. τύψητον, τύψητον.
P. τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι.

Aoristus secundus. C

S. ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ.
D. τύπητον, τύπητον.
P. τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.

IN secundâ & tertiâ singulari omnium temporum est ῃ diphthongus impropria.

In duali & plurali est tantùm vocalis ε. In
A primâ & tertiâ pluralis est ω.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, τύπτειν, *verberare.*
Perfectum & plusquamperfectum, τετυφέναι, *verberasse.*
Aoristus primus, τύψαι, *verberasse.*
Aoristus secundus, τυπεῖν, *idem.*
Futurum primum, τύψειν, *verberaturum esse.*
Futurum secundum, τυπεῖν, *idem.*

B

ANNOTAT.

GERVNDIIS & supinis carent Græci. Eorum loco vtuntur verbis infinitiui modi, interdum cum præpositione & articulo, interdum sine his: πορεύομαι δειπνεῖν, πονεῖν, vado cænare, laborare, *seu* cænatum, laboratum; πορεύομαι πρὸς τὸ δειπνεῖν, eo cænatum. ἐν τῷ δειπνεῖν, in cænando vel inter cænandum. χρόνος τοῦ δειπνεῖν, tempus cænandi. *Cùm ergo tot modis Latinorum ge-*
C *rundia & supina exprimere poßint Græci, non difficulter carent gerundiis & supinis.*

DIALECTI INFINITIVI

INFINITIVI *Doricè*, τύπτεν, τύψεν, τυπέν. *Doricè & Æolicè* τύπτην, τύψην, *vel per* η. *Nam apud Theocritum legitur*, ποσμῆν, καθεύδην.

Æoles

ÆOLES *quoque verba in* αν vel ουν, *per* αις & οις, *efferunt*, γελαῖς, ridere, pro γελᾷν; πειναῖς, esurire, pro πεινᾷν, A ὑψοῖς, eleuare, pro ὑψοῦν; ὀρθοῖς, corrigere, pro ὀρθοῦν. *Iones Aoristo & futuro secundo in* εῖν *interserunt* ε, τυπέειν pro τυπεῖν, βαλέειν pro βαλεῖν.

EX INFINITIVIS *in* ειν, ουν, ναι *desinentibus, formant Attici & Dores sequentes terminationes.*

Communiter	Atticè, Doricè,	Ionicè.
τύπτειν,	τυπτέμεναι,	τυπτέμεν.
τύψειν,	τυψέμεναι,	τυψέμεν.
τετυφέναι,	τετυφέμεναι,	τετυφέμεν.
τετυπέναι,	τετυπέμεναι,	τετυπέμεν. B
τυπεῖν,	τυπέμεναι,	τυπέμεν.
τυφθῆναι,	τυφθήμεναι,	τυφθεῖμεν.
τυπῆναι,	τυπήμεναι,	τυπῆμεν.
δηλοῦν,	δηλόμεναι,	δηλόμεν.
τιθέναι,	τιθέμεναι,	τιθέμεν.
θεῖναι,	θέμεναι,	θέμεν.
ἱστάναι,	ἱστάμεναι,	ἱστάμεν.
στῆναι,	στήμεναι,	στῆμεν.
διδόναι,	διδόμεναι,	διδόμεν. C
δοῦναι,	δόμεναι,	δόμεν.
εἶναι,	ἔμεναι & ἔμμεναι,	ἔμεν.

PARTICIPIVM

Præsens & imperfectum

ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, verberans.

ἡ τύπ͂ουσα, τῆς τυπ͂ούσης.

A τὸ τύπ͂ον, τοῦ τύπ͂οντος.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

S. ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος, *qui verberauit, vel verberauerat.*

ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας.

τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος,

Aoristus primus.

ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος, *qui verberauit.*

ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης.

B τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

Aoristus secundus.

ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος, *idem.*

ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.

τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.

Futurum primum.

ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος, *verberaturus.*

ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης.

τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.

C *Futurum secundum.*

ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, *idem.*

ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.

τὸ τυποῦν τοῦ τυποῦντος.

AORISTVS secundus acuitur, τυπών, secundum futurum circumflectitur, τυπῶν.

Parti-

Participia masculina & neutra pertinent ad quintam, fœminina ad secundam declinationem simplicium. A

QVOMODO PARTICIPIA ACTIVA LATINE SINT reddenda.

OMNE *tempus apud Græcos suum habet participium, non item apud Latinos. Hinc multa non nisi periphrasi adhibitâ latinè exprimere possumus. Licet enim præsens & imperfectum,* ὁ τύπτων, *rectè interpretemur per præsens latinum,* verberans, *quod itidem imperfecti significationem habet: & similiter futurum primum & secundum, per futurum latinum, tamen præteritum & Aoristos necessariò circumloqui debemus:* ὁ τετυφὼς, ὁ τύψας, ὁ τυπὼν, qui verberaui, vel qui verberasti, vel qui verberauit, *per omnes casus & personas, prout locus & sententiæ ratio exigit.* B

INTERDVM *substituitur nomen:* ὁ τετυφὼς, *percussor, verberator. Interdum & quidem frequenter et elegantèr, per participium paßiuum vim Aoristi & præteriti exprimimus,* τύψας λίθον εὗρον τὸ πῦρ, percusso lapide inueni ignem, vel cùm lapidem percussi, *vel* cùm percussissem lapidem, *vel alio simili modo.* C

QVORVNDAM *significationem ad verbum reddimus per participia preterita verborum deponentiū vel*

communium, ὁ κλέψας, ὁ κεκλοφὼς, furatus: λαλήσας, λελαληκὼς, locutus.

A INTERPRETANTVR nonnulli præteritum & Aoristos per præsens latinum; hoc licet nonnunquam fieri poßit, haud tamen ſemper eſt licitum, cùm vt ſunt à præſenti diſtincta tempora; ita aliquando quoque diſtinctas ſignificationes habeant. Eſt autem participiorum creber vſus apud Græcos, & quod nos non niſi longis verborum ambagibus ſignificamus, illud ipſi breuiter & eleganter per participium efferunt.

DIALECTOS porrò eaſdem admittunt participia quas declinationes quibus declinantur. Et prætereà

B Dores & Æoles pro τύψας, τύψαις dicunt.

INDICATIVI VERBI
PASSIVI PRÆSENS.

S. τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται, verberor.
D. τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον
P. τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται.

SECVNDA perſona paſſiui præſentis

C & futuri deſinit in ῃ, τύπτῃ, τυφθήσῃ, τυπήσῃ, τετύψῃ.

EXCIPE primò, βούλομαι, βούλει, volo: οἴομαι, οἴει, puto: ὄψομαι, ὄψει, videbo, ab ὄπτομαι, quæ ſecundam perſonam in ει habent more Attico.

EXCI-

EXCIPE ſecundò verba nonnulla Barytona ſeu potius circumflexa, quæ in præſenti vel futuro habent terminationem præteriti perfecti in σαι, καυχάομαι, καυχῶμαι, glorior, καυχάεσαι, καυχᾶσαι, pro καυχάῃ, καυχᾷ, ὀδυνάομαι, ὀδυνάεσαι, ὀδυνᾶσαι, *cruciaris*, apud Æſchylum, & in futuro φάγομαι, φάγεσαι, *comedes*, pro φάγῃ. A

DE DIALECTIS

SECVNDA perſona ſingularis Ionicè exit in εαι, τύπτεαι, τυφθήσεαι, τυπήσεαι, τετύψεαι, *formant enim Iones ſecundam perſonam à tertiâ, ablato* τ, τύπτεται, τύπτεαι: τυφθήσεται, τυφθήσεαι. B

PRIMA pluralis Ionicè finitur in μεσθα, τυπτόμεσθα, *idque non tantũ in præſenti, ſed in omnibus temporibus in* μεσθα: *Æolicè in* μεθε *vel* μεθεν, τυπτόμεθε, *vel* τυπτόμεθεν.

Imperfectum.

S. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο, *verberabar.* C
D. ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην.
P. ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο.

DIALECTI.

SECVNDA perſona Ionicè in εο *deſinit, à tertiâ* ἐτύπτετο, *ablato* τ, ἐτύπτεο.

Præteritum perfectum.

A S. τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται, *verberatus sum vel fui.*

D. τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον.

P. τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι. εἰσί.

FIT ab actiuo extremâ syllabâ aut literâ in μαι conuersâ.

SECVNDA persona exit in σαι, actu scilicet aut potestate. Actu, vt κέκριμαι, *iudicatus sum*, κέκρισαι, *iudicatus es*.

B POTESTATE & valore, vt τέτυψαι, λέλεξαι. Nam ψ & ξ valent etiam σ.

Excipitur præteritum μέμνημαι, *memini*, quod in secunda persona habet terminationem præsentis μέμνη. Licet etiam legatur μέμνησαι. Tertia persona exit in ται.

DE FORMATIONE PRÆTERITI PRIMÆ CONIVGATIONIS.

C IN primâ coniugatione mutatur φα actiui in μμαι, τέτυφα, τέτυμμαι: γέγραφα γέγραμμαι.

IN secunda & tertia singulari est π tenuis actu vel potestate. Actu, τέτυπται, potestate, τέτυψαι. Nam ψ valet πσ.

SECVN-

SECVNDA & tertia dualis & secunda
pluralis, fiunt in omni coniugatione Ba- A
rytonâ, à tertiâ singulari mutatis tenuibus
in aspiratas, & αι in ον vel ε, τέτυπται, τέτυφ-
θον, τέτυφθε.

TERTIAM pluralem circumloqui-
mur per participium præteriti, & verbum
substantiuum εἰμὶ, quoties tertia singula-
ris non desinit in ται purum, τέτυπται, τετυμ-
μένοι εἰσί. Cùm verò ται purum fuerit, tunc
fit tertia pluralis sine circumlocutione in- B
terponendo ν, ante ται, νενέμηται, νενέμην-
ται, *distributi sunt*: κέκριται, κέκρινται, *iudicati
sunt.*

DIALECTI PRÆTERITI.

Ex tertiis singularibus formant Iones tertias plurales posito ante ται vocali α, & præcedentem tenuem mutando in aspiratam.

τέτυπται,	τετύφαται,	verberati sunt.
λέλεκται,	λελέχαται,	dicti sunt.
τέτακται,	τετάχαται,	ordinati sunt.

*IN tertia & quarta coniugatione mutatur σ in
characteristicam præteriti medij* πέπλησται, à πλή-
θω, πεπλήθαται, impleti sunt: πέφρασται à φράζω, πε-
φράδαται, locuti sunt, ᾖσται ab ᾄδω, ᾔδαται, canta-
ti sunt.

IN *quintâ coniugatione tantùm interponitur* α *reliquis omnibus integris.*

A ἔψαλται, ἐψάλαται, cantati ſunt.
ἔσπαρται, ἐσπάραται, ſati ſunt.
ἔφθαρται, ἐφθάραται à φθείρω, corrupti ſunt.

IN *ſextâ coniugatione ponitur* α *ante* ται *purum, & longa corripitur.*

πεφίληται, πεφιλέαται, amati ſunt.
δεδήλωται, δεδηλόαται, manifeſtati ſunt.
τέθειται τεθέαται, poſiti ſunt.

Si verò ſit anceps hoc ipſo cenſebitur breuis.

B εἴρυται, εἰρύαται, tracti ſunt.
κέκλιται, κεκλίαται, reclinati ſunt.

QVÆDAM *tamen vocalem longam vel diphtongum retinent,* δεδαίαται, diuiſi ſunt. βεβλήαται, iacti ſunt. *Et in pluſquamperfecto,* βεβλήατο; κεχολώατο, irati ſunt.

EXEMPLVM PRÆTERITI PASSIVI SECVNDÆ *Coniugationis.*

C S. λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται, *dictus ſum.*
D. λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον.
P. λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι, εἰσί.

FORMATVR à voce actiuâ, mutando χα in γμαι, λέλεχα, λέλεγμαι.

DISSYLLABA primæ & ſecundæ coniuga-

iugationis, quæ in Attico præterito mutant ε in ο. hîc repetunt suum ε. κλέπτω, *furor*, κέκλοφα, κέκλεμμαι, inuenitur etiam κέκλαμμαι, *furto ablatus sum*. A

QVÆ ρε habent cum aliqua consonante, vertunt ε in α. στρέφω, *verto*, ἔστρεφα, ἔστραμμαι, *versus sum*: τρέφω, τέτραμμαι, *nutritus sum*. sed βρέχω, *rigo*, βέβρεχα, βεβρεγμένος, *rigatus*.

EXEMPLVM TERTIÆ CONIVGATIONIS. B

S. πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισται, *persuasus sum*.
D. πεπείσμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον.
P. πεπείσμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσί.

FORMATVR à πείθω, πέπεικα, *persuadeo*, κα vertendo in μαι, & interposito σ.

EXEMPLVM QVARTÆ CONIVGATIONIS. C

S. ὤρυγμαι, ὤρυξαι, ὤρυκται, *fossus sum*.
D. ὠρύγμεθον, ὤρυχθον, ὤρυχθον.
P. ὠρύγμεθα, ὤρυχθε ὠρυγμένοι εἰσί.
S. πέφρασμαι, πέφρασαι πέφρασται, *dictus sum*.
D. πεφράσμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον.

P. πεφρά-

P. πεφράσμεθα, πέφρασθε, πεφρασμένοι εἰσί.

A SICVT in actiuâ voce quædam verba huius coniugationis ſequuntur ſecundam, quædam vero tertiam, ita etiam in voce paſſiuâ.

EXEMPLA QVINTÆ CONIVGATIONIS.

S. ἔψαλμαι, ἔψαλσαι, ἔψαλται, *cantatus ſum*,
D. ἐψάλμεθον, ἔψαλθον, ἔψαλθον.
B P. ἐψάλμεθα, ἔψαλθε, ἐψαλμένοι εἰσί.
S. ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται, *ſatus ſum*, à σπείρω.
D. ἐσπάρμεθον. ἔσπαρθον, ἔσπαρθον.
P. ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσί.

Vt in actiuo præterito ita & hîc ſeruantur immutabiles λ & ρ. Quæ verò in actiuo ν adſciſcunt ad ν, aut illud omninò abiiciunt, hîc idem faciunt, vt in his exemplis C vides.

S. νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται, à νέμω, *diſtribuo.*
D. νενεμήμεθον, νενέμησθον, νενέμησθον.
P. νενεμήμεθα, νενέμησθε, νενέμηνται.

SIC τετέμημαι, à τέμνω, *ſeco*: βεβρέμημαι, à βρέμω, *fremo.* δεδέμημαι, à δέμω, *ædifico.*

S. κε-

S. κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται, à κρίνω, *iudico.*
D. κεκρίμεθον, κέκρισθον, κέκρισθον.
P. κεκρίμεθα, κέκρισθε, κέκρινται. A

SIC ἔκταμαι, ἔκτασαι, *interfectus sum*, à κτείνω: τέθυμαι, τέθυσαι, à θύνω, *feror impetu*, quæ ν præsentis abiiciunt.

Interseritur autem σ in secunda & tertia duali, & secunda plurali, cùm tertia singularis desinit in ται purum.

QVORVM actiuum exit in γκα illa formant passiuum in μμαι, φαίνω, *ostendo, appareo*, πέφαγκα, πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται. B Attici hæc præterita formant per σμαι, μιαίνω *maculo*, μεμίαγκα, μεμίασμαι: μολύνω, *contamino*, μεμόλυσμαι, πέρασμαι. Hinc φάσμα, *spectrum.*

EXEMPLA SEXTÆ CONIVGATIONIS.

S. ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσται, *auditus sum.* C
D. ἠκούσμεθον, ἤκουσθον, ἤκουσθον.
P. ἠκούσμεθα, ἤκουσθε, ἠκουσμένοι εἰσί.
S. τετόξευμαι, τετόξευσαι, τετόξευται.
D. τετοξεύμεθον, τετόξευσθον, τετόξευσθον.
P. τετοξεύμεθα, τετόξευσθε, τετόξευνται.

Con-

Coniugatio hæc interdum habet ν in
A ſingulari, interdum non habet, vt patet in allatis exemplis: quæ autem id habeant, quæ non, vſus te docebit.

Præteritum pluſquamperfectum.

S. ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο, *verberatus eram vel fueram.*

D. ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην.

P. ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.

TERTIA pluralis exit in ντο, ſi ſingularis deſinat in το purum, vt ſuprà de præteri
B to diximus: ἐκέκριτο, ἐκέκριντο, *iudicati erant,* ἐτετόξευτο, ἐτετοξεύντο, *iaculis petiti ſunt,* à τοξεύω, *iaculor.*

DIALECTI PLVSQVAMPERFECTI.

EODEM *modo formant Iones & Poëtæ in hoc tempore tertias plurales, quo ſuprà in præterito:* βεβλήατο *ſeu* ἐβεβλήατο, à βάλλω, iacio, κεχολώατο; irati ſunt, à
C χολόω, iraſcor.

Aoriſtus primus.

S. ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, *verberatus ſum.*

D. ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην.

P. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

FORMATVR à tertiâ personâ singulari præteriti passiui mutatis αι in ην, & tenuibus in aspiratas, assumptoque imperfecti augmento, τέτυπται, ἐτύφθην; λέλεκται, ἐλέχθην. πέπεισται, ἐπείσθην. Nam σ præteriti hîc quoque seruatur. A

EXCIPE ἐσώθην, *seruatus sum*, à σέσωσται, σώζομαι, *seruor*.

AT in his duobus, ἐμνήσθην, *recordatus sum*. ἐῤῥώσθην *conualui*, *confirmatus sum*, adsciscitur σ, cum in præterito μέμνηται, ἔῤῥωται, non inueniatur, ἐγνώσθην, *cognitus sum*. regulariter fit à γνόω, γνώσω, ἔγνωκα, ἔγνωσμαι. Sic ἐδυνάσθην seu ἠδυνάσθην, *potui*, *valui*, à δυνάζω. ἐδυνήθην verò seu ἠδυνήθην, à δυνάω, δυνήσω. B

PENVLTIMA huius temporis eadem est cum perfecto ἐτύφθην.

EXCIPE εὕρημαι, εὑρέθην, *inuentus sum*: ἐπῄνημαι, ἐπῃνέθην, *laudatus sum*. ab ἐπαινέω. Et αἱρέομαι, *eligo tollo*: cum compositis καθῄρημαι, καθῃρέθην, *destructus sum*: ἀφῄρημαι, ἀφῃρέθην *ablatus sum*. sic ἐῤῥέθην & ἐῤῥήθην; *dictus sum* ab εἴρημαι, ab inusitato ῥέω, *dico*. Excipitur etiam ἐτέθην à perfecto, τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται. C

A HIC quoque illa quæ in præterito ε verterant in α, suum ε repetunt, ἔστραμμαι, ἐστρέφθην, *versus sum*, à στρέφω: τέτραμμαι, ἐτρέφθην, *nutritus sum*, à τρέφω.

ANNOTAT.

AORISTI *prædicti formari possunt sine exceptione à verbis in* μι, *vt* ἐυρέθην, *ab* ἕυρημι, *præteritum* ἕυρημαι. *sic* ἐπηνέθην, *ab* ἐπαίνημι, ἐπῄνεμαι, ἐπῄνεται, *licet hoc ipsum etiam sit præteritum passiuum circumflexum,*
B *cum* αἰνέω, αἰνήσω, *&* αἰνέσω, *habet in futuro. sic* ἐσχέθην, habitus sum, *ab* ἔσχεμαι, ἔσχεσαι, ἔσχεται.

DIALECTI AORISTI PRIMI.

TERTIA *pluralis* Bœoticè *&* Æolicè, ἔτυφθεν, *& in* Aoristo *secundo*, ἔτυπεν.

Verba in νω, *quæ in præterito abiiciebant* ν, *hic illud poëticè recipiunt*, ἐκλίνθην, ἐκρίνθην, *pro* ἐκλίθην, ἐκρί-
C θην, *à* κλίνω, ,inclino, *&* κρίνω, iudico, *sic in participio* ὁ κριθεὶς, iudicatus. Et *à* πνύω, spiro, *quamuis non desinat in* νω, *sit* ἐπνύνθην, *& sine augmento* πνύνθην, πνύνθεις.

Aoristus secundus.

S. ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη, *verberatus fui.*
D. ἐτύπητον, ἐτυπήτην.
P. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

FOR-

FORMATVR ab actiuo mutato ον in ην, ἔτυπον, ἐτύπην. ἔλεγον. ἐλέγην, dictus sum. A

Futurum primum.

S. τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται, verberabor.

D. τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον.

P. τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.

FORMATVR à primo Aoristo ablato augmento, ἐτύφθην, τυφθήσομαι: ἐλέχθην, λεχθήσομαι, dicar: ὠρύχθην, ὀρυχθήσομαι, fodiar.

Futurum secundum. B

S. τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, verberabor.

D. τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον.

P. τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

FORMATVR ab Aoristo secundo ablato augmento; ἐτύπην, τυπήσομαι, ἐλέγην, λεγήσομαι, dicar.

Paulò pòst futurum.

S. τετύψομαι, τετύψῃ τετύψεται, mox verberabor.

D. τετυψόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον.

P. τετυψόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται.

C

ANNOTAT.

CARENT Latini hoc tempore, quod μετ' ὀλίγον μέλλων, id est, paulò pòst futurū Græci nominant, quo tunc vtimur

A vtimur, cùm actionem iamiam instare significamus; τετύψομαι, paulò pòst verberabor.

Formatur à secundâ præteriti paßiui interposito ομ: τέτυψαι, τετύψομαι: λέλεξαι, λελέξομαι: κέκρισαι, κεκρίσομαι: vel à tertiâ plusquamperfecti ablato augmento, & addito μαι: ἐτέτυψο, τετύψομαι: seruat augmentum præteriti in omni modo.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

B S. τύπτε, τυπτέσθω, verberare vel verberator.

D. τύπτεσθον, τυπτέσθων.

P. τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν.

Ionicè τύπτεο, Doricè τύπτευ, tertia pluralis Atticè, τυπτέσθων.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. τέτυψο τετύφθω, verberare, vel verberatus esto.

D. τέτυφθον, τετύφθων.

C P. τέτυφθε, τετύφθωσαν.

SECVNDA persona huius temporis fit à secundâ præteriti indicatiui, τέτυψαι, τέτυψο: γέγραψαι, γέγραψο. Vel à secundâ plusquamperfecti, ablato augmento: ἐτέτυψο, τέτυψο.

TERTIA fit à tertiâ duali eiusdem præte-

præteriti, τέτυφθον, τετύφθω: γέγραφθον, γεγράφθω.

Aoristus primus.

S. τύφθητι, τυφθήτω, verberare, vel verberator.

D. τύφθητον, τυφθήτων.

P. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Aoristus secundus.

S. τύπηθι, τυπήτω.

D. τύπητον, τυπήτων.

P. τύπητε, τυπήτωσαν.

DE SIGNIFICATIONE HORUM TEMPORUM.

PRÆTERITVM *paßiuum & Aoristos primos imperatiui circumloquimur per participium paßiuum uerbumq; substantiuum*, τέτυφο, τύφθητι, verberatus esto: τετύφθω, τυφθήτω, verberatus sit. *Videntur autem hæc tempora aliquando significare præsens. Vt siquis percutiendo dicat:* verberatus esto, *nihil aliud censetur dicere, quàm* τύπτε, verberare, vel verberator tu.

Sæpè significant præteritũ cum quadam conceßione & permißione, τετύφθω, τυφθήτω, verberatus esto, *seu* verberatus sis. Quid ego moror? *sic* κεκοσμήσθω, ornatus sit vel esto, *quasi dicas*, Quid ad me? sit ornatus hic vel ille: *quamuis etiam futurum interdũ in hac ipsâ conceßione significetur; at si quis audiens*

A diens alterum ornatum iri magnis honoribus addat, κεκοσμήσθω: ornatus sit, nihil aliud profectò dicit, quàm ornetur. Sicut & is qui dicit, ἴλαθι, placatus esto, futurum innuit, nempe placeris.

INTERDVM significant hæc tempora futurum, sed cum respectu ad præteritum, κεκοσμήσθω ὁ ἵππος, ornetur equus, κεκλείσθω πύλη, clausa sit porta. Hæc imperatiua sunt non tantùm terminatione, sed etiam sententiâ, hoc enim imperatur: Cura vt hoc vel illo tempore futuro verum sit dicere, equum esse ornatum, portã
B clausam aut apertam. Vtrum autem illa verba, quibus Græci in peroratione vtuntur, imperatiui sint modi, si spectes sensum, vt περὶ μὲν τῆς οὐσίας τοσαῦτα εἰρήσθω, de substantiâ hæc dicta sint; & similia, meritò dubitat Emmanuel. Videtur autem eadem esse illorum ratio, quæ aliorum verborum in imperatiuo concessionem aut permissionem significantium. Licet enim imperatiua sint si syllabas tantùm & terminationem consideremus; non significant tamen imperium, sed vel concessionem vel voluntatem: Perinde enim est ac si
C quis diceret: Hæc volui de substantiâ dicere.

QVANDO igitur in auctore aliquo verbum huiusmodi interpretandum occurrit, videndum est diligenter quamnam notionem subiectam habeat, vt conuenienter Latinè exprimatur.

OPTA-

OPTATIVVS. A

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, *vtinam verberarer.*

D. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην.

P. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε τετυμμένος, εἴην, εἴης, εἴη, *vtinam verberatus essem.*

B

D. τετυμμένω εἴητον, εἰήτην.

P. τετυμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

ANNOTAT.

CLENARDVS & alij quidam velle videntur, omnia verba Barytona in optatiuo & subiunctiuo per participium & verbum substantiuum εἰμί *circumscribenda esse.*

Alij tamen nullâ circumlocutione opus esse putant, C *si præteriti perfecti indicatiui modi tertiam personam non circumloquamur, quod fit si tertia singularis in* ται *purum exeat; cuius rei hoc sit exemplum à verbo,* νέμω, νενέμημαι.

S. νενεμῄμην, νενεμῇο, νενεμῇτο.

D. νενεμῄμεθον, νενεμῇσθον, νενεμῇσθην.

P. νενεμῄμεθα, νενεμῇσθε, νενεμῇντο.

Nam si ante μαι *primæ personæ præteriti paßiui fue-*

 rit ο,

A *rit η, vt in allato exemplo, cõuertitur in η, si υ, tunc in ῃ, si α, adsciscit iota; at verò iota manet integrum, sed tamen longum hic, etiamsi breue fuerit in præterito Indicatiui.* θύνω, festino, ruo, τεθύμαι, τεθύμην, τεθῦο, τεθῦτο: κτείνω, occido, ἔκταμαι, ἐκτάμην, ἐκτᾶο, ἐκτᾶτο: κρίνω, iudico, κέκριμαι, κεκρίμην, κεκρῖο, κεκρῖτο. *sic* τέθειμαι, τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.

Si tamen ante μαι *ponatur diphthongus, cuius subiuncta sit* υ, *tunc circumlocutione opus est:* τετόξευμαι,
B ὁ τετοξευμένος εἴην, εἴης, εἴη. *Aliqui eandem adhibent periphrasin cùm præteritum* υ *habet. Sed hanc exceptionẽ alij non admittunt, vt Renatus Guillonius, ac proinde ita coniugant præteritum verbi* λύομαι:

λελύμην, λελῦο, λελῦτο:

Vel.

λελῴμην, λελῷο, λελῷτο.

Aoristus primus.

S. εἴθε τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, *vtinam verberatus sim vel fuerim,*
C
D. τυφθείητον, τυφθειήτην.
P. τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

Aoristus secundus.

S. εἴθε τυπείην, τυπείης, τυπείη, *idem.*
D. τυπείητον, τυπειήτην.
P. τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.

Prima pluralis in ημεν contrahitur, τυφθεῖμεν
φθεῖμ-

φθείημεν, τυφθεῖμεν: τιθείημεν, τιθεῖμεν: θείημεν, θεῖμεν, à τίθημι, pono. A

Hinc tertia pluralis τυφθεῖεν, τυπεῖεν, τιθεῖεν, θεῖεν, pro τυφθείησαν, τυπείησαν, τιθείησαν, θείησαν.

Futurum primum.

S. εἴθε τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, *vtinam verberer.*
D. τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, τυφθησοίσθην.
P. τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, τυφθήσοιντο.

Futurum secundum. B

S. εἴθε τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο.
D. τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, τυπησοίσθην.
P. τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσοιντο.

Paulò pòst futurum.

S. εἴθε τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο.
D. τετυψοίμεθον, τετύψοισθον, τετυψοίσθην.
P. τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο.

DIALECTI OPTATIVI. C

SICVT à perfecto & plusquamperfecto Indicatiui Poëtæ & Iones suas quasdam personas tertias pluralis numeri formant; ita etiã ab Optatiui passiui & medij personis tertiis singularibus suas plurales deducunt: interposito α *ante* το: *vt in his exemplis vides:*

A

Personæ communes singulares.		Ionicæ plurales.	
	τύπτοιτο		τυπτοίατο.
	τυφθήσοιτο		τυφθησοίατο.
	τυπήσοιτο		τυπησοίατο.
	τετύψοιτο		τετυψοίατο.
	τύψαιτο		τυψαίατο.
	τύποιτο		τυποίατο.
	τύψοιτο		τυψοίατο.

Sic etiam in indicatiuo quorundam verborum, ἕαται, sedent, pro ἧνται, ἧντο, ἕατο, sedebant.

B

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται, *si verberer vel verberarer,*

D. τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον.

P. τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. ἐὰν τετυμμένος ὦ, ᾖς, ᾖ, *si verberatus sim vel essem.*

C D. τετυμμένω ἦτον, ἦτον.

P. τετυμμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

ANNOTAT.

VERBA quæ quorundam iudicio in optatiui præterito circumlocutione non indigent, illa neq; hîc per participium & verbum substantiuum efferuntur, vt vides in hoc paradigmate.

S. ἐὰν

S. ἐὰν μεμνῶμαι, μεμνῇ, μεμνῆται.
D. μεμνώμεθον, μεμνῆσθον, μεμνῆσθον. A
P. μεμνώμεθα, μεμνῆσθε, μεμνῶνται.

Id quod etiam fit in verbis circumflexis, & in verbis in μι, vt ſuo loco conſtabit. Sic ἔκτημαι, ἐκτῶμαι: τέθυμαι, τεθῶμαι. Mutant enim vocalem vel diphthongum μαι antecedentem in ω circumflexum.

Aoriſtus primus.

S. ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, *ſi verberatus ſim vel fuerim, vel ero.*
D. τυφθῆτον, τυφθῆτον. B
P. τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.

Aoriſtus ſecundus.

S. ἐὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ.
D. τυπῆτον, τυπῆτον.
P. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

INFINITIVVS.

Præſens & imperfectum, τύπτεσθαι, *verberari.*
Perfectum & pluſquamperfectum, τετύφθαι, *verberatum eſſe vel fuiſſe.* C

Formatur à ſecunda perſona plurali perfecti indicatiui τέτυφθε, τετύφθαι; κέκρισθε, κεκρίσθαι; λέλεχθε, λελέχθαι.

Aoriſtus primus, τυφθῆναι, *verberatum eſſe.*
Aoriſtus ſecundus, τυπῆναι, *idem.*

Futu-

A Futurum primum, τυφθήσεσθαι, verberatum iri.
Futurum secundum, τυπήσεσθαι, idem.
Paulò pòst futurum, τετύψεσθαι, mox verberatum iri.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, qui verberatur, vel verberabatur.
ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης.
B τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου,

ANNOTAT.

LATINI carent participio paßiuo præsentis temporis, propterea ad verbum nequeunt hoc participium interpretari.

Perfectum & plusquamperfectum.

ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, verberatus.
ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης, verberata.
C τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου, verberatum.

Aoristus primus.

ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος, verberatus.
ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης.
τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος.

Aoristus secundus.

ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος, idem.

ἡ τυ-

ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης.

τὸ τυπέν, τοῦ τυπέντος. A

Futurum primum.

ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου, *verberandus.*

ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης, *verberanda.*

τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου, *verberandum.*

Futurum secundum.

ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου, *idem.*

ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης.

τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου. B

Paulò pòst futurum.

ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου, *mox verberandus.*

ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης.

τὸ τετυψόμενον, τοῦ τετυψομένου.

ADMITTVNT participia easdem dialectos, quas declinationes, quibus inflectuntur.

VERBVM MEDIVM. C

VERBVM medium illud dicitur, quod partim passiuam, partim actiuam habet terminationem, quò fit vt inter duo illa extrema, rectè constituatur medium, quandoquidem cum vtroq; aliquid commune obtinet.

PASSI-

A Paſsiuam terminationem habet in præſenti & imperfecto (quæ tempora voce conueniunt cum verbo paſsiuo) τύπτομαι, ἐτυπτόμην, & in duobus Aoriſtis & futuris omnium modorum: ἐτυφάμην, ἐτυπόμην, τύψομαι, τυποῦμαι.

Actiuam terminationem habet in perfecto & pluſquamperfecto omnium quoque modorum, τέτυπα, ἐτετύπειν.

B

ANNOTAT.

HÆC verba non dicuntur media propter ſignificationem, quaſi vbiuis & in quolibet tempore actiuè vel paßiuè, arbitrio vſurpantis, accipi poßint, more communium apud Latinos; ſed quod ſaltem nonnulla & in quibuſdam temporibus vtramq; ſignificationem admittant, βιάζομαι τὸν φίλον, cogo vel violo amicum, βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου, cogor uel violor ab amico, ἄγομαι, duco & ducor, γράφομαι, ſcribo & ſcribor.

C *Præteritum autem & pluſquamperfectum,* τέτυπα, ἐτετύπειν, *aut Aoriſtum* ἐτυψάμην, *aut futurum* τύψομαι, *quis paſſiuè vel vſurpare vel interpretari audeat? Scio eſſe verba aliqua quæ paſſionem in præterito medio, Aoriſtis & futuris ſignificent;* τέτηκα ἀ τήκω, contabui; σέσηπα ἀ σήπω, computrui; πέπηγα ἀ πηγνύω, concreui, coalui; μέμηνα ἀ μαίνω, inſaniui; ὄλωλα ἀπόλωλα, perij; *& ſimilia, ſed hæc & alia huius generis ſunt*

αὐτο-

αὐτοπαθητικὰ, id est, per se paßiua, seu per paßionem significantia in quacunque verborum formâ & inflexione; Et si hæc significationem præteriti perfecti & aliorum temporum redderent ambiguam, nihil obstaret, quo minus diceremus verba quartæ cõiugationis actiuæ, verbi gratia, apud Latinos habere significationem actiuam & paßiuam. Nam pereo, insanio, & alia huiusmodi, significant paßionem in omnibus temporibus, sicut & hæc in alijs coniugationibus: computrui, coalui, contabui, indurui, occalui. Imò ipsa quoque vox actiua apud Græcos paßiuæ significationis non rarò fieret, cùm τήκω, verbi gratia, absolutè & intransitiuè positum nihil aliud significet in quacunque coniugatione, nisi contabescere, quod certè paßio quædam est.

QVOD si verba aliqua reperiantur, quæ cùm non sint αὐτοπαθῆ, re vera tamen paßiuè vsurpantur in aliquo ex prædictis temporibus verbi medij, vt διέφθορα à διαφθείρω. corrupi, vel corruptus sum; ἔῤῥωγα, ruptus sum; διέῤῥωγα, diruptus sum; θρέψομαι, nutriar à τρέφω; ἀφαιρήσομαι, tollar; ἐκοσμήσατο, ornatus est; & similia, id per enallagen fieri putandum est. Sicut etiam apud Latinos, mutauit, pro mutatus est; quod non rarò in ipso verbo actiuo accidit apud Græcos, μετέβαλεν, mutatus est, translatus est, pro μετεβλήθη.

ACTIVA igitur significatio tribuenda est verbis mediis in præteritis, aoristis & futuris. Et actiuè quoque interpretanda sunt, nisi locutio figurata aliud suadeat.

PARA-

A

PARADIGMA VERBI MEDII.

PRÆSENS & imperfectum omninò conueniunt cum pasſiuo, vt ſuprà dictum eſt.

Perfectum.

S. τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε, *verberaui.*
D. τετύπατον, τετύπατον.
B P. τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

FIT à perfecto verbi actiui, ſubſtitutâ characteriſticâ Aoriſti ſecundi actiui, in locum characteriſticæ præteriti actiui, τέτυφα, τέτυπα: λέλεχα, λέλογα, *dixi*: πέπληχα, à πλήσσω, *percutio*, πέπληγα. πέφρακα, *dixi*, à φράζω, πέφραδα.

Sic βλάπτω, *noceo*, ἔβλαβον, βέβλαβα. καλύπτω, ἐκάλυβον, κεκάλυβα, *tego*. κρύπτω, ἔκρυβον, C κέκρυβα, *abſcondo*. Seruatur enim characteriſtica Aoriſti ſecundi actiui, vt & in his; τέθαφα à θάπτω, *ſepelio*: ἔσκαφα à σκάπτω, *fodio*: βέβαφα à βάπτω, *tingo*: ἔρραφα à ῥάπτω, *ſuo*.

IN ſextâ coniugatione characteriſtica huius præteriti eſt characteriſtica actiui præſentis, niſi peculiaris aliqua mutatio interueniat, ἤκοα ab ἀκούω, *audio*: λύω, λέλυα, *ſoluo*:

soluo. quamuis nonnunquam incidat cum characteristicâ Aoristi secūdi, vt fit in verbo λύω. A

In verbis primæ & secundæ coniugationis, quorum characteristica est φ vel χ, idem est medium præteritum & actiuum, cum sint eædem figuratiuæ talium verborum in Aoristo secundo, & præterito actiuo: γράφω, *scribo*, ἔγραφον, γέγραφα, actiuum & medium: τρύχω, τέτρυχα, in vtroque præterito, in Aoristo secundo, ἔτρυχον, *attero, absumo.* B

DE PENVLTIMA PRAETERITI MEDII.

Penvltima eadem est, quæ in actiuo, τέτυφα, τέτυπα.

Excipe dissyllaba, quæ in futuro habent ε, mutant enim illud hîc in ο, in omni coniugatione barytonâ, τρέπω, *verto*, τρέψω, τέτροπα. λέγω, *dico*, λέξω, λέλογα. σπείρω, *sero*, σπερῶ, ἔσπορα. μένω *maneo*, μενῶ, μέμονα. sic τέτομα, à τέμνω, *seco, scindo.* τέτελα, *finiui*, & μέμελα seu μέμηλα, *curaui*: formantur à τελέω & μελέω, ac proinde nihil mutant. C

O EXCI-

A Excipe ſecundò, quæ in futuro habent ει, mutant enim illud in οι, πείθω, πείσω, πέποιθα, *perſuadeo*, εἴδω, *ſcio* οἶδα, *ſciui*. A, præſentis ſeruatur interdum: ψάλλω, *cano*, ἔψαλκα, ἔψαλα.

Interdum vertitur in η: θάλλω, τέθαλκα, τέθηλα, *germino*.

DIPHTHONGVS αι præſentis, mutatur in η: φαίνω, πέφηνα, *oſtendo. appareo*. Sic
B δέδηα & κέκηα, à δαίω, *diuido*, & καίω, *comburo*. Sic μιαίνω, *maculo*, μεμίηνα. Neq; enim valet hæc regula tantùm in diſſyllabis.

Pluſquamperfectum.

S. ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει, *verberaueram*.
D. ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην.
P. ἐτετύπειμεν ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν.

Fit à pluſquamperfecto actiui.

Aoriſtus primus.

C S. ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο, *verberaui*.
D. ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην.
P. ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

Fit ab Aoriſto primo actiuo, addito μην, ἔτυψα, ἐτυψάμην.

Doricè exit in ſecundâ perſonâ ſingularis in αο, ἐτύψαο. Et apud Syracuſanos in α, ἐτύψα.

Aori-

Aoristus secundus. A

S. ἐτυπόμην ἐτύπου, ἐτύπετο, verberaui.
D. ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην.
P. ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Fit ab actiuo, mutando ον in ομην, ἔτυπον, ἐτυπόμην.

DE CONTRACTIONIBVS QVORVNDAM TEMPORVM.

IN *verbis paßiuis, eorumq; participijs, & in aliis* B *quoq; sæpè fit syncope, carminis vel maioris elegantiæ causa,* σεῦται, pro σεύεται, σεῦτο, pro ἐσεύετο, *à* σεύομαι, promitto, asseuero, firmo. ἔπλετο, pro ἐπέλετο, erat: ἀνῳχθι, pro ἀνῴχθητι, aperire, *& in Aoristis paßiuis tertia plurali:* ἤγερθεν, pro ἠγέρθησαν, excitati sunt, ἐκόσμηθεν, pro ἐκοσμήθησαν, ornati sunt. *Sunt tamen qui velint non esse syncopen: sed dialectum* Bœoticam; Bœotos *enim à primâ singulari in Aoristis paßiuis indicatiui modi formare tertiam pluralem, mutato* η *in* ε, *& accentu retracto:* ἐκοσμήθην, ἐκόσμηθεν. Repexitur *etiam syncope in participiis* ἄλμενος, pro ἀλλόμενος, saliens, ἄρμενος, pro ἀρόμενος, aptus: *quod similiter in aliis multis aliorum temporum accidit, maximè in Aoristo* C *primo & secundo verbi medij:* εὑρησάμην, inueni, εὑράμην, εὑρησάμενος, εὑράμενος: ἐπριασάμην, ἐπριάμην, emi. πριάμενος pro πριασάμενος, *nisi quis dicat hæc non esse contracta, sed legitimè formari à verbo* πρίαμαι, *se-*

A *cundæ coniugationis verborum in* μι: γεννήσατο, γέννατο, pro ἐγέννατο *seu* ἐγεννήσατο, natus est. *Sic* ἔγεντο, pro ἐγένετο, ab ἐγενόμην, natus sum.

Futurum primum.

S. τύψομαι, τύψῃ, τύψεται, *verberabo.*
D. τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον.
P. τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται.

Formatur ab actiuo futuro primo, ω mutato in ομαι, τύψω, τύψομαι.

Futurum secundum.

B S. τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται, *verberabo.*
D. τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον.
P. τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται.

Fit à futuro secundo actiuo ῶ circumflexum vertendo in οῦμαι, τυπῶ, τυποῦμαι.

Hinc in quintâ coniugatione primum quoque futurum medium circumflectitur per omnes modos, cùm circumflectatur primum vocis actiuæ per omnes mo-
C dos: σπείρω, σπερῶ, σπεροῦμαι, *sero.* ψαλῶ, ψαλοῦμαι.

ANNOTAT.

IDEM porrò futurum est primum & secundum medium in verbis quintæ coniugationis per omnes modos quando

quando in primo futuro actiuo est ξ *vel* ι, *vel* υ, κρινῶ, A
κρινοῦμαι, iudicabo: ψαλῶ, ψαλοῦμαι, canam: θυνῶ θυνοῦμαι, impetu ferar. *Hinc etiam in actiuo hæc futura voce conueniunt in omnibus modis.* Nam κρινῶ, κρινοῖμι, κρινεῖν, κρινῶν, *futura sunt prima & secunda sub eadem voce.*

Tria hæc futura non circumflectuntur, ἔδομαι, φάγομαι, *edam*, πίομαι, *bibam*, pro ἐδοῦμαι, φαγοῦμαι, πιοῦμαι.

DIALECTI FVTVRI. B

DORES *primum & secundum futurum medium vbiq; circumflectunt, quia etiam primum futurum actiuum circumflectunt*, τυψῶ, τυψοῦμαι.

IN *quartâ coniugatione circumflectitur primum futurum medium verborum in* ίζω *polysyllaborum, quæ ex futuro Atticè* σ *abiiciunt:* βαδίζω, βαδίσω, βαδιῶ, βαδιοῦμαι, vado, pro βαδίσομαι.

Iones dissoluunt tempora circumflexa: τυποῦμαι, τυπέομαι, τυπῇ, τυπέῃ, vel τυπεῖται, τυπέεται, τυπεόμεθον, τυπέεσθον, *& sic deinceps: Sic in actiuo pro* τυπῶ, τυπέω, τυπῶν, τυπέων. ἀγγελοῦσα, nunciatura, ἀγγελέουσα. C

A

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum vt in passiuo.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. τέτυπε, τετυπέτω, *verberaueris.*

D. τετύπετον, τετυπέτων.

P. τετύπετε, τετυπέτωσαν.

ANNOTAT.

QVID præteritum actiuum significet diximus supra in verbo actiuo. Eadem est huius præteriti ratio, vt etiam Aoristorum.

B

Aoristus primus.

S. τύψαι, τυψάσθω, *verberato tu vel verberaberis.*

D. τύψασθον, τυψάσθον.

P. τύψασθε, τυψάσθωσαν.

Aoristus secundus.

S. τυποῦ τυπέσθω, *idem.*

C

D. τύπεσθον, τυπέσθων.

P. τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum vt in passiuo.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, *vtinam verberauerim, vel verberauissem.*

D. τετύ-

D. τετύπτοιτον, τετυπτοίτην, A
P. τετύπτοιμεν, τετύπτοιτε, τετύπτοιεν.

Aoristus primus.

S. εἴθε τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο, *vtinam verberauerim.*
D. τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην.
P. τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.

Aoristus secundus.

S. εἴθε τυποίμην, τύποιο, τύποιτο.
D. τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην. B
P. τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.

Futurum primum.

S. εἴθε τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο, *vtinam verberem.*
D. τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην.
P. τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο.

Futurum secundum.

S. εἴθε τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο, *idem.*
D. τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην. C
P. τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο.

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum idem est ac paßiuum.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. ἐὰν τετύπτω, τετύπτῃς, τετύπτῃ, *si verberauerim vel verberauissem.*

D. τετύπητον, τετύπητον.
A P. τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσι.

Aoristus primus.

S. ἐὰν τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται *si verberauero.*
D. τυψώμεθον, τύψησθον, τύψησθον.
P. τυψώμεθα, τύψησθε, τύψωνται.

Aoristus secundus.

S. ἐὰν τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται, *idem.*
D. τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον.
B P. τυπώμεθα, τύπησθε, τύπωνται.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum conuenit cum passiuo.
Perfectum & plusquamperfectum, τετυπέναι, *verberasse.*
Aoristus primus, τύψασθαι, *verberasse.*
Aoristus secundus, τυπέσθαι, *idem.*
Futurum primum, τύψεσθαι, *verberaturum.*
Futurum secundum, τυπεῖσθαι, *idem.*

C

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfect. non distinguitur à passiuo.

Perfectum.

ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος, *qui verberauit.*
ἡ τετυπυῖα, τῆς τετυπυίας.
τὸ τετυπός, τοῦ τετυπότος.

Aori-

Aoristus primus.

ὁ τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου, *qui verberauit.* A
ἡ τυψαμένη, τῆς τυψαμένης.
τὸ τυψάμενον, τοῦ τυψαμένου.

Aoristus secundus.

ὁ τυπόμενος, τοῦ τυπομένου, *idem.*
ἡ τυπομένη, τῆς τυπομένης.
τὸ τυπόμενον, τοῦ τυπομένου.

Futurum primum.

ὁ τυψόμενος, τοῦ τυψομένου, *verberaturus.* B
ἡ τυψομένη, τῆς τυψομένης.
τὸ τυψόμενον, τοῦ τυψομένου.

Futurum secundum.

ὁ τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου, *idem.*
ἡ τυπουμένη, τῆς τυπουμένης.
τὸ τυπούμενον, τοῦ τυπουμένου.

C

Caput XIV.

DE VERBIS CIRCUM-FLEXIS.

VERBA circumflexa dicuntur illa, quæ in vltimâ syllabâ præsentis cir-

A cumflexum habent, ex contractione ortum, φιλέω, φιλῶ, *amo*.

TRES sunt horum verborum coniugationes: Prima in εω. Secunda in αω. Tertia in οω, quæ à coniugationibus Barytonis nihil differunt, nisi quod in præsenti & imperfecto omnium modorum & generum certo quodam modo cõtrahuntur, propter tot vocalium & diphthongorum B concursus.

ANNOTAT.

MVTAVIMVS communia illa paradigmata: ποιέω, βοάω, χρυσόω, *quia duo priora non sunt integra, cum Aoristo & futuro secundo, & præterito medio in omnibus modis destituantur. Deinde quia difficulter à pueris ediscuntur, & multò difficilius pronunciantur, vt experientiâ & vsu quotidiano constat. Substituimus autem in illorum locum tria illa:* φιλέω, amo, τιμάω honoro, C δηλόω, manifesto, patefacio, *quorum duo priora omnibus temporibus perfecta sunt, & prætereà multò videntur faciliora & planiora pronunciatu ob pauciores diphthongorum & vocalium hiatus. Quamuis verò in paradigmatis omnia tempora exprimantur, non est tamen omnibus sine delectu vtendum, sed iis duntaxat, quæ probati auctores vsurparunt.*

PARA-

PARADIGMA PRIMÆ CONIVGATIONIS. A

CONTINET hæc verba ſextæ coniugationis in εω, futurum, ησω, præteritum ηκα.

INDICATIVI.

Præſens.

S. φιλέω φιλῶ, *amo*, φιλέεις φιλεῖς, φιλέει, φιλεῖ,

D. φιλέετον φιλεῖτον, φιλέετον, φιλεῖτον. B

P. φιλέομεν φιλοῦμεν, φιλέετε φιλεῖτε, φιλέουσι φιλοῦσι.

Imperfectum.

S. ἐφίλεον ἐφίλουν *amabam*, ἐφίλεες ἐφίλεις, ἐφίλεε ἐφίλει.

D. ἐφιλέετον εῖτον, ἐφιλεέτην είτην.

P. ἐφιλέομεν οῦμεν, ἐφιλέετε εῖτε, ἐφίλεον ἐφίλουν.

Monoſyllabis circumflexis caret hæc coniugatio in præſenti. Non enim dicimus πλῶ, ῥῶ, πνῶ, χῶ, ſed πλέω, *nauigo*; ῥέω, *fluo*: πνέω, *ſpiro*: χέω, *fundo*: Nec contrahuntur in primâ & tertiâ plurali, πλέομεν, non πλοῦμεν: πλέουσι, non πλοῦσι. C

Præteritum perfectum, πεφίληκα, *amaui*; vt τέτυφα.

Pluſ-

A *Plusquamperfectum*, ἐπεφιλήκειν, *amaueram*, vt ἐτετύφειν.

Aoristus primus, ἐφίλησα, *amaui*, vt ἔτυψα.

Aoristus secundus.

S. ἔφιλον, *amaui*, ἔφιλες, ἔφιλε.

D. ἐφίλετον, ἐφιλέτην.

P. ἐφίλομεν, ἐφίλετε, ἔφιλον.

Futurum primum, φιλήσω, *amabo*, vt τύψω.

QVÆDAM retinent in futuro figuratiuam præsentis, τελέω, *perficio*, τελέσω: ἀρκέω, *sufficio*, ἀρκέσω, quod etiam fit in secundâ ac tertiâ coniugatione, γελάω, *rideo*, γελάσω: χαλάω, *laxo*, *remitto*, χαλάσω: ὀμόω, *iuro*, ὀμόσω. Et hæc penultimam Aoristi primi corripiunt, ἐτέλεσα, ἐγέλασα, ὤμοσα.

QVÆDAM duplex futurum habent, αἰνέω, *laudo*, αἰνέσω & αἰνήσω. Sic καλέω, *voco*,
C κορέω, *satio*: φρονέω, *sapio*: πονέω, *laboro*: φορέω, *fero*.

QVANDO futurum in εσω exit, tunc præteritum perfectum actiuum & passiuum, & tempora, quæ ab illis pendent, ε retinent: τελέω, τετέλεκα, τετέλεσμαι, ἐτελέσθην: αἰνέω, αἰνέσω; ᾔνεκα, ᾔνεθην, ἐπῃνέθην. Et eadē

est

est ratio verborum, quæ ex his compo- A
nuntur.

Futurum secundum,

S. φιλῶ, *amabo*, φιλεῖς, φιλεῖ.
D. φιλεῖτον, φιλεῖτον.
P. φιλοῦμεν, φιλεῖτε, φιλοῦσι.

DE AORISTO ET FVTVRO SECVNDO.

AORISTVM secundum, futurum secundum, & præteritum medium omninò B non habet tertia coniugatio.

In primâ & secundâ tunc reperiuntur hæc tempora, si thema iam contractum in præsenti non desinat in ω purum. Quâ regulâ colligimus, φιλέω, *amo*, & τιμάω, *honoro*. habere per omnes modos & genera, Aoristum secundum, futurum secundum, præteritum medium, ποιέω verò & βοάω non habere. Nam illa duo contracta desinunt C in ω non purum: φιλῶ, τιμῶ, hæc verò desinunt in ω purum, ποιῶ, βοῶ.

Fit autem Aoristus à præterito imperfecto, ἐφίλεον, ἔφιλον: ἐτίμαον, ἔτιμον. ablatâ penultimâ vocali.

A Ab hoc legitimè formatur futurum secundum, ἔφιλον, φιλῶ, ἔτεμον, τεμῶ.

Monosyllaba circumflexa Aoristo secundo, & futuro secundo carent, præter duo: σχέω, σχῶ, *habeo, teneo*, (quod tamen inusitatum est in præsenti) σπάω, σπῶ, *vello, traho*. In Aoristo secundo, ἔσχον, ἔσχες, ἔσχε, ἔσπον, ἔσπες, ἔσπε, quamuis à σβέω, *extinguo*, alij forment etiam ἔσβον, & passiuum ἔσβην.

B

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. φίλεε φίλει, *ama*, φιλεέτω φιλείτω.

D. φιλέετον φιλεῖτον, φιλεέτων φιλείτων.

P. φιλέετε φιλεῖτε, φιλεέτωσαν, φιλείτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφίληκε, *amaueris*.

Aoristus primus, φίλησον, σάτω, *amato tu*.

C *Aoristus secundus*, φίλε, φιλέτω, *idem*.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε φιλέοιμι φιλοῖμι, φιλέοις φιλοῖς, φιλέοι φιλοῖ, *vtinam amarem*.

D. φιλέοιτον οῖτον, φιλεοίτην οίτην.

P. φιλέοιμεν οῖμεν, φιλέοιτε οῖτε, φιλέοιεν οῖεν.

Attici

Attici & Æoles in tribus contractorum coniugationibus proprium sibi formant tempus à primâ personâ iam contractâ, mutando μι in ην; φιλέοιμι, φιλοῖμι, φιλοίην. τιμάοιμι, τιμῷμι, τιμῴην, δηλόοιμι, δηλοῖμι, δηλοίην, quod ita coniugatur. A

S. εἴθε φιλοίην, φιλοίης, φιλοίη.
D. φιλοίητον, φιλοιήτην.
P. φιλοίημεν, φιλοίητε, φιλοίησαν.

Dores verò hoc modo formant.

S. εἴθε φιλῴην, φιλῴης, φιλῴη. B
D. φιλῴητον, φιλῳήτην.
P. φιλῴημεν, φιλῴητε, φιλῴησαν.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλήκοιμι, *vtinam amauerim vel amauissem.*
Aoristus primus, φιλήσαιμι, *vtinam amauerim.*
Aoristus secundus, φίλοιμι, *idem.*
Futurum primum, φιλήσοιμι, *vtinam amem.*
Futurum secundum, φιλοῖμι, *idem.*
Aoristus Æolicus, φιλήσεια, φιλήσειας. C

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν φιλέω φιλῶ, φιλέῃς φιλῇς, φιλέῃ φιλῇ, *si amem vel amarem.*
D. φιλέητον φιλῆτον, φιλέητον φιλῆτον.

P. φι-

A P. φιλέωμεν ὦμεν, φιλέητε ἦτε, φιλέωσι ὦσι.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλήκω, *si amauerim vel amauissem.*

Aoristus primus, φιλήσω, *si amauerim,*

Aoristus secundus, φίλω, *idem.*

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, φιλέειν, φιλεῖν, *amare.*

Præteritum & plusquamperfectum, πεφιληκέναι, *amauisse.*

B *Aoristus primus*, φιλῆσαι, *idem.*

Aoristus secundus, φιλεῖν, *idem.*

Futurum primum, φιλήσειν, *amaturum.*

Futurum secundum, φιλεῖν, *idem.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

φιλέων, φιλῶν, φιλέοντος, φιλοῦντος, *amans.*

φιλέουσα, φιλοῦσα, φιλεούσης, φιλούσης.

C φιλέον, φιλοῦν, φιλέοντος, φιλοῦντος.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφιληκώς, πεφιληκυῖα, πεφιληκός, *qui amauit.*

Aoristus primus, φιλήσας, φιλήσασα, φιλῆσαν, *idē.*

Aorist. 2. φιλών, φιλόντος, φιλοῦσα, φιλόν, *idem.*

Futurum 1. φιλήσων, φιλήσουσα, φιλῆσον, *amaturus*

Fut. 2. φιλῶν, φιλοῦντος, φιλοῦσα, φιλοῦν, *idem.*

VERBI

VERBI PASSIVI A

INDICATIVVS

Præsens.

S. φιλέομαι φιλοῦμαι, φιλέῃ, φιλῇ, φιλέεται φιλεῖται, *amor.*

D. φιλεόμεθον, φιλούμεθον, φιλέεσθον εῖσθον, φιλέεσθον εῖσθον.

P. φιλεόμεθα ούμεθα, φιλέεσθε εῖσθε, φιλέονται οῦνται.

Imperfectum. B

S. ἐφιλεόμην ούμην, ἐφιλέου οῦ, ἐφιλέετο, εῖτο, *amabar.*

D. ἐφιλεόμεθον ούμεθον, ἐφιλέεσθον εῖσθον, ἐφιλεέσθην είσθην.

P. ἐφιλεόμεθα ούμεθα, ἐφιλέεσθε εῖσθε, ἐφιλέοντο οῦντο.

Perfectum.

S. πεφίλημαι, πεφίλησαι, πεφίληται, *amatus sum, vel fui.* C

D. πεφιλήμεθον, πεφίλησθον, πεφίλησθον.

P. πεφιλήμεθα, πεφίλησθε, πεφίληνται.

Plusquamperfectum.

S. ἐπεφιλήμην, ἐπεφίλησο, ἐπεφίλητο, *amatus eram vel fueram.*

D. ἐπεφιλήμεθον, ἐπεφίληϑον, ἐπεφιλήϑην.
A P. ἐπεφιλήμεθα, ἐπεφίληϑε, ἐπεφίληντο.
Aor. 1. ἐφιλήθην, *amatus sum vel fui.*
Aor. 2. ἐφίλην, *idem.*
Fut. 1. φιληθήσομαι, *amabor.*
Fut. 2. φιλήσομαι, *idem.*
Paulò pòst futurum. πεφιλήσομαι, *paulò pòst amabor,*

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum

B S. φίλεε φίλει, φιλεέϑω φιλείϑω, *amare.*
D. φιλέεϑον φιλεῖϑον, φελεέϑον, φιλεέϑων.
P. φιλέεϑε φιλεῖϑε, φιλεέϑωσαν είϑωσαν.
Præteritum plusquamperfectum.
S. πεφίλησο, πεφιλήϑω, *amatus esto vel amator.*
D. πεφίληϑον, πεφιλήϑων.
P. πεφίλησθε, πεφιλήσθωσαν.
Aor. 1. φιλήθητι, φιληθήτω.
C *Aor.* 2. φίληθι, φιλήτω, *vt* τύπηθι.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε φιλεοίμην οίμην, φιλέοιο οῖο, φιλέοιτο οῖτο, *vtinam amarer.*

D. φι-

D. φιλεοίμεθον οίμεθον, φιλέοισθον οῖσθον, φιλεοίσθην οίσθην.
P. φιλεοίμεθα οίμεθα, φιλέοισθε οῖσθε, φιλέοιντο οῖντο. A

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε πεφιλήμην, πεφιλῆο, πεφιλῆτο, *vtinam amatus sim vel fuerim, essem vel fuissem.*
D. πεφιλήμεθον, πεφιλῆσθον, πεφιλήσθην.
P. πεφιλήμεθα, πεφιλῆσθε, πεφιλῆντο.
Aor. 1. φιληθείην, *idem.*
Aor. 2. φιλείην, *idem.*
Fut. 1. φιληθησοίμην, *vtinam amer.* B
Fut. 2. φιλησοίμην, *idem.*
Paulò post futurum, πεφιλησοίμην, *vtinam mox amer.*

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν φιλέωμαι ῶμαι, φιλέῃ ῇ, φιλέηται ῆται, *si amer vel amarer.*
D. φιλεώμεθον ώμεθον, φιλέησθον ῆσθον, φιλέησθον ῆσθον. C
P. φιλεώμεθα ώμεθα, φιλέησθε ῆσθε, φιλέωνται ῶνται.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. ἐὰν πεφιλῶμαι, πεφιλῇ, πεφιλῆται, *si amatus sim vel fuerim.*

D. πεφιλώμεθον πεφιλῆσθον, πεφιλῆσθον.
A P. πεφιλώμεθα, πεφιλῆσθε, πεφιλῶνται.

ANNOTAT.

NON circumloquimur hoc præteritum, vt nec præteritum optatiui, eò quòd tertia singularis præteriti perfecti, indicatiui modi desinat in ται purum, quod in verbis Barytonis quoque accidere diximus cap. 13. cùm de optatiuo vocis paßiuæ ageremus.

Aor. 1. ἐὰν φιληθῶ, *si amatus fuero.*
B *Aor.* 2. ἐὰν φιλῶ, *idem.*

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, φιλέεσθαι φιλεῖσθαι, *amari.*
Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλῆσθαι, *amatum esse vel fuisse.*
Aor. 1. φιληθῆναι, *idem.*
Aor. 2. φιλῆναι, *idem.*
Fut. 1. φιληθήσεσθαι, *amatum iri.*
C *Fut.* 2. φιλήσεσθαι, *idem.*
Paulò pòst futurum, πεφιλήσεσθαι, *mox amatum iri*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

φιλεόμενος ούμενος, φιλεομένου ουμένου, *qui amatur vel amabatur.*

φιλεο-

φιλεομένῃ ουμένῃ, φιλεομένης ουμένης.
φιλεόμενον ούμενον, φιλεομένου ουμένου. A
Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλημένος, *amatus*.
Aor. 1. φιληθεὶς, *idem*.
Aor. 2. φιλεὶς, *idem*.
Fut. 1. φιληθησόμενος, *amandus*.
Fut. 2. φιλησόμενος, *idem*.
Paulò post futurum, πεφιλησόμενος, *mox amandus*. B

Verbum Medium.

INDICATIVVS.

Præsens & imperfectum idem est ac passiuum in omnibus modis, & participio.

Præteritum perfectum.

S. πέφιλα, πέφιλας, πέφιλε, *amaui*.
D. πεφίλατον, πεφίλατον.
P. πεφίλαμεν, πεφίλατε, πεφίλασι. C

Præteritum medium tàm in hac, quàm in ſequenti coniugatione deducitur ab actiuo πεφίληκα, πέφιλα, τετέληκα, τέτελα, à τελέω, *finio*; τετίμηκα, τέτιμα, à τιμάω, *honoro*; νενίκηκα, νένικα, à νικάω, *vinco*.

Præteritum plusquamperfectum.

A S. ἐπεφίλειν, ἐπεφίλεις, ἐπεφίλει, *amaueram*, vt ἐτετύπειν.

Aor. 1. ἐφιλησάμην, *amaui.*

Aor. 2. ἐφιλόμην, *idem* vt ἐτυπόμην.

Fut. 1. φιλήσομαι, *amabo.*

Fut. 2. φιλοῦμαι, *idem.* vt τυποῦμαι.

IMPERATIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, πέφιλε, *amaueris*, vt τέτυπε.

B *Aor.* 1. φίλησαι, φιλησάσθω, *ama.*

Aor. 2. φιλοῦ, φιλέσθω, *idem*, vt τυποῦ, τυπέσθω.

OPTATIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφίλοιμι, *vtinam amauerim vel amauissem*, vt τετύποιμι.

Aor. 1. φιλησαίμην, *idem.*

Aor. 2. φιλοίμην, φίλοιο, φίλοιτο, *idem.*

Fut. 1. φιλησοίμην, *vtinam amem.*

Fut. 2. φιλοίμην, φιλοῖο, φιλοῖτο, *idem.*

C

CONIVNCTIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, ἐὰν πεφίλω, *si amauerim vel amauissem*, vt τετύπω.

Aor. 1. ἐὰν φιλήσωμαι, *si amauerim vel amauero.*

Aor. 2. ἐὰν φίλωμαι, *idem.*

INFI-

INFINITIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλέναι, *amasse*. A

Aor. 1. φιλήσασθαι, *idem*.

Aor. 2, φιλέσθαι, *idem*.

Fut. 1. φιλήσεσθαι, *amaturum*.

Fut. 2. φιλεῖσθαι, *idem*.

PARTICIPIVM.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλώς, πεφιλυῖα, πεφιλός, *qui amauit*, vt τετυφώς.

Aor. 1. φιλησάμενος, *idem*. B

Aor. 2. φιλόμενος, *idem*.

Fut. 1. φιλησόμενος, *amaturus*.

Fut. 2. φιλούμενος, *idem*.

SECVNDA CONIVGATIO CIRCVMFLEXORVM.

CONTINET verba sextæ coniugationis in αω. Futurum ησω, & interdum ασω. C Præteritum ηκα, & interdum ακα. Quædam enim retinent α characteristicam præsentis in vtroque tempore. τιμάω, *honoro*, τιμήσω, τετίμηκα, γελάω, *rideo*, γελάσω, γεγέλακα.

INVENIVNTVR in hac coniugatione monosyllaba contracta in primâ perso-

na, θλάω θλῶ, *contundo:* δράω δρῶ, *facio;* κλάω
A κλῶ, *frango;* & ſimilia.

INDICATIVI

Præſens.

S. τιμάω τιμῶ, τιμάεις τιμᾷς, τιμάει τιμᾷ, *honoro.*
D. τιμάετον τιμᾶτον, τιμάετον τιμᾶτον.
P. τιμάομεν τιμῶμεν, τιμάετε τιμᾶτε, τιμάουσι τιμῶσι.

Imperfectum.

S. ἐτίμαον ἐτίμων, ἐτίμαες ἐτίμας, ἐτίμαε ἐτίμα,
B *honorabam.*
D. ἐτιμάετον ᾶτον, ἐτιμαέτην, ἐτιμάτην.
P. ἐτιμάομεν ῶμεν, ἐτιμάετε ᾶτε, ἐτίμαον ἐτίμων.

Perfectum, τετίμηκα, *honoraui.* vt τέτυφα.

Pluſquamperfectum, ἐτετιμήκειν, *honorauerā.*

Aor. 1. ἐτίμησα, *honoraui.*

Aor. 2. ἔτιμον, ἔτιμες, ἔτιμε, *idem,* vt ἔτυπον.

QVANDO tempus hoc reperiatur, & quomodo formetur, explicatum eſt in pri-
C ori coniugatione.

Fut. 1. τιμήσω, *honorabo.*

Fut. 2. τιμῶ, *idem.*

IMPERATIVVS.

Præſens & imperfectum.

S. τίμαε τίμα, τιμαέτω τιμάτω, *honora.*

D. τί-

D. τιμάετον τιμᾶτον, τιμαέτων τιμάτων.
P. τιμάετε τιμᾶτε, τιμαέτωσαν τιμάτωσαν. A
Perfectum & plusquamperfectum, τετίμηκε, *honoraueris.*
Aor. 1. τίμησον, *honora vel honoraueris.*
Aor. 2. τίμε, τιμέτω, &c.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε τιμάοιμι ῷμι, τιμάοις ῷς, τιμάοι ῷ, *vtinam honorarem.* B
D. τιμάοιτον ῷτον, τιμαοίτην ῴτην.
P. τιμάοιμεν ῷμεν, τιμάοιτε ῷτε, τιμάοιεν ῷεν.

Atticè.

S. εἴθε τιμῴην, τιμῴης, τιμῴη.
D. τιμῴητον, τιμῳήτην.
P. τιμῴημεν, τιμῴητε, τιμῴησαν.
Perfectum & plusquamperfectum, τετιμήκοιμι, *vtinam honorauerim vel honorauissem.*
Aor. 1. τιμήσαιμι, *vtinam honorauerim.* C
Aor. 2. τίμοιμι, τίμοις, τίμοι, *idem.*
Fut. 1. τιμήσοιμι, *vtinam honorarem.*
Fut. 2. τιμοῖμι, τιμοῖς, τιμοῖ, *idem*, vt τυποῖμι.
Aoristus Æolicus, τιμήσεια, τιμήσειας, τιμήσειε.

CONIVNCTIVVS.

A *Præsens & imperfectum.*

S. ἐὰν τιμάω τιμῶ, τιμάῃς ᾷς, τιμάῃ τιμᾷ, *si honorem vel honorarem.*

D. τιμάητον ᾶτον, τιμάητον ᾶτον.

P. τιμάωμεν ῶμεν τιμάητε ᾶτε, τιμάωσι ῶσι.

Perfectum & plusquamperfectum, ἐὰν τετιμήκω, *si honorauerim vel honorauissem.*

Aor. 1. ἐὰν τιμήσω *si honorauero.*

Aor. 2. ἐὰν τίμω, *idem,*

B

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum τιμάειν, τιμᾶν: Alij τιμᾶν, *honorare.* Elidunt enim iota ante contractionem; hinc non ſubſcribunt illud.

Perfectum & plusquamperfectum, τετιμηκέναι, *honorauisse.*

Aor 1. τιμῆσαι, *idem.*

Aor. 2. τιμεῖν, *idem.*

C *Fut.* 1. τιμήσειν, *honoraturum.*

Fut. 2. τιμεῖν, *idem.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

τιμάων τιμῶν, τιμάοντος ῶντος, *honorans.*

τιμάουσα ῶσα, τιμαούσης ώσης.

τιμάον ῶν, τιμάοντος ῶντος.

Per-

Perfectum & plusquamperfectum, τετιμηκὼς, *qui honorauit*.

Aor. 1. τιμήσας, τιμήσασα, τιμῆσαν, *idem*. A

Aor. 2. τιμῶν, τιμοῦσα, τιμὸν, *idem*,

Fut. 1. τιμήσων, τιμήσουσα, τιμῆσον, *honoraturus*.

Fut. 2. τιμῶν, τιμοῦσα, τιμοῦν, *idem*.

INDICATIVI VERBI PASSIVI.

Præsens.

S. τιμάομαι ῶμαι, τιμάῃ ᾷ, τιμάεται ᾶται, *honoror*. B

D. τιμαόμεθον ώμεθον, τιμάεσθον ᾶσθον, τιμάεσθον ᾶσθον.

P. τιμαόμεθα ώμεθα, τιμάεσθε ᾶσθε, τιμάονται ῶνται.

Imperfectum.

S. ἐτιμαόμην ώμην, ἐτιμάου ἐτιμῶ, ἐτιμάετο ᾶτο, *honorabar*.

D. ἐτιμαόμεθον ώμεθον, ἐτιμάεσθον ᾶσθον, ἐτιμαέσθην ἐτιμάσθην.

P. ἐτιμαόμεθα ώμεθα, ἐτιμάεσθε ᾶσθε, ἐτιμάοντο ῶντο. C

Perfectum.

S. τετίμημαι, τετίμησαι, τετίμηται, *honoratus sum vel fui*.

D. τε-

D. τετιμήμεθον, τετίμησθον, τετίμησθον.

A P. τετιμήμεθα, τετίμησθε, τετίμηνται.

Plusquamperfectum.

S. ἐτετιμήμην, ἐτετίμησο, ἐτετίμητο, *honoratus eram vel fueram.*

D. ἐτετιμήμεθον, ἐτετίμησθον, ἐτετιμήσθην.

P. ἐτετιμήμεθα, ἐτετίμησθε, ἐτετίμηντο.

Aor. 1. ἐτιμήθην, *honoratus sum vel fui.*

Aor. 2. ἐτίμην, *idem.*

Fut. 1. τιμηθήσομαι, *honorabor.*

B *Fut.* 2. τιμήσομαι, *idem.*

Paulò pòst futurum, τετιμήσομαι, *mox honorabor.*

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. τιμάου τιμῶ, τιμαέσθω ἀσθω, *honorare.*

D. τιμάεσθον ᾶσθον, τιμαέσθων, ἀσθων.

P. τιμάεσθε ᾶσθε, τιμαέσθωσαν ἀσθωσαν,

Perfectum & plusquamperfectum, τετίμησο, τε-

C τιμήσθω, *honoratus esto.*

Aor. 1. τιμήθητι, *honorator tu vel honoraberis.*

Aor. 2. τίμηθι, τιμήτω, *idem.*

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἄθι

S. εἴθε τιμαοίμην ῴμην, τιμάοιο ῷο, τιμάοιτο, ῷτο, *vtinam honorarer.*

D. τιμαοίμεθον, ῴμεθον, τιμάοισθον ῷσθον, τιμαοίσθην ῴσθην. A

P. τιμαοίμεθα ῴμεθα, τιμάοισθε ῷσθε, τιμάοιντο ῷντο.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε τετιμήμην, τετιμῇο, τετιμῇτο, *vtinam honoratus sim vel fuerim, essem vel fuissem.*

D. τετιμήμεθον, τετιμῇσθον, τετιμήσθην.

P. τετιμήμεθα, τετιμῇσθε, τετιμῇντο. B

Aor. 1. τιμηθείην, *idem.*

Aor. 2. τιμείην, τιμείης, τιμείη, vt τυπείην, *idem.*

Fut. 1. τιμηθησοίμην, *vtinam honorer.*

Fut. 2. τιμησοίμην, *idem.*

Paulò pòst futurum, τετιμησοίμην, *vtinam mox honorer.*

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν τιμάωμαι ῶμαι, τιμάῃ ᾷ, τιμάηται ᾶται, *si honorer vel honorarer.* C

D. τιμαώμεθον ώμεθον, τιμάησθον ᾶσθον, τιμάησθον ᾶσθον.

P. τιμαώμεθα ώμεθα, τιμάησθε ᾶσθε, τιμάωνται ῶνται.

Per-

Perfectum & plusquamperfectum.

A S. ἐὰν τετιμῶμαι, τετιμῇ, τετιμῆται, *si honoratus sim vel fuerim, essem vel fuissem.*

D. τετιμώμεθον, τετιμῆσθον, τετιμῆσθον.

P. τετιμώμεθα, τετιμῆσθε, τετιμῶνται.

Aor. 1. ἐὰν τιμηθῶ, *si honoratus ero vel fuero.*

Aor. 2. ἐὰν τιμῶ, *idem.*

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, τιμάεσθαι, τιμᾶσθαι, *honorari.*

B *Perfectum & plusquamperfectum*, τετιμῆσθαι, *honoratum esse vel fuisse.*

Aor. 1. τιμηθῆναι, *idem.*

Aor. 2. τιμῆναι, *idem.*

Fut 1. τιμηθήσεσθαι, *honoratum iri.*

Fut. 2. τιμήσεσθαι, *idem.*

Paulò pòst futurum, τετιμήσεσθαι, *mox honoratum iri.*

C PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

τιμαόμενος ώμενος, τιμαομένου ωμένου, *qui honoratur vel honorabatur.*

τιμαομένη ωμένη, τιμαομένης ωμένης.

τιμαόμενον ώμενον, τιμαομένου ωμένου.

Per-

Perfectum & plusquamperfectum, τετιμημένος, *honoratus.*

Aor. 1. τιμηθεὶς, *idem.* A

Aor. 2. τιμεὶς, *idem.*

Fut. 1. τιμηθησόμενος, *honorandus.*

Fut. 2. τιμησόμενος, *idem.*

Paulò pòst futurum, τετιμησόμενος, *mox honorandus.*

Verbum Medium.

INDICATIVVS. B

Præsens & imperfectum idem est cum passiuo in omnibus modis & participio.

Præteritum perfectum.

S. τέτιμα, τέτιμας, τέτιμε, *honoraui.*

D. τετίματον, τετίματον.

P. τετίμαμεν, τετίματε, τετίμασι.

Præteritum plusquamperfectum.

ἐτετίμειν, ἐτετίμεις, ἐτετίμει, *honoraueram*, vt ἐτετύπειν. C

Aor. 1. ἐτιμησάμην, *honoraui.*

Aor. 2. ἐτιμόμην, *idem*, vt ἐτυπόμην,

Fut. 1. τιμήσομαι, *honorabo.*

Fut. 2. τιμοῦμαι, *idem*, vt τυποῦμαι.

IMPE-

IMPERATIVVS.

A Perfectum & plusquamperfectum, τέτιμε, honoraueris. vt τέτυπε.

Aor. 1. τίμησαι, honorato tu vel honorabis, τιμισάσθω.

Aor. 2. τιμȣ̃, τιμέσθω, idem.

OPTATIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, τετίμοιμι, vtinam honorauerim vel honorauissem, vt τετύποιμι,

B Aor. 1. τιμησαίμην, vtinam honorauerim.

Aor. 2. τιμοίμην, τίμοιο, τίμοιτο, idem.

Fut. 1. τιμησοίμην, vtinam honorem.

Fut. 2. τιμοῖμην, τιμοῖο, τιμοῖτο, idem

CONIVNCTIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, ἐὰν τετίμω, si honorauerim vel honorauissem, vt τετύπω.

Aor. 1. ἐὰν τιμήσωμαι, si honorauero.

Aor. 2. ἐὰν τίμωμαι, idem.

C

INFINITIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, τετιμέναι, honorasse.

Aor. 1. τιμήσασαι, idem.

Aor. 2. τιμέσθαι, idem.

Fut. 1.

Fut. I. τιμήσεσθαι, *honoraturum.*
Fut. 2. τιμεῖσθαι, *idem.* A

PARTICIPIVM

Perfectum & plusquamperfectum, τετιμώς, τετιμῶα, τετιμός, *qui honorauit.*
Aor. I. τιμησάμενος, *idem.*
Aor. 2. τιμόμενος, *idem.*
Fut. I. τιμησόμενος, *honoratus.*
Fut. 2. τιμούμενος, *idem.*

DIALECTI HVIVS CONIVGATIONIS. B

DORES pro τιμᾷς, τιμᾷ, dicunt τιμῇς, τιμῇ per η vocalem, sic διψῆν, πεινῆν, pro διψᾶν, πεινᾶν. Alij iota subscribunt πεινῇν, διψῇν.

Ex his transierunt quædam in linguam communem, χρῆται pro χρᾶται, χρῆσθαι pro χρᾶσθαι à χράομαι, vtor. ζῇ pro ζᾷ, viuit. ζῆ, viue. pro ζᾶ & ζάε. ζήτω pro ζάτω, ex ζαέτω, viuat.

POETÆ factâ contractione in α, interserunt aliud α: τιμάεσθαι, τιμᾶσθαι, τιμάασθαι, μηχανάεσθαι, μηχανᾶσθαι, μηχανάασθαι, machinari: ἀγοράεσθαι, ἀγορᾶσθαι, ἀγοράασθαι, concionari, μνάεσθαι, μνᾶσθαι, μνάασθαι. recordari. Sic τιμάει, τιμᾷ, τιμάα, τιμάεται, τιμᾶται, τιμάαται: μηχανᾶται, μηχανάαται. Et ita in cæteris quotiescunque est contractio in α. C

Quando contractio facta est in ω, aliud ω interſerunt A πηδάω, πηδῶ, πηδώω, ſalio, ſalto.

SI VOCALIS præcedens fuerit breuis, interponitur ο, ὁράω, ὁρῶ, ὁρόω, video. Hinc ἀντιόωσα, pro ἀντιῶσα, ab ἀντιάω, occurro. ὑφόωσιν pro ὑφῶσιν, ὑφάουσι, ab ὑφάω texo. ἠγορόωντο, pro ἠγορῶντο, ἠγοράοντο, ab ἀγοράομαι, concionor, ἐστιχόωντο, ibant. à στιχάομαι.

TERTIA CONIVGATIO CIRCVMFLEXORVM.

B

EST hæc coniugatio verborum ſextæ coniugationis in οω. Futurum ωσω, & interdum οσω. Præteritum. ωκα & οκα, tum ſcilicet, cum futurum in οσω exit. δηλόω, δηλώσω, δεδήλωκα, *manifeſto*, ὀμόω, ὀμόσω, ὤμοκα, *iuro*. Præteritum medium, Aoriſtus ſecundus & futurum ſecundum hîc penitus deſiderantur in omnibus generi- C bus.

INDICATIVI.

Præſens.

S. Δηλόω δηλῶ, δηλόεις οῖς, δηλόει δηλοῖ, *manifeſto*.

D. δηλόετον οῦτον, δηλόετον οῦτον.

P. δηλόομεν οῦμεν, δηλόετε οῦτε, δηλόουσι οῦσι.

Imper-

Imperfectum.

S. ἐδήλοον ἐδήλουν, ἐδήλοες ἐδήλους, ἐδήλοε, ἐδήλου, *manifestabam.* A

D. ἐδηλόετον ἐδηλοῦτον, ἐδηλοέτην ἐδηλούτην.

P. ἐδηλόομεν οῦμεν, ἐδηλόετε οῦτε ἐδήλοον ἐδήλουν.

Perfectum, δεδήλωκα, *manifestaui.*

Plusquamperfectum, ἐδεδηλώκειν, *manifestaueram.*

Aor. I. ἐδήλωσα, *manifestaui.*

Fut. I. δηλώσω, *manifestabo.* B

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. δήλοε δήλου, δηλοέτω ούτω, *manifesta.*

D. δηλόετον οῦτον. δηλοέτων ούτων.

P. δηλόετε οῦτε, δηλοέτωσαν ούτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, δεδήλωκε, *manifestaueris.*

Aor. I. δήλωσον, *manifestato tu vel manifestabis.* C

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε δηλόοιμι οῖμι, δηλόοις οῖς, δηλόοι οῖ, *vtinam manifestarem.*

D. δηλόοιτον οῖτον, δηλοοίτην οίτην.

P. δηλόοιμεν οῖμεν, δηλόοιτε οῖτε, δηλόοιεν οῖεν.

A *Perfectum & plusquamperfectum*, δεδηλώκοιμι, *vtinam manifestauerim vel manifestauissem.*

Aor. I. δηλώσαιμι, *idem.*

Fut. I. δηλώσοιμι, *vtinam manifestem.*

SVBIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν δηλόω ῶ, δηλόῃς οῖς, δηλόῃ οῖ, *si manifestem vel manifestarem.*

B D. δηλόητον ῶτον, δηλόητον ῶτον.

P. δηλόωμεν ῶμεν, δηλόητε ῶτε, δηλόωσι ῶσι.

Perfectum & plusquamperfectum δεδηλώκω, *si manifestauerim vel manifestauissem.*

Aor. I. δηλώσω, *si manifestem.*

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, δηλόειν οῦν, *manifestare.*

C *Perfectum & plusquamperfectum*, δεδηλωκέναι, *manifestasse.*

Aor. I. δηλῶσαι, *idem.*

Fut. I. δηλώσειν, *manifestaturum.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

δηλόων ῶν, δηλόοντος οῦντος, *manifestans.*

δηλόου-

δηλοῦσα οῦσα, δηλούσης, ούσης.
δηλόον οῦν, δηλόοντος οῦντος. A
Perfectum & plusquamperfectum, δεδηλωκώς, υῖα, ός, *qui manifestauit.*
Aor. I. δηλώσας, ασα, αν. *idem.*
Fut. I. δηλώσων, *manifestaturus.*

Verbum Paßiuum.

INDICATIVI.

Præsens. B

S. δηλόομαι οῦμαι, δηλόῃ οῖ, δηλόεται οῦται, *manifestor.*
D. δηλοόμεθον ούμεθον, δηλόεσθον οῦσθον, δηλόεσθον οῦσθον.
P. δηλοόμεθα ούμεθα, δηλόεσθε οῦσθε, δηλόονται οῦνται.

Imperfectum.

S. ἐδηλοόμην ούμην, ἐδηλόου οῦ, ἐδηλόετο οῦτο, *manifestabar.* C
D. ἐδηλοόμεθον ούμεθον, ἐδηλόεσθον οῦσθον, ἐδηλοέσθην ούσθην.
P. ἐδηλοόμεθα ούμεθα, ἐδηλόεσθε οῦσθε, ἐδηλόοντο οῦντο.
Perfectum, δεδήλωμαι, δεδήλωσαι, δεδήλωται, *manifestatus sum vel fui.*

Plusquamperfectum, ἐδεδηλώμην, ἐδεδήλωσο, *ma-*
A *nifestatus eram vel fueram.*
Aor. I. ἐδηλώθην, *manifestatus sum.*
Fut. I. δηλωθήσομαι, *manifestabor.*
Paulò pòst fut. δεδηλώσομαι, *mox manifestabor.*

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. δηλόου οῦ, δηλοέσθω ούσθω, *manifestare.*
D. δηλόεσθον οῦσθον, δηλοέσθων ούσθων.
P. δηλόεσθε οῦσθε, δηλοέσθωσαν ούσθωσαν.
B *Perfectum & plusquamperfectum*, δεδήλωσο, δεδηλώσθω, *manifestatus sis vel fueris.*
Aor I. δηλώθητι, *manifestator tu vel manifestaberis.*

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε δηλοοίμην οίμην, δηλόοιο οῖο, δηλόοιτο οῖτο, *vtinam manifestarer.*
C D. δηλοοίμεθον οίμεθον, δηλόοισθον οῖσθον, δηλοοίσθην λοίσθην.
P. δηλοοίμεθα οίμεθα, δηλόοισθε οῖσθε, δηλόοιντο (οῖντο.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε δεδηλῴμην, δεδηλῷο, δεδηλῷτο, *vtinã manifestatus sim vel fuerim, essem vel fuissem.*
D. δεδηλῴμεθον, δεδηλῷσθον, δεδηλῷσθην.

D. δε-

P. δεδηλώμεθα, δεδηλῶσθε, δεδηλῶντο.
Aor. 1. δηλωθείην, idem.
Fut. 1. δηλωθησοίμην, utinam manifester.
Paulò pòst futurum, δεδηλωσοίμην, vtinam mox manifester.

A

SVBIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν δηλόωμαι ῶμαι, δηλόῃ οῖ, δηλόηται ῶται, si manifester vel manifestarer.
D. δηλοώμεθον ώμεθον, δηλόησθον ῶσθον, δηλόησθον ῶσθον.

B

P. δηλοώμεθα ώμεθα, δηλόησθε ῶσθε, δηλόωνται ῶνται,

Perfectum & plusquamperfectum.

S. ἐὰν δεδηλῶμαι, δεδηλῷ, δεδηλῆται, manifestatus sim vel fuerim, essem vel fuissem.
D. δεδηλώμεθον, δεδηλῆσθον, δεδηλῆσθον.
P. δεδηλώμεθα, δεδηλῆσθε, δεδηλῶνται.
Alij volunt secundam personam esse δεδηλοῖ.
Aor. 1. ἐὰν δηλωθῶ.

C

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, δηλόεσθαι δηλοῦσθαι, manifestari.
Perfectum & plusquamperfectum, δεδηλῶσθαι, manifestatum esse vel fuisse.

Aor. I. δηλωθῆναι, idem.

A Fut. I. δηλωθήσεσθαι, manifestatum iri.

Paulò pòst futurum, δεδηλώσεσθαι, mox manifestatum iri.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

δηλοόμενος οὔμενος, δηλοομένου οὐμένου, qui manifestatur vel manifestabatur.

δηλοομένη οὐμένη. δηλοομένης οὐμένης.

B δηλοόμενον οὔμενον, δηλοομένου οὐμένου.

Perfectum & plusquamperfectum, δεδηλωμένος, manifestatus.

Aoristus primus, δηλωθεὶς, idem.

Futurum primum, δηλωθησόμενος, manifestandus.

Paulò pòst futurum, δεδηλωσόμενος, mox manifestandus.

C *Verbum Medium.*

Aoristus primus, ἐδηλωσάμην, manifestaui.

Futurum primum, δηλώσομαι, manifestabo.

Vtrumque per omnes modos inflectitur iuxta regulas Barytonorum.

Caput

A

Caput XV.

DE VERBIS IN MI.

EX VERBIS ſextæ Coniugationis Barytonorum in έω, άω, όω, ύω, formantur verba deſinentia in μι, ac pro numero vocalium figuratiuarum α, ε, ο, υ, quatuor ſunt coniugationes: θέω τίθημι, *pono*: ςάω, ἵςημι, *ſto*: δόω, δίδωμι, *do*: δεικνύω, δείκνυμι, *oſtendo*. B

ANNOTAT.

DEDVCVNT *Poëtæ verba in* μι *etiam ab aliis verbis Barytonis*: ἔχω, ἔχημι habeo: φέρω, φέρημι, fero, βρίθω, βρίθημι, ingraueſco, onuſtus ſum.

FORMANTVR verba in μι per reduplicationem, quæ duplex eſt. Altera propria, cùm thematis conſonans vel tenuis loco aſpiratæ cum iota breui repetitur: θέω, τιθέω, δόω, διδόω. C

Altera impropria, cùm iota duntaxat præfigitur, quod fit, quando thema à vocali, aut στ inchoatur, ςάω ἱςάω, *ſto*. ἕω, ἱέω.

CÆTERVM ω mutatur in μι, & breuis
A characteristica in longam, ε & α in η. θέω, τίθημι; ςάω, ἵςημι, ο in ω, δόω, δίδωμι.

QVARTA coniugatio caret reduplicatione. Hinc ω tantùm in μι, δεικνύω, δείκνυμι, conuertitur, cæteris saluis, υ breue in Barytono, hîc censetur longum.

REDVPLICATIO seu propria seu impropria in solo præsenti & imperfecto per omnes tamen modos, & in ipsis quoque
B participiis, inuenitur.

ANNOTAT.

IN his coniugationibus tantùm habetur ratio præsentis & imperfecti & Aoristi secundi; & præsens quidem peculiarem habet inflexionem; Imperfectum & Aoristus secundus sequuntur terminationem Aoristorum Barytonorum passiuæ vocis: In reliquis temporibus seruantur leges Barytonorum & circumflexorum.

FVTVRO *secundo & præterito medio carent, si*
C *circumflexa, à quibus fiunt, iisdem careant.*

POETÆ *non aliter agunt cum reduplicatione, atque cum verborum augmento syllabico & temporali. Modò enim addunt verbis reduplicationem, modò detrahunt. Hinc multa reperiuntur verba in* μι *sine vllâ omnino reduplicatione, vt in primâ coniugatione* φιλέω, φίλημι, amo : αἰνέω, αἴνημι, laudo : ὀνέω, vel etiam ὀνάω, ὄνημι, iuuo.

IN

IN *secundâ coniugatione* γηράω, ſeneſco, γήρημι: γελάω, rideo, γέλημι: νικάω, vinco, νίκημι: ἀριστάω, pran- A
deo, ἀρίστημι: κτάω pro κτείνω, occido, κτῆμι. Hinc κτάναι, *Aoriſtus ſecundus*, ἔκτην, ἔκτης, ἔκτη. οὐτάω, οὔτημι, vulnero. *Infinitiuus* οὐτάναι. *In tertiâ* ἐλευθέρωμι *ab* ἐλευθερόω, libero; δοκίμωμι *à* δοκιμόω, probo. *Quæ non tantùm à Poëtis, ſed ab aliis quoque ſubinde vſurpantur, maximè illa quibus nihil eſt tritius:* ἵλημι propitius ſum: φημί, dico; γνῶμι, cognoſco.

INTERDVM *adhibetur quidem reduplicatio ſed per* ε: θνάω vel θνέω, τέθνημι, morior: τλάω, τλῆμι: τέθλημι,
ſero, tolero: νόεω, νοῆμι, νενόημι, intelligo: τελέω, perficio, B
τέλημι, τετέλημι; *quod etiam accidit in quartâ coniugatione aliquando, quæ alioquin reduplicationis expers eſt*, κέκλυθι, κέκλυθι, *à* κλῦμι, audio.

Ipſum etiam ἵστημι *reduplicatur nonnunquam per* ε, ἕστημι, ἕστης, ἕστησι. *Hinc* ἑστάναι.

In quibuſdam verbis loco reduplicationis repetuntur duæ primæ literæ præſentis ἀλάω, erro, ἄλημι, ἀλάλημι: ἀλυκτέω, in anguſtias redigo, ἀλύκτημι, ἀλαλύκτημι: ἀχέω, angor, ἄχημι, ἀκάχημι.

INTERDVM *verba à vocali cæpta reduplicatio-* C
nem habent in ſecundâ ſyllabâ: ὀνέω *ſeu* ὀνάω, ὄνημι, ὀνίνημι, iuuo, proſum.

FIT *item vt reduplicatio quæ naturâ ſuâ breuis eſt, ſiue per* ι, *ſiue per* ε *fiat, producatur inſerto* μ: *vt* πράω, πρῆμι, πίμπρημι, comburo: πλάω *ſeu* πλέω, πλῆμι, πίμπλημι, impleo.

ETSI

ETSI *autem reduplicatio plerumque tantùm fit in*
A *præsenti & imperfecto, quædam tamen etiam in futuro illam retinent. Hinc* διδώσω *pro* δώσω, *&* διδράσω *à* διδράσκω, fugio.

DIALECTI.

ÆOLES η *verborum in* μι *præsentis temporis mutant in* ει *duplicato* μ: τίθημι, τίθεμμι: φίλημι, φίλεμμι. *Bœoti mutant* η *in* ει *factâ reduplicatione per* ε: πεφίλειμι: τελέω, τετέλειμι, perficio, νοέω, νόημι, νενόειμι, intelligo.

B
PARADIGMA PRIMÆ CONIVGATIONIS.

FIT hæc coniugatio à verbis in εω, futurum in ησω, præteritum in κα, θέω, τίθημι, θήσω, τέθεικα: ἕω, ἵημι, *mitto, dimitto,* ἥσω, εἷκα.

INDICATIVVS.

Præsens.

C S. τίθημι, τίθης, τίθησι, *pono.*
D. τίθετον, τίθετον.
P. τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι, Ionicè τιθέασι.

TERTIA persona pluralis similis est datiuo plurali participij τιθέντος, τιθέντι, τιθεῖσι.

Sic in Barytonis τύπτουσι, & in futuro τύψουσι,

ψουσι, voce planè conueniunt cum datiuis participiorum eiuſdem temporis. A

DIALECTI PRÆSENTIS.

PRO τίθησι Dores vſurpant τίθητι. ſic ἵστητι, δίδωτι, δείκνυτι, pro ἵστησι, δίδωσι, δείκνυσι.

Imperfectum.

S. ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, *ponebam.*

D. ἐτίθετον, ἐτιθέτην.

P. ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν.

IMPERFECTVM ſingulare trium coniugationum non eſt admodum vſitatum, B eius loco vtuntur auctores perſonis circumflexorum: ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει, à τιθέω: ab ἱστάω, ἵσταον, ἵστων, ἵστας, ἵστα: à διδόω, ἐδίδοον, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. In tertiâ plurali: ἐτίθουν, ἵστων, ἐδίδουν, *ponebant, ſtabant, dabant.*

IN PRÆSENTI quoque reperire eſt perſonas circumflexas cum reduplicatione, παρατιθεῖ, & poëticè παρτιθεῖ, â παρατιθέω, *appono*, pro παρατίθησι, C διδοῖ pro δίδωσι.

DIALE-

DIALECTI IMPERFECTI.

A IMPERFECTI *tertia pluralis Doricè* ἐτίθεν *per syncopen vel per Dialectum Bœoticam, & in Aoristo secundo* ἔθεν *pro* ἔθεσαν: ἔδον *pro* ἔδοσαν.

Perfectum, τέθεικα, τέθεικας, τέθεικε, *posui,* vt τέτυφα.

HABET huius verbi præteritum hoc ει loco η, τέθεικα pro τέθηκα more Bœotorum, quorum hæc mutatio propria est. Item εἶκα ab ἕω, ἵημι, cætera habent η.

B *Plusquamperfectum,* ἐτεθείκειν, ἐτεθείκεις, *posueram,* vt ἐτετύφειν.

Aor. I. ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε, *posui* vt ἔτυψα.

CVR habeat κ sicut & ἔδωκα, diximus iam suo loco.

Aoristus secundus.

S. ἔθην, ἔθης, ἔθη, *posui.*
D. ἔθετον, ἐθέτην.
P. ἔθετον, ἔθετε, ἔθεσαν.

C FIT ab imperfecto ablatâ reduplicatione ἐτίθην, ἔθην. Seruat hoc tempus eandem vocalem in omnibus numeris ἔστην, *steti,* ἔστης, ἔστη, ἔστητον, ἐστήτην, ἔστημεν. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω, ἔγνωμεν, *cognouimus.* Excipiuntur hæc tria ἔθην à τίθημι, ἧν ab ἵημι, *mitto, dimitto*: ἔδων à δίδωμι, *do.*

Futurum primum.

Θήσω, θήσεις, θήσει, *ponam*, vt τύψω. A

SERVATVR interdum reduplicatio in futuro πιμπρήσω, διδώσω, *vram, dabo*, pro πρήσω, δώσω.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. τίθετι, τιθέτω, *pone*.

D. τίθετον, τιθέτων.

P. τίθετε, τιθέτωσαν. B

FIT à primâ plurali præsentis temporis mutando μεν in θι, τίθεμεν, τίθετι, vbi τ est propter præcedentem aspiratam: ἵσαμεν, ἵσαθι, δίδομεν, δίδοθι.

HIC etiam vsitata sunt tempora secundæ personæ circumflexorum, τιθεῖ, ἵσα, δίδου, pro τίθετι., ἵσαθι, δίδοθι.

Præteritum perfectum, τέθεικε, τεθεικέτω, *posueris*. C

Aoristus primus, θῆκον, θηκάτω, sed inusitatus est.

Aoristus secundus.

S. θὲς, θέτω, *ponito tu vel pones*.

D. θέτον, θέτων.

P. θέτε, θέτωσαν.

ANNO-

ANNOTAT.

A *AORISTVS ſecundus exit plerumque in* θι, σῆθι, σή-τω, *ſed* θὲς *&* δὸς *excipiuntur: ad quorum ſimilitudinem alia quædam formata reperies: vt* ἐνίσπες, dicito, refer, *ab* ἐνισπω, *ſed tanquam ab* ἐνίσπημι. *Sic* σχὲς, habeto, à σχῆ-μι, *quod ſit ab inuſitato* σχέω. *ſic* φρὲς, fer, à φρῆμι. *ſic* ἕς, mitte, *ab* ἵημι, *cum ſuis compoſitis.*

RETINENT *quoq; Æoles & poëtæ metri cauſa in imperatiui præſenti vocalem longam præſentis. Vt in prima coniugatione:* φίληθι *pro* φίλεθι, ama, à φίλημι· νόη-θι *pro* νόεθι, à νόημι, intelligo. *In ſecunda:* ἵληθι, propiti-

B us eſto, *pro* ἵλαθι: πίμπληθι, *pro* πίμπλαθι, imple. *In ter-tia:* δίδωθι, *pro* δίδοθι, da.

OPTATIVVS.

Præſens & imperfectum.

S. εἴθε τιθείην, τιθείης, τιθείη, *vtinam ponerem.*
D. τιθείητον, τιθειήτην.
P. τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν.

Perfectum & pluſquamperfectum, εἴθε τεθείκοι-μι, τεθείκοις, *vtinam poſuerim vel poſuiſſem.*

C *Aoriſtus primus*, θήκαιμι, ſed inuſitatus eſt etiam in ſequentibus modis.

Aoriſtus ſecundus.

S. εἴθε θείην, θείης, θείη, *vtinam poſuerim.*
D. θείητον, θειήτην.
P. θείημεν, θείητε, θείησαν.

FIT

FIT à præsenti ablatâ reduplicatione, quod hic & suprà monuisse sufficiat: Omnes enim Aoristi secundi formantur hoc modo. A

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ, *si ponam vel ponerem.*
D. τιθῆτον, τιθῆτον.
P. τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Perfectum & plusquamperfectum, ἐὰν τεθείκω, *si posuerim vel posuissem.* B

Aoristus primus, ἐὰν θήκω.

Aoristus secundus.

S. ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ, *si posuero.*
D. θῆτον, θῆτον.
P. θῶμεν. θῆτε, θῶσι,

DIALECTI.

IONES pro τιθῶ & θῶ dicunt τιθέω, τιθέῃς, τιθέῃ: θέω, θέῃς, θέῃ. θέητον, θέωμεν, θέητε, θέωσι. Addunt Poëtæ ad ε vocalem ι vt fiat diphthongus, τιθείω, θείω, θείῃς, θείῃ. Plurali θείωμεν & θείομεν, ponamus. *Quæ systole Poëtis in his temporibus valdè vsitata est*: βείομεν, eamus, pro βείωμεν à βῆμι, vado. *In coniunctiuo* βῶ, βείω, βείω. C

A HOC etiam fit in ſecundâ coniugatione: στῶ, στῇς, στῇ, Ionicè στέω, στέῃς, στέῃ. Poëticè στείω, στείῃς, στείῃ, & verſo ε in η, στήω, στήῃς, στήῃ vel στήῃ. Plurali στήομεν pro στῶμεν. Sic in Barytonis tempora circumflexa in ῶ, τυφθῶ, τυπῶ, diſſoluunt iſti in έω, & poëtæ in είω: τραπῶ, verſus fuero. à τρέπω, τραπέω, τραπείω, τραπέωμεν, τραπείωμεν vel τραπείομεν. Et ſimiliter quædam tempora mutant in ήω: τραπήω, τραπήῃς, τραπήῃ. Hinc φανήῃ ſiue φανήῃ.

INFINITIVVS.

B *Præſens & imperfectum*, τιθέναι, *ponere*.

Perfectum & pluſquamperfectum, τεθεικέναι, *poſuiſſe*.

Aoriſtus primus, θῆκαι.

Aoriſtus ſecundus, θεῖναι, *poſuiſſe*.

Futurum primum, θήσειν, *poſiturum*.

PARTICIPIVM.

C *Præſens & imperfectum*.

ὁ τιθεὶς τιθέντος, *ponens*.

ἡ τιθεῖσα, τιθείσης.

τὸ τιθὲν, τιθέντος.

Perfectum & pluſquamperfectum, τεθεικὼς, κυῖα, κός, *qui poſuit*.

Aoriſtus primus, θήκας θήκασα, θῆκαν.

Aori-

Aoristus secundus.

ὁ θείς, τοῦ θέντος, *qui posuit.* A

ἡ θεῖσα, τῆς θείσης.

τὸ θέν, τοῦ θέντος.

Futurum primum, θήσων, *positurus*, θήσουσα, θῆσον.

PARADIGMA VERBI PASSIVI.

INDICATIVVS.

Præsens.

S. τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, *ponor.*

D. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. B

P. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

SECVNDA persona præsentis exit in σαι, τίθεσθαι, ἵστασαι: Atticè τίθῃ, ἵστῃ, more barytonorum τύπτομαι, τύπτῃ.

ET sunt nonnulla in μι quæ communiter formant secundam personam in ῃ, κάθημαι, κάθῃ, *sedeo*: ἐπίσταμαι, *scio*, ἐπίστῃ: δύναμαι, *possum*, δύνῃ pro κάθησαι, ἐπίστασαι, δύνασαι, quamuis istæ terminationes etiam re- C
periantur.

DIALECTI.

QVÆDAM *more Attico, Ionico & Æolico retinent in paßiuâ voce præsentis temporis vocalem longam Actiui*: ὀνήμαι, ὀνῆσαι, ὀνῆται, fruor, fructum

capio,

capio, pro ὄνημαι, ὄνησαι, ὄνηται: κάλημαι, pro κάλεμαι, vocor, cuius *actiuum* est κάλημι, voco, à καλέω. δίζημαι, quæro, δίζηαι, δίζηται, pro δίζεμαι, à δίζημι. *sic in secundâ coniugatione*, ὅρημαι, ὅρηαι, ὅρηται, pro ὁράομαι ab ὁράω, video, ὅρημι.

A

Imperfectum.

S. ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο, *ponebar.*
D. ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην.
P. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

B

Perfectum.

S. τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται, *positus sum.*
D. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον.
P. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται.

SERVATVR hîc ει actiui. Secundùm communem regulam, vt in actiuo τέθηκα, ita hîc τέθημαι dicendum erat.

Plusquamperfectum, ἐτεθείμην, ἐτέθεισο, ἐτέθειτο, *positus eram vel fueram.*

C *Aor.*, 1. ἐτέθην, ἐτέθης. *positus sum vel fui.*

PENVLTIMA Aoristi primi corripitur, à τέθειται, ἐτέθην, abiectâ subiunctiuâ. θ quoque præteriti vertitur in tenuem τ.

Aoristo secundo carent verba passiua.

Futurum primum, τεθήσομαι, *ponar.*

Paulò post futurum, τεθείσομαι, *paulo post ponar.*

IMPE-

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum A

S. τίθεσο, τιθέσθω, *ponere.*
D. τίθεσθον, τιθέσθων.
P. τίθεσθε, τιθέσθωσαν,
Ablato σ fit crasis Attica τίθεσο, τίθεο, τίθου, ἵστασο, ἵσταο, ἵστω. δίδοσο, δίδοο, δίδου,
Perfectum & plusquamperfectum, τέθεισο, τεθείσθω, *positus sis vel fueris.*
Aor. 1. τέθητι, τεθήτω, *ponitor vel poneris.* B

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, *vtinam ponerer.*
D. τιθείμεθον, τιθεῖσθον, τιθείσθην,
P. τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο, *vtinam positus fuerim vel fuissem.*
D. τεθείμεθον, τεθεῖσθον, τεθείσθην, C
P. τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο.
Aoristus primus, τεθείην, τεθείης, *idem.*
Futurum primum, τεθησοίμην, *vtinam ponar.*
Paulò pòst futurum, τεθεισοίμην, *vtinam mox ponar.*

A
CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν τιθῶμαι τιθῇ, τιθῆται, *si ponar vel ponerer.*

D. τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον.

P. τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται.

Præteritum plusquamperfectum.

S. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται, *si positus fuerim vel fuissem.*

D. τεθώμεθον, τεθῆσθον, τεθῆσθον.

B P. τεθώμεθα, τεθῆσθε, τεθῶνται.

Aor. 1. ἐὰν τεθῶ, τεθῇς, *si positus fuero.*

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, τίθεσθαι, *poni.*

Perfectum & plusquamperfectum, τεθεῖσθαι, *positum esse.*

Aor. 1. τεθῆναι, *idem.*

Fut. 1. τεθήσεσθαι, *positum iri.*

C *Paulò pòst futurum*, τεθήσεσθαι, *mox positum iri.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, *qui ponitur vel ponebatur.*

ἡ τιθεμένη, τῆς, τιθεμένης.

τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου.

Perfectum & plusquamperfectum, τεθειμένος, τεθειμένη, τεθειμένον, *positus.*

Aor. 1.

Aor. I. τεθείς, τεθεῖσα, τεθέν, *idem.*
Fut. I. τεθησόμενος, τεθησομένη, τεθησόμενον, *po-* A
nendus.
Paulò pòst futurum. τεθεισόμενος, τεθεισομένη, τε-
θεισόμενον, *mox ponendus.*

Verbum Medium.

PRÆSENS & imperfectum conueniunt
cum passiuis. Perfectum & plusquamper-
fectum & futurum secundū tum hîc quæ- B
renda sunt, cùm verba circumflexa à qui-
bus verba in μι formantur, prædicta tem-
pora habuerint.

RESTANT ergò tria tantùm tempora,
Aoristus primus, futurum primum, Aori-
stus secundus, Aoristus primus, ἐθηκάμην,
ἐθήκω, ἐθήκατο, vt ἐτυψάμην. Sed vix vllus est
eius vsus, maximè extrà indicatiuum: vt
suprà etiam de actiuo Aoristo primo, extrà C
indicatiuum, diximus. Si quis tamen for-
mare velit reliqua tempora, faciat id iuxtà
regulas Barytonorum:

Imperatiuus, θῆκαι, θηκάσθω.
Optatiuus, θηκαίμην.
Subiunctiuus, θήκωμαι.

Infinitiuus, θήκασθαι.

A *Participium*, θηκάμενος.

Futurum primum.

In indicatiuo, θήσομαι, θήσῃ, θήσεται, *ponam.*

In optatiuo, θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο, *vtinam ponam.*

In infinitiuo, θήσεσθαι, *positurum.*

In participio, θησόμενος, θησομένη, θησόμενον, *positurus.*

Aoristus secundus Indicatiui.

B S. ἐθέμην, ἔθεσο. ἔθετο, *posui.*

D. ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην.

P. ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.

Fit ab imperfecto passiuo ablatâ reduplicatione, idque in omnibus modis, ἐτιθέμην, ἐθέμην, τίθεσο, θέσο.

Aoristus secundus Imperatiui.

S. θέσο, θέσθω, *pone vel posueris.*

C D. θέσθον, θέσθον.

P. θέσθε, θέσθωσαν.

Aoristus secundus Optatiui.

S. εἴθε θείμην, θεῖο, θεῖτο, *vtinam posuerim.*

D. θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην.

P. θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.

Aori-

Aoristus secundus coniunctiui.

S. ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται, *si posuerim vel posuero.* A

D, θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον.

P. θώμεθα, θῆσθε; θῶνται.

Aoristus secundus infinitiui, θέσθαι, *ponere vel posuisse.*

Aoristus secundus participij, θέμενος, ένη, ενον, *qui posuit.*

PARADIGMA SECVNDÆ CONIVGATIONIS *verborum in MI.* B

CONTINET hæc coniugatio verba in μι, facta ex verbis in άω, futurum ήσω. Præteritum κα, στάω, ἵστημι, στήσω, ἕστακα.

INDICATIVVS.

Præsens.

S. ἵστημι, ἵστης, ἵστησι, *sisto vel statuo.* C

D. ἵστατον, ἵστατον.

P. ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι.

ANNOTAT.

VERBVM ἵστημι propriè est sisto, statuo, constituo, erigo. ἵσταμαι, paßiuum, sto; quamuis actiuum ἔστην & ἕστηκα, *standi quoque significationem habeat, cùm*

 igitur

igitur non habeat vnam significationem, satius visum
A *est, nullam paradigmatis huius verbi adscribere.*

Imperfectum.

S. ἵστην, ἵστης, ἵστη.
D. ἵστατον, ἱστάτην.
P. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Perfectum.

ἕστακα, ἕστακας, ἕστακε, *steti*, vt τέτυφα, &c. ἕστακα per α, pro ἕστηκα à futuro στήσω. Seruat autem ε asperum spiritum præsentis, ἵστημι, ἕστακα.

B *Præteritum plusquamperfectum*, ἑστάκειν, ἑστάκεις.
Aoristus primus, ἔστησα.

Aoristus secundus.

S. ἔστην, ἔστης, ἔστη.
D. ἔστητον, ἐστήτην.
P. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν.

Futurum primum, στήσω, στήσεις, στήσει.

Tertia pluralis subit apud Poëtas syncopen, ἔβαν, & ablato augmento βάν, pro ἔβησαν, *iuerunt*, sic ἔσταν, *steterunt* pro ἔστησαν.
C

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἵσταθι ἱστάτω.

D. ἵστα-

D. ἵστατον, ἱστάτων.
P. ἵστατε, ἱστάτωσαν. A
Perfectum & plusquamperfectũ, ἕστακε, ἑστακέτω.

Aoristus secundus.

S. στῆθι, στήτω.
D. στῆτον, στήτων.
P, στῆτε, στήτωσαν.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη. B
D. ἱσταίητον, ἱσταιήτην.
P. ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν.
Perfectum & plusquamperfectum, ἑστάκοιμι, ἑστάκοις.
Aoristus primus, στήσαιμι.

Aoristus secundus.

S. εἴθε σταίην, σταίης, σταίη.
D. σταίητον, σταιήτην.
P, σταίημεν, σταίητε, σταίησαν. C
Futurum primum, στήσοιμι.

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ.
D. ἱστῆτον ἱστῆτον.
P. ἱστῶμεν, ἱστῆτε, ἱστῶσι,

Per-

Perfectum & plusquamperfectum, ἐὰν ἑστήκω.
A *Aoristus primus* ἐὰν στήσω.

Aoristus secundus.

S. ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ.
D. στῆτον, στῆτον.
P. στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, ἱστάναι.
Perfectum & plusquamperfectum, ἑστηκέναι.
B *Aoristus primus*, στῆσαι.
Aoristus secundus, στῆναι.
Futurum primum, στήσειν.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ ἱστὰς, ἱστάντος.
ἡ ἱστᾶσα, ἱστάσης.
τὸ ἱστὰν ἱστάντος.
Perfectum & plusquamperfectum, ἑστηκὼς, ἑστηκυῖα, ἑστηκός.
C

ANNOTAT.

ἑστηκὼς communiter, Ionicè ἑσταὼς, & factâ crasi ἑστὼς, ἑστῶσα, ἑστώς, sic composita, καθεστὼς καθεστῶσα, καθεστώς, constitutus. διεστὼς, διεστῶσα, διεστώς, dissitus. Scribitur ipsum quoque neutrum per ω, quòd ex contractione veniat. Est autem proprium Ionum ex præteritis subtrahere

here η correptâ penultimâ. ἔστηκα, ἕσταα· μέμηκα, μέμαα, paratus sum, βέβηκα, à βάω inusitato, vado; βέβαα. Participium βεβαώς. hinc βεβώς. sic μεμαώς, μεμώς, à μάω, cupio, quæro: sic γέγηκα, à γάω, nascor, γέγαα, γεγαώς, γεγώς. Interdum manet penultima longa, κοτέω, irascor, κεκότηκα, κεκότηα, ὁ κεκοτηώς, iratus: χαίρω, gaudeo, κεχάρηκα, κεχάρηα. Hinc κεχαρηώς, gauisus, à χαρέω. A

Aoristus primus. στήσας, στήσασα, στῆσαν.

Aoristus secundus.

ὁ στὰς, στάντος.

ἡ στᾶσα, στάσης. B

τὸ στὰν, στάντος.

Futurum primum, στήσων, στήσουσα, στῆσον.

Verbum Paßiuum.

INDICATIVVS.

Præsens.

S. ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται. C

D. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον.

P. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Imperfectum.

S. ἱστάμην, ἵστασο, ἵστατο.

D. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην.

P. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο.

Perfectum, ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται.

Pluſ-

Plusquamperfectum, ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο.
A *Aoristus primus*, ἐστάθην.
Futurum primum, σταθήσομαι.
Paulò pòst futurum, ἑστάσομαι.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.
S. ἵστασο, ἱστάσθω.
D. ἵστασθον, ἱστάσθων.
P. ἵστασθε, ἱστάσθωσαν.
B *Perfectum & plusquamperfectũ*, ἕστασο, ἑστάσθω.
Aoristus primus, στάθητι, σταθήτω.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.
S. εἴθε ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο.
D. ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην.
P. ἱσταίμεθα, ἱσταῖσθε, ἱσταῖντο.

SECVNDA & tertia persona hîc & in aliis coniugationibus circumflectuntur, si C actiuum sit vsitatum: τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο.

At si actiuum non sit in vsu, tunc est accentus in antepenultimâ δυναίμην, δύναιο, δύναιτο, à δύναμαι, *possum*.

Perfectum & plusquamperfectum.
S. εἴθε ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο.

D. ἑσταί-

D. ἑσταίμεθον, ἑσταῖσθον, ἑσταίσθην.
P. ἑσταίμεθα, ἑσταῖσθε, ἑσταῖντο. A
Aoristus primus, σταθείην, σταθείης, σταθείη.
Futurum primum σταθησοίμην.
Paulò pòst futurum, ἑσασοίμην.

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστῇ, ἱστᾶται.
D. ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον.
P. ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

Perfectum & plusquamperfectum. B

S. ἐὰν ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται.
D. ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον.
P. ἑστώμεθα, ἑστᾶσθε, ἑστῶνται.

ANNOTAT.

ALII *præsens ita inflectunt*, ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστῇ, ἱστῆται. *Et similiter actiuum*, ἐὰν ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ. *Si actiuum non sit in vsu, præsens erit proparoxytonum* ἐὰν δύνωμαι, C δύνῃ, δύνηται, *si possit.*

Aoristus primus, ἐὰν σταθῶ, σταθῇς, σταθῇ.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, ἵστασθαι.
Perfectum & plusquamperfectum, ἑστάσθαι.
Aoristus primus, σταθῆναι.

Futu-

Futurum primum, σταθήσεσθαι.

A *Paulò post futurum*, ἑστάσεσθαι.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ἱστάμενος, ἱσταμένη, ἱστάμενον.

Perfectum & plusquamperfectum.

ἑσταμένος, ἑσταμένη, ἑσταμένον.

Aoristus primus, σταθείς, σταθεῖσα, σταθέν.

Futurum primum, σταθησόμενος, μένη, μενον.

B *Paulò pòst futurum*, ἑστασόμενος.

Verbum Medium.

TRIA huius verbi tempora formare licet, Aoristum primum, futurum primum, Aoristum secundum.

Aoristus primus Indicatiui sic habet; ἐστησάμην, Imperatiui, στῆσαι, στησάσθω. Optati-
C ui, στησαίμην. Coniunctiui, στήσωμαι, Infinitiui, στήσασθαι. Participij, στησάμενος.

Futuri primi hæc sunt tempora, στήσομαι. Optatiui, στησοίμην. Infinitiui, στήσεσθαι. Participij στησόμενος.

Aoristus secundus Indicatiui.

P. ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο.

D. ἐστα-

D. ἐστάμεθον, ἔστασθον, ἐστάσθην.
P. ἐστάμεθα, ἔστασθε, ἔσταντο. A

CONVENIT voce cum præterito plusquamperfecto passiuo, licet spiritu differat. cùm in illo sit asper, hîc lenis. Vix est vsitatum hoc tempus: & minus extra indicatiuum, στάσο, σταίμην, στῶμαι, στάσθαι, στάμενος.

PARADIGMA TERTIÆ CONIVGATIONIS.

verborum in MI. B

CONTINET hæc cõiugatio verba in MI facta à circumflexis in όω, futurum ώσω, præteritum κα, δόω, δίδωμι, do, δώσω, δέδωκα, *dedi.*

INDICATIVI.

Præsens.

S. δίδωμι, δίδως, δίδωσι, *do.*
D. δίδοτον, δίδοτον.
P. δίδομεν δίδοτε, διδοῦσι, Ionicè. διδόασι. C

Imperfectum.

S. ἐδίδων, ἐδίδως ἐδίδω, *dabam.*
D. ἐδίδοτον, ἐδιδότην.
P. ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.

Perfectum, δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε, *dedi.*
Plusquamperfectum, ἐδεδώκειν, *dederam.*
Aoristus primus, ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε, *dedi.*

S *Aori-*

Aoristus secundus.

A S. ἔδων, ἔδως, ἔδω, dedi.

D. ἔδοτον, ἐδότην.

P. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν.

Futurum primum, δώσω, δώσεις, *dabo*.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. δίδοθι, διδότω, *da*.

D. δίδοτον, διδότων.

B P. δίδοτε, διδότωσαν.

Præteritum perfectum, δέδωκε, δεδωκέτω, *dederis*.

Aoristus primus, δῶκον, δωκάτω, *inusitatus*,

Aoristus secundus.

S. δός, δότω, *da*.

D. δότον, δότων.

P. δότε, δότωσαν.

C

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε διδοίην διδοίης, διδοίη, *vtinam darem*.

D. διδοίητον, διδοιήτην.

P. διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν.

Perfectum & plusquamperfectum, δεδώκοιμι, *vtinam dederim vel dedissem*.

Aori-

Aoristus primus, δώκαιμι.

Aoristus secundus. A

S. εἴθε δοίην, δοίης, δοίη, *vtinam dederim.*

D. δοίητον, δοιήτην.

P. δοίημεν, δοίητε, δοίησαν.

Atticè δῴην, δῴης, δῴη.

Futurum primum, δώσοιμι, *vtinam dem.*

SVBIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ, *si dem vel darem.* B

D. διδῶτον, διδῶτον.

P. διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum, δεδώκω, δεδώκῃς, *si dederim vel dedissem.*

Aoristus primus, ἐὰν δώκω,

Aoristus secundus.

S. ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ, *si dedero.*

D. δῶτον, δῶτον.

P. δῶμεν, δῶτε, δῶσι. C

DIALECTI HVIVS AORISTI.

TERTIA *persona singularis* Ionicè δῷσι, Iones enim *tertiis personis singularibus subiunctiuorum vocis actiuæ sæpe addunt syllabam* σι. *Quidam scribunt* δῶσι, *sine iota subscripto.*

Tertia pluralis poëticè δώωσι, ſic γνώωσι, nouerint, A à γνῶμι, vt pro δῶ, δῷς, δῷ, dicatur, δώω, δώῃς, δώῃ, Ionicè δώῃσι.

INFINITIVVS.

Præſens & imperfectum, διδόναι, *dare*.

Perfectum & pluſquamperfectum, δεδωκέναι, *dediſſe*.

Aoriſtus primus, δῶκαι.

Aoriſtus ſecundus δοῦναι, *dediſſe*.

B *Futurum primum*, δώσειν, *daturum*.

PARTICIPIVM.

Præſens & imperfectum.

ὁ διδούς, διδόντος, *qui dat vel dabat*.
ἡ διδοῦσα, διδούσης.
τὸ διδόν, διδόντος.

Perfectum & pluſquamperfectum, δεδωκώς, *qui dedit*.

Aoriſtus primus. δώκας, δώκασα, δῶκαν.

C *Futurum primum*, δώσων, *daturus*, δώσουσα, δῶσον.

Aoriſtus ſecundus.

ὁ δούς, δόντος, *qui dedit*.
ἡ δοῦσα, δούσης.
τὸ δόν, δόντος.

VERBI PASSIVI INDICATIVI. A

Præsens.

S. δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, *tribuor.*
D. διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον,
P. διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

ANNOTAT.

PASSIVA *significatio huius verbi explicari potest partim per verbum* tribuor, *partim per tempora passiua verbi* do, *vbi quidem ea habet.* B

Imperfectum.

S. ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, ἐδίδοτο, *dabar.*
D. ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην.
P. ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Perfectum, δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται, *datus sum.*
Plusquamperfectum, ἐδεδόμην, *datus eram.*
Aoristus primus, ἐδόθην, *datus sum.*
Futurum primum, δοθήσομαι, *dabor.* C
Paulò pòst futurum, δεδόσομαι, *mox dabor.*

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. δίδοσο, διδόσθω, *dare.*
D. δίδοσθον, διδόσθων.
P. δίδοσθε, διδόσθωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum.

A S. δέδοσο, δεδόσθω, *datus sis vel fueris.*

D. δέδοσθον, δεδόσθων.

P. δέδοσθε, δεδόσθωσαν.

Aoristus primus, δόθητι, δοθήτω, *dare.*

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, *vtinam darer.*

B D. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην.

P. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο.

Perfectum & plusquamperfectum, δεδοίμην, δεδοῖο, *vtinam datus fuerim vel fuissem.*

Aoristus primus, εἴθε δοθείην, δοθείης, δοθείη, *vtinam datus fuerim.*

Futurum primum, εἴθε δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο, *vtinam darer.*

Paulò pòst futurum, εἴθε δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο, *vtinam mox darer.*

C

SVBIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν διδῶμαι, διδῷ διδῶται, *si darer.*

D. διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον,

P. διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται.

Per-

Perfectum & plusquamperfectum, δεδῶμαι, δεδῶ, δεδῶνται, *si datus fuerim vel fuissem.* A

Aoristus primus, ἐὰν δοθῶ, ῇς, ῇ, *si datus fuero.*

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum δίδοσθαι, *dari.*

Perfectum & plusquamperfectum, δεδόσθαι, *datum esse.*

Aor. I. δοθῆναι, *datum esse.*

Fut. I. δοθήσεσθαι, *datum iri.*

Paulò pòst futurum, δεδόσεσθαι, *mox datum iri.* B

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum, ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον, *qui datur vel dabatur.*

Perfectum & plusquamperfectum, ὁ δεδομένος, ἡ δεδομένη, τὸ δεδομένον, *datus.*

Aor. I. ὁ δοθείς, ἡ δοθεῖσα, τὸ δοθέν, *idem.*

Fut. I. ὁ δοθησόμενος, ἡ δοθησομένη τὸ δοθησόμενον, *dandus.* C

Paulò pòst futurum, δεδοσόμενος, *mox dandus.*

Verbi Medij.

Aoristus primus, ἐδωκάμην, parum vsitatus. Aoristus verò secundus sic inflectitur.

A
INDICATIVVS.

S. ἐδόμην, ἔδοσο, ἔδοτο, *dedi.*
D. ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην.
P. ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.

IMPERATIVVS.

S. δόσο, δόσθω, *dederis.*
D. δόσθον, δόσθων.
P. δόσθε, δόσθωσαν.
B
OPTATIVVS.

S. εἴθε δοίμην, δοῖο, δοῖτο, *vtinam dederim.*
D. δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην.
P. δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.

SVBIVNCTIVVS.

S. ἐὰν δῶμαι, δῷ, δῶται, *si dedero.*
D. δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον.
C P. δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

Infinitius, δόσθαι, *dedisse.*

Participium, ὁ δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον, *qui dedit.*

Futurum primum per omnes modos, δώσομαι, *dabo*, δωσοίμην, δώσεσθαι, δωσόμενος.

PARA-

PARADIGMA QVARTÆ CONIVGATIONIS verborum in MI. A

CONTINET hæc coniugatio verba in MI, facta à circumflexis in υω: δεικνύω, δείκνυμι.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præsens. B

S. δείκνυμι, δείκνυς, δείκνυσι, *ostendo.*
D. δείκνυτον, δείκνυτον.
P. δείκνυμεν, δείκνυτε, δείκνυσι,

Imperfectum.

S. ἐδείκνυν, ἐδείκνυς, ἐδείκνυ, *ostendebam.*
D. ἐδείκνυτον, ἐδεικνύτην.
P. ἐδείκνυμεν, ἐδείκνυτε, ἐδείκνυσαν.

IMPERATIVVS. C

Præsens & imperfectum.

S. δείκνυθι, δεικνύτω, *ostende.*
D. δείκνυτον, δεικνύτων.
P. δείκνυτε, δεικνύτωσαν.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum. δεικνύναι, *ostendere.*

PARTICIPIVM.

A *Præsens & imperfectum.*

ὁ δεικνὺς, τοῦ δεικνύντος, *ostendens.*
ἡ δεικνῦσα, τῆς δεικνύσης.
τὸ δεικνὺν, τοῦ δεικνύντος.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præsens.

S. δείκνυμαι, δείκνυσαι, δείκνυται, *ostendor.*
B D. δεικνύμεθον, δείκνυσθον, δείκνυσθον.
P. δεικνύμεθα, δείκνυσθε, δείκνυνται.

Imperfectum.

S. ἐδεικνύμην, ἐδείκνυσο, ἐδείκνυτο, *ostendebar.*
D. ἐδεικνύμεθον, ἐδείκνυσθον, ἐδεικνύσθην.
P. ἐδεικνύμεθα, ἐδείκνυσθε, ἐδείκνυντο.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

C S. δείκνυσο, δεικνύσθω, *ostendere.*
D. δείκνυσθον, δεικνύσθων.
P. δείκνυσθε, δεικνύσθωσαν,

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, δείκνυσθαι, *ostendi.*

PARTI-

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum, ὁ δεικνύμενος, ἡ δεικνυμένη, τὸ δεικνύμενον, *qui ostenditur, vel ostendebatur.* A

Reliquis temporibus carent verba polysyllaba huius coniugationis. Dissyllaba verò futurum & Aoristum secundum habent, κλῦμι, *audio,* κλύσω, ἔκλυον. δύω, *subeo, ingredior,* δύσω, ἔδυν. Possunt tamen pleraque, & præcipuè polysyllaba in MI, defectum hunc temporum aliunde resarcire, vt δείκνυμι à δεικνύω vel δείκω, futurum δείξω, Aoristus primus, ἔδειξα. Sic ζεύγνυμι, *iungo,* à ζευγνύω, ζεύγω, futurum, ζεύξω. Aoristus primus ἔζευξα, Aoristus secundus, ἔζυγον. B

Caput XVI. C

DE MODO POTENTIALI ET CONCESSIVO SEV PERMISSIVO.

PRÆTER *modos verborum hactenus explicatos vsurpantur tàm à Græcis quàm à Latinis modus potentialis & permissiuus, seu concessiuus, qui multum*

tum elegantiæ ornatuſque orationi, conciliant, vt in-
A *telligere licet ex illis; quæ de his modis fusè & erudi-*
tè diſputat EMMANVEL *in ſuâ Grammaticâ, in*
ſcholiis primæ coniugationis. Licet autem voce & ſyl-
labis verba horum modorum non diſcrepent à verbis
indicatiui, vel optatiui, vel ſubiunctiui: vt amem, a-
marem, amauerim, amauiſſem, *ſenſu tamen &*
vi multum diſcrepant, vt planum ſit iis exemplis ve-
terum auctorum, quæ magno numero adducit Emma-
nuel.

CÆTERVM *quoniam iſti modi apud Græcos*
B *vſitatiſsimi ſunt, & in quouis auctore frequentiſsimè*
occurrunt; hîc, explicatis iam aliis modis; breuiter
natura illorum declaranda videtur, ducto initio à mo-
do potentiali, quem ita nominant, quod potentiam, &,
vt Priſcianus lib. 18 loquitur, poſsibilitatem ſignifi-
cet; ſolet enim explicari verbo POSSVM, *apud Lati-*
nos & Græcos. Vt: Quis Martem tunica tectum a-
damantina dignè ſcripſerit: *id eſt,* ſcribere poſſit
vel poterit. *Sic Græcè:* τίς Ἄρην ἀδαμάντινον χιτῶνα
ἠμφιεσμένον ἀξίως γράψειεν ἄν: *hoc eſt,* γράφειν δύναιτο, ἢ
C δυνήσεται.

Vtuntur autem pro hoc modo Græci verbis omnium
ferè aliorum modorum, ſiue potentia, ſiue dubitatio ſi-
gnificetur, adhibitâ particulâ ἄν *&* ἄρα: *quamuis hac*
rarius, & ferè tantùm in dubitatione, conſtatq́; his
temporibus, præſenti, imperfecto, perfecto, pluſquam-
perfecto, Aoriſto, & futuro.

POTEN-

POTENTIALIS MODI TEMPVS PRÆSENS ET IMPERFECTVM. A

Τύπτοιμι, verberem vel verberarem, *id est*, verberare possim, si velim.

Τύπτοιμι ἂν τὸν παῖδα, εἰ θέλω.

Εὐχοίμην ἂν, optem, *id est*, optare possim, optare velim. *Sic Virgil.* 2. *Æneid.*

Quis cladem illius noctis, quis funera fando,
Explicet? aut possit lachrymis æquare labores?

Τίς τοὺς φόνους τῆς νυκτὸς ἐκείνης καταριθμήσειεν ἂν, καὶ δάκρυσι τοὺς πόνους ἐξισώσειεν, ἢ ἐξισοῦν δύναιτο; B

In his locis verba hæc præsens tempus modi potentialis significant, vel etiam imperfectum, vt apud Isocratem ad Demon. τοιοῦτος γίνου περὶ τοὺς γονεῖς, οἵους ἂν εὔξαιο περὶ σεαυτὸν γίνεσθαι τοὺς σαυτοῦ παῖδας, talis esto in parentes, quales optas vel optares tuos in te esse liberos.

Neque tantum præsenti optatiui vel Aoristo Æolico, vel Aoristo medio vtuntur pro præsenti & imperfecto modi potentialis, sed etiam aliis, vt Aoristo secundo, οὐ καταθείμην ἂν τοῦτο τὸ ἀγγεῖον, non deponam, vel C non deponerem hoc vas.

ITEM *imperfecto indicatiui*, οὐκ ἂν ἔλεγον τοῦτο, Non dicerem hoc.

PRÆTEREA *coniunctiuo*, καλὸν ἂν ᾖ, pulchrum sit.

AD *hæc futuro optatiui*, τί πράξοι ἂν ἐννοεῖν ἤρξατο, quid ageret cogitare cæpit.

DENI-

DENIQVE *Aoristo indicatiui*, τίς οὕτως ἄγροικος,
A ὅστις ἠβουλήθη ἂν τοῦτο ποιεῖν; Quis tam agrestis est, qui
hoc facere possit?

*Dubitationem verò significat modus hic in his locis.
Virgilius 1.* [illegible]. O quam te memorem virgo,
namque haud tibi vultus Mortalis.

Memorem, *præsens modi potentialis exprimitur*
Græcè εἴποιμι ἄρα. Eloquar an sileam? εἴποιμι ἢ ἄρα σιω-
πήσω; *vbi vides indicatiui futurum adhibitum, vt & in
hoc, præsens:* λέγει ἄρα, *diceret, Virgil* 6. Quem socium
exanimem vates, quod corpus humandum, Di-
B ceret. *quamuis etiam per optatiuum exprimi poßit:*
λέγοι ἄρα.

*PRÆTERITVM perfectum & plusquamperfectum
modi potentialis est* τετύφοιμι, verberauerim vel ver-
berauissem. *Vtuntur etiam pro hoc tempore tàm com-
munibus Aoristis, quàm Æolico. Si quis Virgilianum
illud Æneid.* 9.

Vnus homo & vestris ô ciues vndique septus
Aggeribus, tantas strages impunè per vrbem
Ediderit? Iuuenum primos tot miserit orco?

C *Græcè exprimere velit, Aoristis tàm communibus
quàm Æolico vti licebit:* εἷς ἀνὴρ καὶ τοῖς τείχεσιν ὑμῶν
κεκλεισμένος, ὦ πολῖται, τοσοῦτον ὄλεθρον καὶ τοσαύτας σφαγὰς
ἀδεῶς ἐν τῇ πόλει ἐξαπεργάσαιτο, καὶ πρώτους τῆς νεότητος εἰς ᾅδου
καταπέμψαιτο ἢ καταβάλοιτο: vel præterito: οὑτοσὶ τὴν μητέρα
τετυφὼς ἂν εἴη; vel *sine periphrasi*; τετύφοι; Hiccine ma-
trem verberauerit?

Plus-

Plusquamperfectum sæpe exprimunt per *Aoristos indicatiui*, ἐδίδαξα ἢ ἐδιδαξάμην ἄν, εἰ μαθεῖν ἠθέλησας, A docuissem, *id est*, docere potuissem, *si discere voluisses*, ἔδωκεν ἂν τὸ γέρας τῷ ξένῳ, Dedisset vtique munus hospiti. *Vel etiam per imperfectum*, οὐκ ἂν ἐδυνάμην ἀντιπαρατάττεσθαι. Non potuissem resistere. *Vel plusquamperfectum* : ἠκηκόειν ἂν νέον ἀκρόαμα ἢ νέα ἀκροάματος, εἰ παρεγγνόμην. Audiuissem nouum acroama si adfuissem. *Faciunt idipsum Latini interdum. Horatius.* Me truncus illapsus cerebro sustulerat, *pro*, sustulisset, *id est*, tollere potuisset. εἵλετο ἄν. Et *Quintil.* Excæcaueram, pro excæca- B uissem *dixit*.

DVBITATIO per plusquamperfectum cum particula ἄρα *exprimitur*. ἠρώτων εἰ ὁ ἀδελφὸς ἐν τῷ νυκτερινῷ συνεδρίῳ ἐγεγόνει ἄρα. Quærebam num frater in nocturno conuentu fuisset.

FVTVRVM modi huius est τύψοιμι, verberauerim, οὐ πιστεύσοιμι ἂν τοῦτο. Non crediderim hoc. οὐ τύψοιμι τὸν εὐεργέτην, non verberauerim benè de me meritum. *Rectè tamen vsurpabimus quoque Aoristos pro hoc tempore, cùm & ipsi sæpe futurum* C *significent, vt suo loco docuimus. Et hæc de modo potentiali.*

MODI permißiui seu concessiui præsens & imperfectum, τύπτοιμι vel τύπτω, τύπτῃς verberem vel verberarem. ὄλοιτο, pereat. οὐδὲν ἀλεγίζω, οὐδέν μέλει μοι. Nihil laboro. vapulet. non prohibeo, τύπτοιτο,

το, ὀ κωλύω. ἐλθὲν πρὸς ἐμέ. *In imperfecto vix fingi potest*
A *exemplum, vbi mera sit & pura concessio & permissio*
sine admixtâ potentiâ; vt si dicas ὄλοιτο ἂν, periret. ὀκ
ἀλγήσω, non dolebo. *Habet tamen admixtum hoc tem-*
pus concessionem, ratione cuius ad hoc tempus huius
modi spectare potest, hoc scilicet sensu; perire posset,
esto, quid tum?

Præteritum perfectum & plusquamperfectum, τετύ-
φοιμι, verberauerim *vel* verberauissem. *Possumus*
pro his temporibus vti optatiuo, & plusquamperfecto
indicatiui, τύψαιμι, τυψάιμλω ἂν, verberauerim, τύψειεν
B ἂν, verberauerit quid tum? sit ita. ἐτετύφειν ἂν τὸν κα-
κοῦργον, percussissem malefactorem. *Spectat huc illud*
Virgilij 4 Æneid. Verum anceps pugnæ fuerat fortu-
na; fuisset. ἐὰν ἄρα, ἐγεγόνει ἄρα.

Futurum est τύψοιμι, verberauero *vel* verbera-
uerim. ὀκ ἀσφαλὲς ἐλθεῖν τὸν δοῦλον, ἵνα μὴ τυφθῇ ὑπ'
ἐμοῦ. Non tutum est venire seruum ne verbere-
tur à me. ἐλθέτω, veniat. τύψοιμι ἂν αὐτὸν, verbera-
uero illum. *quid tum postea? Pro concessione valdè*
frequens est imperatiui vsus, vt suprà in imperatiuo
C *monuimus.*

OMITTITVR *autem interdum* ἂν, *tàm in modo*
potentiali, quàm permissiuo, καὶ ἄχρι χειρῶν προὐχώρη-
σε τὸ πρᾶγμα. Processisset res vsque ad manus.
Vbi ἂν *subintelligitur. Neque tamen vbicunque repe-*
ritur particula ἂν, *ibi vel concessionem; vel potentiam*
significat: alia enim multa officia habet & munia, vt in
Syntaxi

Syntaxi explicabitur. Vsus verò sum in his modis declarandis exemplis iis, quibus tota vis horum modorũ, quorum tantus est vsus & decor in oratione, potißimum declarari videbatur. Diligentium præceptorum erit ea, quæ hîc dicta sunt, & alia quæ prætermißa, in explicatione auctorum iuuentuti sedulò demonstrare. Id quod facilè erit, perlectis prius etiam illis, quæ de his modis accuratè tradit Emmanuel. A

Illud ad extremum sedulò obseruetur, Græcos non esse tam religiosos in obseruandis verbi actiui & paßiui discriminibus & diuersis significationibus, atque Latinos. Sæpe enim verbum paßiuum accipiunt actiuè, & contrà verbum actiuum sæpe accipiũt paßiuè ‡ μετέβαλεν, μεταβαλών, καθεστῶτα, ἥλων, ἑάλων, ἁλούς, ἁλῶναι, ab ἅλωμι, capior. B

Caput XVII.

DE VERBALIBVS. C

NVNC tandem explicatis omnibus verbis, eorumque temporibus, dicendum est de nominibus verbalibus sic appellatis, quod à verbis formentur; à quibus autem & quomodo, sic habeto.

A A PRIMA personâ perfecti actiui, fiunt finita in μα, μος, μων, ablato augmento, & μαι in μα, vel μος, vel μων conuerso. πράττω, πράξω, πέπραχα, πέπραγμαι, *facio*, πρᾶγμα, *res*. ἔψαλμαι, à ψάλλω, *cano*, ψαλμὸς, *Psalmus*, μέμνημαι, *memini* μνήμων, *memor*. νενόημαι à νοέω, *intelligo*, νοήμων, *intelligens*.

ANNOTAT.

B *SOLENT tàm in hac, quàm in aliis personis nonnullæ interdum literæ, quæ* μαι *antecedunt, vel omnino abiici, vel in alias mutari. Non enim ab* ἔσπαρμαι, satus sum, σπάρμα, *deducitur, sed* σπέρμα, semen. *Neque à* τέθειμαι, θεῖμα, *sed* θέμα; *neque à secundâ*, τέθεισαι, θεῖσις, *sed* θέσις. *Neque à tertiâ*, τέθειται, θείτης, *sed* θέτης. positor. *Sic ab eodem diuerso respectu ad præteritum, fit* ἀνάθεμα, deuotus diris, *seu* κατάρατος, *&* ἀνάθημα, donum in loco sacro suspensum; *Illud à præterito* ἀνατέθειμαι, *ablato iota, ex* ει: *hoc quasi ab* ἀνατέθημαι;
C *quod est regulare præteritum, nisi Bœoticum illud præualuisset. Sic* σχῆμα, figura, habitus, *fit ab* ἔσχημαι, σχέσις, *verò ab* ἔσχεμαι, ἔσχεσαι.

A SECVNDA personâ præteriti pasſiui formantur verbalia in ις, λέλεγμαι, λέλεξαι, λέξις, *dictio*.

Et in ια, sed ferè cum particulis α, δυ, δυς, κέκρισαι, ἀκρισία, *iudicandi imperitia*, τέταξαι, ἀταξία,

ἀταξία, *confusio*, πέπραξαι, εὐπραξία, *felicitas*, δυσπραξία, *infelicitas*. Et sine his particulis; φλέγμανσις, φλεγμασία, *inflammatio*, à φλεγμαίνω, *inflammo*, ξήρανσις, *arefactio*, ξηρασία, à ξηραίνω, *arefacio*, *exsicco*. ὕγρανσις, & ὑγρασία, *humectatio*, ab ὑγραίνω, *humecto*. A

A TERTIA personâ verbalia in της, τος, κος, τωρ, τηρ, τηριον τρον. πεποίημαι, ποίημα, *poëma*, πεποίησαι, ποίησις, *poësis*, πεποίηται, ποιητὴς, *poëta*, ἔφθαρμαι, à φθείρω, *corruptus sum*, ἔφθαρται, φθαρτὸς *corruptioni obnoxius*. Hinc φθαρτικός. sic διάλεκτος, διαλεκτικός. κεχάρακται, à χαράττω, *insculpo*, *signo*, χαρακτὴρ, *nota*, *insigne*, κέκτηται, à κτάομαι, *poßideo*, κτήτωρ, *possessor*. ἔκτισται, *creatus est*, à κτίζομαι, κτίστωρ, *creator*, πέπωται à πόω, seu πίνω, *poto*, ποτήριον, *poculum*. δεδίδακται, à διδάσκω, *doceo*, δίδακτρον, *merces docendi*. B

Formantur etiam ab hac personâ verbalia in τέον: τέτυπται τυπτέον, *verberandũ est*; γέγραπται γραπτέον, *scribendum est*, quæ si tribus generibus varientur, loco gerundiorum erunt: ὁ τυπτέος, γραπτέος, *verberandus*, *scribendus*, ἡ τυπτέα, γραπτέα, *verberanda scribenda*, C

A *benda*, τὸ τυπτέον, γραπτέον, *verberandum, scribendum*.

FORMANTVR præterea à verbalibus primæ personę alia in κός: vt μνήμων, *memor*, μνημονικός. ἁμάρτημα μνημονικὸν, *lapsus memoriæ*. πρᾶγμα, *res, negotium*. πραγματικός, *negotiosus*. γράμμα, *litera*, γραμματικός, & similia.

A PRÆTERITO medio deducuntur verbalia masculina in ος, λέγω, *dico*. λέλογα, B λόγος, *oratio*. τέμνω, *seco*, τέτομα, τόμος, *sectio*, & in ευς, τίκτω, τέτοκα, *genui, peperi*, τοκεὺς, *genitor, parens*. Sic γέγονα, γονεὺς, *parens*.

ITEM fœminina in η, τρέπω, *verto*, τέτροπα. Inde fit non tantùm τρόπος, sed & τροπὴ, *versio, conuersio*. Sic τρέφω, *nutrio*, τέτροφα, τροφή. φεύγω, *fugio*, πέφυγα, φυγὴ, *fuga*.

C ANNOTAT.

FORMANT nonnulli à præsenti quoque verbalia βασιλεύω, regno, βασιλεία, regnum. δουλεύω, seruio, δουλεία, seruitus. *Verum hæc & similia æquè commodè formari possunt aliunde, vt suo loco dictum est. Plurimum porrò ad copiam verborū conducit, præcepta hæc formandi verbalia in promptu habere: Vix enim vllū verbum*

verbum inuenies, quod saltem vnum verbale ab aliquo tempore tibi non suppeditet. A

Caput XVIII.

DE VERBIS ANOMALIS ET DEFECTIVIS IN Ω. B

QVODNAM *sit inter hæc verborum genera discrimen, notum est ex Grammaticâ Latinâ. Nam defectiuum illud dicitur, quod aliquibus personis vel temporibus destituitur: Anomalum propriè illud est, quod cùm ferè coniugetur per omnia tempora, non tamen coniugatur æqualiter, cùm à variis verbis, quasi subsidium petat, vt omnia sua tempora expleat; sicut* fero, *apud Latinos & Græcos. Nos hîc omnia huius classis verba, anomalorum nomine complectemur, siue propriè sint anomala, siue impersonalia, siue defectiua, siue vtrumq; simul.* C

ANOMALORVM *igitur duo sunt genera, quædam in* ω, *quædam verò in* μι, *sub quibus etiam intelligi volo impersonalia, quibus non est vna terminatio, sed varia.*

DE ANOMALIS *in* μι *agemus capite sequenti. Nunc de prioribus: in quorum numero ponimus*

A *omnia illa verba, quæ præsens & imperfectum habent, reliqua verò tempora vel omninò non habent, vel aliunde mutuantur, quò fit vt nunquam regulariter vltrà imperfectum coniugentur.*

EX QVIBVS *primò occurrunt verba in* ανω, & ανομαι: λαμβάνω, accipio: λαγχάνω, sortior: λανθάνω, lateo: μανθάνω, disco: κιχάνω, inuenio: αἰσθάνομαι, sentio. *quæ omnia deriuata sunt, & partim quidem fiunt à verbis inusitatis circumflexis in* έω, & έομαι, *mutato* ε *in* α, & *interposito* ν, κιχέω, κιχάνω: αὐξέω, αὐξάνω, B augeo, cresco: ἁμαρτέω, ἁμαρτάνω, pecco: βλαστέω, βλαστάνω, germino: αἰσθέομαι, αἰσθάνομαι, sentio: ἀπεχθέομαι, ἀπεχθάνομαι, inuisus sum. *Et hæc verba accipiunt omnia sua tempora præter præsens & imperfectum à suis primitiuis:* βλαστάνω, ἔβλαστον, βλαστήσω, ἐβλάστησα: αὐξαύω, αὐξήσω, ηὔξησα, αἰσθάνομαι, αἰσθήσομαι, ᾔσθημαι, ᾐσθησαι, ᾔσθηται: ἁμαρτάνω, ἁμαρτήσω, ἡμάρτηκα, ἡμάρτημαι. *Aor. 2. actiuus,* ἥμαρτον.

PARTIM *verò fiunt verba in* άνω *à Barytonis inusitatis; verso* ω *in* ανω, & *aliis mutationibus factis:* C λήθω, λανθαύω, lateo, λήβω, λαμβάνω, accipio: λήχω, λαγχάνω, sortior: μήθω, μανθαύω, disco, *quamuis hoc potius à circumflexo* μαθέω, *sit formandum, cùm futurum eius sit* μαθήσω, *præteritum* μεμάθηκα. φθάνω *tamen fit à* φθάω, præuenio, κλάνω, frango, *à* κλάω. *Et hæc sua tempora accipiunt à suis primitiuis:* λαμβάνω, ἐλάμβανον, λήψω, λήψομαι, ἔληψα, ἔλαβον. λέληφα, *vel* εἴληφα, λέλημμαι, ἐλήφθην, ληφθήσομαι, accipio: λαγχάνω,

χάνω, fortior, ἐλάγχανον. λήξω, ἔληξα. AOΥ. 2. ἔλαχον, A
med. ἐλαχόμην.

ALIA in *ανω fiunt ab vſitatis in præſenti*, *vt* ἁνδάνω, placeo, *ab* ἅδω. *Sic* τυγχάνω, ſum, conſequor, *à* τεύχω: πυνθάνομαι, interrogo, *à* poëtico πεύθομαι: φυγγάνω, *à* φεύγω, fugio.

SECVNDO, *non coniugantur vltrà imperfectum verba in* ανω, *hyperdiſſyllaba*, φαείνω, luceo, appareo, ἐρεείνω, interrogo, ἀλιεάνω, vito, *quorum defectum reſarcire poſſunt verba*, φαίνω, ἐρωτάω, vel ἔρομαι, ἀλεύω. B

DISSYLLABA, *quorum pauca admodum reperias, legitimè coniugantur.* θείνω, percutio: κτείνω, occido: στείνω, arcto: τείνω, tendo, extendo.

Excipit ANTESIGNANVS *hæc tria*: βείνω, coeo, ἕνω, tego, veſtio, & σείνομαι, lædo.

TERTIO, *verba in* ειω, *à futuro plerumque formata, latiniſque deſideratiuis reſpondentia*; γαμησείω nupturio, γαμέω, γαμήσω, γαμησείω; πολεμέω, πολεμήσω, bellabo, πολεμησείω, bellaturio: βρόω, *ſeu* βρώσκω, βρώσω, edo, βρωσείω, eſurio: ὄπτω, *ſeu* ὄπτομαι, video, ὄψω, ὀψείω, videre deſidero. C

QVÆDAM *huius generis formantur à præſenti* κρατῶ, κρατείω, teneo, vinco: τελῶ, perficio, τελείω. *Magis tamen deſideratiua ſunt, quæ à futuro fiunt. Nam illa à præſenti ferè habent eandem ſignificationem cum primitiuis, imò paßim verba circumflexa in* εω *efferunt Poëtæ per* ειω, ἐρείω *pro* ἐρέω, dico, in-

A terrogo, ἐρείομεν, pro ἐρέομεν, interrogamus, ῥείω, fluo, pro ῥέω, νεικείω, pro νεικέω, iurgor.

MVTVANTVR autem hæc & similia sua tempora à primitiuis, sicut apud Latinos, verba inchoatiua, calesco, frigesco, floresco, à caleo, frigeo, floreo, *licet appetentiam & desiderium significare non videantur, nisi in præsenti & imperfecto.*

Porrò verba in ειω, *quæ aliunde non formantur, legitimè per omnes modos & tempora coniugantur,* κλείω, κλείσω, κέκλεικα, claudo. σείω, moueo, quatio, σείσω, σέ-
B σεικα.

QVARTO desideratiua in αω, μαθητιάω, discere cupio: στρατηγιάω, exercitum ductare cupio: θανατάω *seu* θανατιάω, mori cupio: βασιλειάω, regnaturio. *Et frequentatiua in* αω, πνευστιάω, crebrò anhelitum duco: ἰκτάω, ventito, μυτιάω, consulto, φυσιάω, anhelo, *à quo tamen Aoristus,* ἐφυσίασε. *Adde his imitatiua:* κελαινιάω, nigrico, χιάω, niueus sum, *Et poëtica,* ἐρχατόω, cohibeo, ἰσχανάω, detineo.

C *QVINTO, verba in* αθω, αζω, εθω, υθω, *vt* ἀμυνάθω, *ab* ἀμύνω, defendo, vlciscor; διωκάθω, *à* διώκω, persequor: εἰργάθω, *ab* εἴργω, arceo: κιάθω *à* κίω, vado: τρέχω, curro: τροχάζω, κύπτω, κυπτάζω, inclino me, cunctor. φλεγέθω, vro, *à* φλέγω: σχέθω *à* σχέω, habeo: φθινύθω, *à* φθινύω, corrumpo. μινύθω, *à* μινύω, minuo.

SEXTO, verba in γω: ὀπύω, vxorem habeo: ἀγύω,

ἀγύω, per viam officiosè deduco, *seu* eo per plateas. ἀλύω, in angustiis versor. *Licet enim à priori Grammatici, cum dant exempla sextæ coniugationis Barytonæ, deducere soleant futurum & præteritum, id tamen tantùm eò fit, vt ostendant, quo pacto horum verborum tempora formanda forent, si vsitata essent. Repetitur tamen apud Aristoph. in Acharn.* ἠπύσει *reiectâ subiunctiuâ diphthongi.* A

His adde verba polysyllaba in νω, δεικνύω, ostendo: πηγνύω, compingo: ὀμνύω, iuro: ῥηγνύω, rumpo: σβεννύω, extinguo, ζευγνύω, iungo, & *similia ex quibus verba in* μι *formantur*, δείκνυμι, πήγνυμι, ὄμνυμι. B

SVMVNT autem sua tempora à Barytonis ferè inusitatis, δείκω, δείξω, ἔδειξα· πήγω, πήξω, ἔπηξα. *Aorist.* 2. ἔπαγον, ὀμόω, ὀμόσω: ῥήγω, ῥήξω, ἔρρηξα. *Aoristus* 2. ἔρραγον.

SEPTIMO, *verba in* σκω, ξω, χθω; & *illa quidem in* σκω *ferè sunt deriuata à verbis in* εω, αω, οω, *à quibus etiam sumunt sua tempora*: ἀρέω, ἀρέσκω, placeo: εὑρέω, εὑρίσκω, inuenio: στερέω, στερίσκω, priuo, τελέω, τελίσκω, perficio: μολέω, μολίσκω, venio. *In his enim postremis* ε *simplicis mutatur in iota*. γηράω, γηράσκω, senesco, φάω, φάσκω, & *additâ reduplicatione* πιφάσκω vel πιφαύσκω, dico. ἡβάω, ἡβάσκω, iuuenesco, pubesco: βιόω, viuo: βιώσκω: βρόω, *vel* βρώω, βρώσκω, edo. & *additâ reduplicatione* βιβρώσκω. Sicut τρώω, τρώσκω, τιτρώσκω, vulnero. Et *in secundâ coniugatione* C

A δράω, διδράσκω, fugio, & in futuro διδράσω, manet e-
nim nonnunquam reduplicatio in futuro.

APTIVS verò formantur illa verba in σκω, quæ
ω, aut η in præsenti habent, à futuro, quam à præsen-
ti simplici; vt βρώσκω à βρώσω; κικλήσκω, voco, à futuro
καλέσω, καλήσω, κλήσω, κλήσκω, & cum reduplicatione, κι-
κλήσκω, voco. Sic à μνάω, μνήσω, μιμνήσκω, μιμνήσκομαι;
ἀναμιμνήσκομαι, recordor, in memoriam, reuoco. Sic
θνάω, seu θνέω, θνήσω, θνήσκω, morior: γνόω, γνώσω, γιγνώσκω,
cognosco. Adde prædictis quæ υ habent, ἀλύσκω,
B vito, ab ἀλύω, erro, τιτύσκω, vel τιτύσκομαι dirigo, ac-
curatè collimo: quamuis θνήσκω & ἀλύσκω, videantur
regularia: θνήξομαι, ἀλύξω.

NONNVLLA in σκω, à præsenti Barytono fiunt:
Vt ῥίπτω, ῥιπτάσκω, proiicio. Facile autem erit in-
ternoscere vnde verbum in σκω sua tempora petat. Nam
si in præsenti habet ε aut ι, sumet à verbo quopiam in
εω, ἁλίσκω tamen ab ἁλόω, ἁλώσω, capio.

Si α, sumet à verbo in αω, nisi fiat à præsenti alicu-
ius Barytoni: si ο, sumet à uerbo in οω: si η, sumet vel
C à verbis in εω vel αω. Sic ὀλέκω, pereo, ab inusitato
ὀλέω, ὀλέσω.

SI habeat υ, à verbò in υω, vel simili, vt ῥύσκομαι, à
ῥύω, libero: μεθύω, μεθύσκω, μεθύσκομαι, inebrior.

AT verba in ξω & ψω, αὔξω, cresco, ἀλέξω, ar-
ceo, iuuo, ἕψω, concoquo, à circumflexis, αὐξέω, ἀλε-
ξέω, ἑψέω, facta sunt, ac proinde ab illis quoque tem-
pora

pora sumunt, αὐξήσω, ἀλεξήσω, ἑψήσω. *Quod in aliis plurimis accidit*: βούλομαι, βουλήσομαι, volo: οἴομαι, οἰήσομαι, puto: οἴχομαι, abeo: οἰχήσομαι: μάχομαι, pugno, μαχήσομαι vel μαχέσομαι: ἄχθομαι, grauor, ἀχθήσομαι & ἀχθέσομαι. A

His annumerabis verba in ιζω *à circumflexis ducta, eadem significatione seruatâ*, προκαλέω, προκαλῶ, προκαλίζω, voco, prouoco: νεμεσάω, indignor: νεμεσίζω: πολεμέω, πολεμίζω, bello: στοναχέω, στοναχίζω, gemo, & *similia*.

Spectant huc etiam verba quæ ab aliorum futuris fiunt: ἄξω, duco: ὄρσω, concito: δύσω, ingredior: *fiunt enim præsentia ex futuris verborum*, ἄγω, ὄρω, δύω. B

OCTAVO, *verba in* λδω, νδω, μβω, ρβω, & εβω, μέλδω, ἔμελδον, elixo: σπένδω, ἔσπενδον, libo, κυλίνδω, κυλινδήσω, à κυλινδῶ vel κυλίσω, à κυλίω. ῥέμβω, circumago: φέρβω, pasco, σέβω, colo.

NONO, *verba quorum reduplicatio desinit in liquidam*, φαίνω, luceo, παμφαίνω, polluceo, totus luceo: μαίρω, μαρμαίρω rutilo, splendeo: καρκαίρω, vibro μερίζω, C diuido: μερμηρίζω, sollicitè cogito. *Legitur tamen* μερμήρεξε. μορμύρω, murmuro. βαίνω, βαμβαίνω, inarticulatè loquor, balbutio.

DECIMO, *vltrà imperfectum non coniugantur verba, quæ ante* ω *mutam cum liquidâ habent*, δάκνω, mordeo: ὀφλω, debeo, & *quæ per pleonasmum sunt facta, cuiuscunque literæ additione*: τίκτω, pario, à

τίκω,

A τίκω; μίμνω ſeu μίμνω, maneo, à μένω: ἴκω, venio, ἱκνῶ, ἱκνοῦμαι; ἕπομαι, ἕσπομαι, ſequor: ἐνέπω, dico, ἐνίσπω: ἔπω, dico, ἔσπω. *Hinc* ἔσπετε, dicite, ἔχω, habeo, ἴσχω, *& ſimilia quorum nonnulla* ε *ſimplicis retinent; nonnulla mutant in iota, vt in exemplis patet: Sic* αἴρω, tollo, ἀρῶ, tollam. *Hinc* ἄρνω, ἄρνυμι.

DEFECTIVA *itidem ſunt quæ bis, ter, quaterue deriuantur:* ἐρύω, ἐρύσω, traho. *Inde fiunt defectiua,* ἐρύκω, ἐρυκάνω, ἐρυκανέω.

VNDECIMO, *quædam in* αινω: *vt* βαίνω, vado. B *Futurum* βήσω *à* βάω. *Sic* ἐριδαίνω, contendo, τιταίνω, tendo, λυσσαίνω, rabie æſtuo. ὀλιθαίνω, labor: ὀσφραίνομαι, odoror, *à* λυσσάω, ὀλιθέω, ὀσφράομαι.

DVODECIMO, *verba quæ fiunt à præteritis:* φρίττω, horreo, cohorreo, πέφρικα. *Hinc* πεφρίκω, horreſco. πείθω, perſuadeo, *præteritum medium* πέποιθα. *Hinc præſens,* πεποιθέω, confido, *&* πεποίθω. γρηγορέω, vigilo, ἐγρήγορα. *Hinc præſens,* ἐγρηγορῶ. *Id tamen non eſt perpetuum. Nam à* κράζω, clamo, *fit præteritum medium* κέκραγα. *Hinc verbum* κεκράγω, clamo. C *Aoriſtus primus,* ἐκέκραξα. *Sic à præterito* ἕστακα *fit præſens* ἑστήκω, ſto, *cuius pluſquamperfectum medium eſt* εἱστήκειν, ſteteram.

SVNT *& alia anomala, quæ cum primo aſpectu non videantur eſſe anomala, plus tamen anomaliæ, quàm vlla alia habent. Cuiuſmodi eſt* φέρω, *verbi gratia, quod ab* οἴω, ἐνέγκω, *&* ἐνέχω, *tempora mutuatur, ita vt hæc tria verba vnum integrum verbum conſtituant:*

tuant:

tuant. φέρω, ἔφερον, *futurum* οἴσω, *Aoristus* ἤνεγκα, *Aorist. 2.* ἤνεγκον. *præteritum medium* ἦνοχα, *& Attica repetitione,* ἐνήνοχα, *Aorist. 1. paßiui.* ἠνέχθην, *futurum,* ἐνεχθήσομαι. A

QVÆDAM licet regulariter coniugentur in nonnullis temporibus vltrà imperfectum, in aliis tamen aliquid peculiare habēt γαμέω, γαμήσω, ἔγημα *pro* ἐγάμησα.

B

Caput XIX.

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

MVLTA fiunt anomala ab ἔω, quod vario ſpiritu varia ſignificat. Interdum ſpiritu tenui idem eſt quod ὑπάρχω; quâ notione fit ab illo verbum ſubſtantiuum, εἰμὶ *ſum*, abſque reduplicatione; ε non mutatur in η, ſed adſciſcit ſibi iota, vt differat εἰμὶ, *ſum*, ab ἠμὶ, *dico.* Acuitur vltima, vt differat ab εἶμι, quod eſt *vado.* Nam iuxtà communem regulam dicendum eſſet εἶμι, vt γνῶμι, *cognoſco*, κλῦμι, *audio.* Coniugatur autem hoc modo. C

Indi-

A *Indicatiui præsens.*

S. εἰμὶ, *sum*, εἶ, *es*, ἐςὶ, *est*.
D. ἐςὸν, *estis vos duo*, ἐςὸν, *sunt illi duo*.
P. ἐσμὲν, *sumus*, ἐςὲ, *estis*, εἰσὶ, *sunt*.

DIALECTI PRÆSENTIS.

DORICE ἐμμὶ, & Æolicè ἦμι. Secunda persona fit ab ἔομαι ἔει & ἐῒ & per crasin, εἶ. Prima pluralis poëticè ἐμὲν & εἰμὲν. Doricè εἰμές. Secunda poëticè ἐτέ. Tertia Doricè ἐντὶ, Æolicè ἔντι. Ionicè ἔασι Poëticè ἔασι.

B *Imperfectum.*

S. ἦν, *eram*, ἦς, ἦ, vel ἦν.
D. ἦτον, ἤτην.
P. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.

DIALECTI IMPERFECTI.

PRIMA persona Ionicè ἔα, poëticè ἦα. Vnde etiam tertia, ἦε, erat. Atticè verò, ἦ, crasi factâ, ex ἔα. Poëticè quoque ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε, eram, eras, erat, vt τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, verberabam. Item ἔην & ἔον, ἔες, C per crasin ἦς, & Ionicâ dialysi, ἔας. Præterea ἔην & ἤην. Tertia persona Doricè ἦς. Secundæ additur syllaba, ἦσθα, Poëticè ἔησθα. Nam personis in σ addunt Æoles θα, ἔφησθα, εἴπησθα, dixeris: πίησθα, biberis.

DVALI per pleonasmũ fit ἤστον, ἤστην, item ἔτον & ἔστον.

PRIMA pluralis Doricè ἦμες. Tertia per systolen, ἔσαν & ἔσσαν, & aliquando per syncopen ἦν, vt docet interpres Hesiodi.

Plus-

Plusquamperfectum.

S. ἤμην, *fueram*, ἦς, ἦτο. A

D. ἤμεθον, ἦσθον, ἤσθην.

P. ἤμεθα, ἦσθε, ἦντο.

Futurum.

S. ἔσομαι, ero, ἔσῃ, ἔσεαι & ἔσται.

D. ἐσόμεθον ἔσεσθον, ἔσεσθον.

P. ἐσόμεθα, ἔσεσθε, ἔσονται.

DIALECTI FVTVRI. B

POETICE ἔσσομαι, ἔσσῃ, ἔσσεται. Doricè, ἐσοῦμαι, & ἐσσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, & poëticè ἐσσεῖται. Secunda persona Ionicè, ἔσεαι, à tertia ἔσεται, sublato τ.

IMPERATIVI.

Præsens & imperfectum.

S. ἔσο, vel ἴσθι, *es vel esto*, ἔστω, *sis vel esto*.

D. ἔστον, *este vel estote vos duo*, ἔστων, *sint illi duo*.

P. ἔστε *este vel estote*, ἔστωσαν, *sint*. C

DIALECTI IMPERATIVI.

POETICE ἔσσο, pro ἔσο, & ἤτω, pro ἔστω, à Barytono ἔω, sum. In imperatiuo ἔε, & crasi εἶ. Hinc πάρει, ades. In tertia persona ἐέτω, & crasi duorum εε in η, ἤτω.

OPTA-

A

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε εἴην, *vtinam essem*, εἴης, εἴη.
D. εἴητον, εἰήτην.
P. εἴημεν, εἴητε εἴησαν.

DIALECTI HVIVS TEMPORIS.

POETICE ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, à Barytono ἔω. Tertia pluralis εἶεν, per syncopen; à primâ plurali εἴημεν,
B de qua syncope diximus in verbis Barytonis.

Futurum.

S. ἐσοίμην, *sim*, ἔσοιο, ἔσοιτο.
D. ἐσοίμεθον, ἔσοισθον, ἐσοίσθην.
P. ἐσοίμεθα, ἔσοισθε, ἔσοιντο.

POETICE ἐσσοίμην, ἔσσοιο, ἔσσοιτο, ſicut & in participio ἐσσόμενος, ἐσσομένη, ἐσσόμενον. pro ἐσόμενος, ἐσομένη, ἐσόμενον.

C

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν ὦ, *cum sim*, ᾖς, ᾖ.
D. ἦτον, ἦτον.
P. ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

DIA-

DIALECTI HVIVS TEMPORIS. A

IONICE ἔω, ἔῃς, ἔῃ. Poëticè, εἴω, εἴῃς, εἴῃ. Plurali εἴωμεν, & per systolen poëtis vsitatam, ἔομεν. Tertia persona singularis ᾖ, dicunt etiam Iones ᾖσι vel ἔῃσι. Æolicè secunda persona, ᾖσθα.

Aliqui tribuunt coniunctiuo Aoristum primum medium, ἐὰν ἔσωμαι, ἔσῃ, ἔσηται.

Infinitiuus.

Præsens & imperfectum εἶναι, *esse.*

Futurum, ἔσεσθαι, *fore vel futurum esse.* B

DIALECTI.

DORICE pro εἶναι, ἦμεν & ἦμες. Et more aliorum verborum, ἔμεν, ἔμεναι, ἔμμεναι, ἔμμεναι.

PARTICIPII.

Præsens & imperfectum.

Masc. ὁ ὤν, τοῦ ὄντος, *qui est.*

Fœm. ἡ οὖσα, τῆς οὔσης.

Neut. τὸ ὄν, τοῦ ὄντος. C

DIALECTI.

IONICE ἐὼν, ἐόντος: ἐοῦσα, ἐούσης: ἐὸν, ἐόντος, Doricè ἔχοισα, pro ἐοῦσα & ἔνσα, pro οὖσα & ἔντα, pro ὄντα Æolicè εἷς, ἕντος. εἶσα, εἴσης. ἕν, ἕντος. Hinc παρεὶς, παρέντος, pr æsens, τῶν παρέντων, pro παρόντων, præsentium

INFLECTVNTVR autem eodem mo-
A do, eademq́ dialectorum varietate composita ab εἰμὶ, ἔνειμι, *insum*, πάρειμι, *adsum*, & similia.

εἶμι à verbo, ἕω, id est, πορεύομαι, *VADO*.

Indicatiuus actiuus.

S. εἶμι, *eo seu vado*, εἶς vel εἶ, εἶσι.
B D. ἴτον ἴτον.
P. ἴμεν, ἴτε, εἴσι.

DIALECTI.

FIT εἶμι ab ἕω, εἴω, *& subtracto* ε, ἴω, ἶμι *&* ἴημι. *si* ν *interponas, à quo tertia singularis* ἶνσι, it, vadit, *Tertia pluralis Ionicè* ἴασι, *hinc* προσίασι, adeunt, εἰσίασι, ineunt, ἐξίασι, exeunt, à πρόσειμι, εἴσειμι, ἔξειμι. *Aliqui tertiam pluralem aiunt esse* ἶσι.

C *Imperfectum.*
S. εἶν, *ibam*, εἶς, εἶ.
D. ἶτον, ἴτην.
P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.
Perfectum inusitatum, εἶκα.
Plusquamperfectum, εἴκειν, *iueram*. Atticè, ᾔκειν.

Aori-

Aoristus I, *inusitatus*, εἷσα, εἷσας εἷσε. Inde fit tertia pluralis vsitata εἷσαν. Atticè, ᾕσαν A
& ᾔισαν. & tertia dualis, εἰσάτην, & præposito Attico ἐεισάτην, & in Aoristo medio ἐεισάσθην.

Aoristus secundus.

S. ἶον, *iui*, ἶες, ἶε.
D. ἴετον, ἰέτην.
P. ἴομεν, ἴετε, ἶον.

FORMATVR ab εἴω abiecto ε, vt fit in λείπω, *relinquo*, ἔλιπον. Aoristus ἦν *iui*, potius B
est ab ἵημι. Vnde ἄπην, *abij*. Dicitur etiam εἶον, εἶες, εἶε ab εἴω, Atticè ᾖον, ᾖες, ᾖε.

FVTVRVM, εἴσω, εἴσεις, inusitatum est, & pro eo vtimur ipso præsenti. Inuenitur tamen ἤσω ab ἔω, & medium εἴσομαι, ab illo inusitato εἴσω.

IMPERATIVI.

Præsens & imperfectum. C

S. ἴθι, ἰ, ἴτω,
D. ἴτον, ἴτων.
P. ἴτε, ἴτωσαν.

Dicitur etiam εἶ, pro ἴθι, ab ἔω Imperatiuo ἔε, crasi εἶ. Hinc ἔξει, *exi*, δίει, *transi*, ἐέτω, εἴτω, *ito*.

Aoristus secundus.

A S. ἴθι, *vade*, ἔξιθι, *exi*, ἴτω.
D. ἴτον, ἴτων.
P. ἴτε, ἴτωσαν.

FIT ab Aoristo secundo indicatiui, ἶον, ἶες.

OPTATIVI.

Præsens & imperfectum esset, εἴην, εἴης, εἴη, sed non est in vsu.

Aoristus secundus.

B S. ἴοιμι, ἴοις, ἴοι.
D. ἴοιτον, ἰοίτην.
P. ἴοιμεν, ἴοιτε, ἴοιεν.

SVBIVNCTIVI.

Præsens & imperfectum non est vsitatum.
Aoristus secundus sic habet.

S. ἐὰν ἴω, ἴῃς, ἴῃ.
D. ἴητον, ἴητον.
C P. ἴωμεν, ἴητε, ἴωσι.

INFINITIVI.

Præsens & imperfectum.

ἰναι & εἶναι. Doricè ἴμεναι. Ionicè ἴμεν, *ire*. & ἰέναι ab ἴημι. Hinc ἀπεῖναι, *abscedere*, παρεῖναι, *accedere*.

Parti-

Participij Aoristus secundus. A

ἰών, ἰόντος, *vadens.*
ἰοῦσα, ἰούσης.
ἰόν, ἰόντος.

Alij volunt esse præsentis temporis, sed videtur esse Aoristi ab Aoristo indicatiui ἴον. Coniugantur autem eodem modo verba ab εἶμι composita,

VOX media verbi εἶμι, *vado.*

ADFERTVR tantum præteritum me- B
dium & plusquamperfectum. Illud est εἶα, *iui*, & Atticè ᾖα & factâ diæresi, ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε, pluralis, ᾔαμεν, & per syncopen, ᾖμεν, *iuimus.*

Plusquamperfectum.

S. ᾔειν, Ionicè ᾔεα, *iueram*, ᾔεις, ᾔει.
D. ᾔειτον, ᾐείτην.
P. ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεισαν & ᾔεσαν.

SIC ἀνῄεσαν & ἐξῄεσαν, *redierant, exierant.* C

ἵημι, *VADO.*

FORMATVR regulariter ab ἕω, præpositâ reduplicatione impropriâ. Eius tertia persona singularis est ἵησι, *vadit.* Aoristus

stus secundus ἦν, hinc παρῆν, *adueni*, vel *aduenie-*
A *bam*. Et infinitiuus ἰέναι, sicut ἰθέναι. Præsens medium ἴεμαι, ἴεσαι, ἴεται. Imperfectum ἱέμην, *ibam*, ἴεσο, ἴετο.
Imperatiuus, ἴεσο, ἰέσθω. Plurali ἴεσθε, *ite*.
Participium, ἰέμενος.

ἵημι ab ἕω *MITTO*.

Coniugatur vt τίθημι.

B *Indicatiuus actiuus.*

S. ἵημι, *mitto*, ἵης, ἵησι.
D. ἵετον, ἵετον.
P. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι. Ionicè ἱέασι.

Imperfectum.

S. ἵην, *mittebam*, ἵης, ἵη.
D. ἵετον, ἱέτην.
P. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν.

Vel.

C S. ἵεον, *mittebam*, ἵουν, ἵεες, ἵεις, ἵεε, ἵει, à circumflexo ἱέω, vt ἐτίθουν à τιθέω, sic in præsenti tertia pluralis ἱέουσι, ἱοῦσι, pro ἱεῖσι.

Perfectum.

S. εἷκα, *misi*, εἷκας, εἷκε, vt τέθεικα.

HABET Bœoticum illud ει, ad differentiam Aoristi primi ἧκα, *misi*. sic compositum

situm ἀφεῖκα, *dimisi*. Atticè ἀφέωκα, tollendo subiunctiuam præteriti, & ω interposito. A

Plusquamperfectum, εἵκειν, *miseram*, εἵκεις, &c.

Aoristus primus, ἧκα, ἧκας, ἧκε. de quo diximus in Barytonis.

Aoristus secundus.

S. ἧν, ἧς, ἧ, *misi*.
D. ἕτον, ἕτην.
P. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν.

Futurum, ἥσω, *mittam*. sicut θήσω. B

IMPERATIVI.

Præsens & imperfectum.

S. ἵεθι, ἱέτω. *mitte*.
D. ἵετον, ἱέτων.
P. ἵετε, ἱέτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, εἷκε, εἱκέτω. inusitatum, vt & Aoristus primus ἧκον, ἡκέτω, in omnibus modis. C

Aoristus secundus.

S. ἕς, *mitte vel miseris*, ἕτω.
D. ἕτον, ἕτων.
P. ἕτε, ἕτωσαν.

Sic composita ἄφες, ἀφέτω *dimitte*, κάθες, καθέτω, *demitte*: ἄνες, ἀνέτω, *remitte*.

A

OPTATIVI.

Præsens & imperfectum.

S. ἱείην, ἱείης, ἱείη, vt τιθείην.

Aoristus secundus.

S. εἵην, εἵης, εἵη.

D. εἵητον εἱήτην.

P. εἵημεν, εἵητε, εἵησαν.

SVBIVNCTIVI.

Præsens & imperfectum, ἐὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ, vt τιθῶ.

B

Aoristus secundus.

S. ἐὰν ὧ, ᾗς, ᾗ, *si misero.*

D. ἧτον, ἧτον.

P. ὧμεν, ἧτε, ὧσι.

IONICA dialysis est ἐὰν ἕω, ἕῃς, ἕῃ. Et poëticè εἵω, εἵῃς, εἵῃ. Vnde ἀφείω, *dimisero.*

INFINITIVI.

Præsens & imperfectum, ἱέναι, *mittere.*

Aoristus secundus, εἷναι, *idem.*

C

PARTICIPII.

Præsens & imperfectum.

Masc. ὁ ἱεὶς, ἱέντος, *mittens.*

Fœm. ἡ ἱεῖσα, ἱείσης.

Neut. τὸ ἱὲν, ἱέντος.

Aoristus secundus.

Masc. ὁ εἷς, ἕντος, *qui misit.*

Fœm. ἡ εἷσα, εἵσης.
Neut. τὸ ἕν, ἕντος. A

INDICATIVVS PASSIVVS.

Præsens.

S. ἵεμαι, *mittor.* ἵεσαι, ἵεται, vt τίθεμαι.

Imperfectum.

S. ἱέμην, *mittebar.* ἵεσο, ἵετο, vt ἐτιθέμην.

Perfectum.

S. εἷμαι, εἷσαι, εἷται, vt τέθειμαι. Tertia plurali εἵνται, vnde ἀφεῖνται. Et Atticè ἀφέωνται. B *dimißi sunt.*

Plusquamperfectum.

S. εἵμην, *missus fueram,* εἷσο, εἷτο.

Aoristus primus.

S. ἕθην, ἕθης, ἕθη & εἵθην quoque. Vnde ἀφείθην & ἀφέθην. Eodemq; modo reliqua tempora formabis iuxta normam verbi paßiui τίθεμαι.

C

Verbum Medium.

Præsens & imperfectum vt in paßiuo.
Perfecto & plusquamperfecto caret.
Aoristus primus, ἡκάμην, *misi,* ἥκω, ἥκατο.

Extra indicatiuum non est vsitatus Ao-
A ristus primus.

Aoristus secundus.

S. ἕμην, ἕσο, ἕτο.
D. ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην.
P. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο.

Futurum primum, ἥσομαι, *mittam.*

In Aoristo secundo imperatiui, ἕσο, ἕο, & οὗ. Hinc κάθου, *demittito:* πρόσου, *admittito:* πρόου, *præmittito:* pro κάθεσο, πρόσεσο, quæ con-
B tractio etiam vsitata est in secundâ personâ imperfecti.

Aoristus secundus Optatiui, εἵμην, εἷο, εἷτο. *Subiunctiui* ἐὰν ὧμαι. *Infinitiui* ἕσθαι. *Participij* ἕμενος.

EST autem eadem omninò ratio compositorum ab hoc verbo, καθίημι, *demitto:* ἀφίημι, *dimitto:* μεθίημι, *prætermitto:* ἀνίημι, *remitto,* ἐνίημι, *immitto,* διίημι, *transmitto,* προΐη-
C μι, *præmitto,* συνίημι, *intelligo.* Coniugantur enim sicut ipsum simplex.

ἵημι, id est, ἐπιθυμέω, CVPIO, DESIDERO.

FORMATVR regulariter ab ἕω sicut

ἵημι,

ἵημι, *mitto*. In actiuo non est vsitatum. In passiuo autem vsitatum tantummodo est in præsenti & in imperfecto, coniugaturque sicut τίθεμαι. A

ἵεμαι, *desidero*. ἵεσαι, ἵεται. Imperfectum ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Sic compositum ἐφίεμαι, ἐφίεσθαι. Participium ἐφιέμενος, *desiderans*.

ἧμαι, *SEDEO*.

FORMATVR ab ἕω, ἕημι, reduplicatione Ionicâ per ε: passiuum ἕεμαι, & per crasin ἧμαι. B

Præsens.

S. ἧμαι. *sedeo*, ἧσαι, ἧται.
D. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον.
P. ἥμεθα, ἧσθε ἧνται. Ionicè, ἕαται, & poëticè, εἵαται.

Imperfectum.

S. ἥμην, ἧσο, ἧτο, *sedebam*, Poëtæ pro ἧτο, vsurpant ἧστο. Compositum καθῆστο. C
D. ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην.
P. ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο. Ionicè, ἕατο. Poëticè εἵατο vel ἥατο. Vnde καθήατο, *sedebant*.

Imperatiuus.

S. ἧσο, ἧσθω, *sede*.

D. ἧσθον,

D. ἧσθον, ἧσθων.

A P. ἧσθε, ἧσθωσαν.

Infinitiuus.

ἧσθαι, *ſedere.*

Participium.

ἥμενος, *ſedens.*

EODEM modo coniugatur compoſitum eius κάθημαι, κάθῃ, pro κάθησαι, quamuis & hoc reperiatur, κάθηται.

Imperfectum, ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο &

B καθῆτο *ſedebat.*

In imperatiuo: κάθησο, καθήσθω, *ſede.*

Infinitiuo: καθῆσθαι, *ſedere.*

Participio: καθέμενος, *ſedens.*

κεῖμαι, IACEO.

FORMATVR à κέω & κείω, κέκμι, reduplicatione in medio poſitâ, paſſiuum κέε-

C μαι, & craſi factâ, κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται.

Imperfectum, ἐκείμην, *iacebam*, ἔκεισο, ἔκειτο.

D. ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην.

P. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο.

Infinitiuo: κεῖσθαι, *iacere.*

Participio: ὁ κείμενος, ἡ κειμένη, τὸ κείμενον, *iacens.*

COM-

COMPOSITA huius sunt ἀνάκειμαι, recumbo, ἐπίκειμαι, *incumbo*: διάκειμαι, *affectus sum*. A

ἴσημι, COGNOSCO.

FORMATVR ab ἰσάω sine reduplicatione.

Præsens.

S. ἴσημι, ἴσης, ἴση.
D. ἴσατον, ἴσατον,
P. ἴσαμεν vel ἴσμεν, ἴσατε vel ἴστε, ἴσασι non ἰσᾶσι B

Imperfectum.

S. ἴσην, ἴσης, ἴση, *cognoscebam*.
D. ἴσατον, ἰσάτην.
P. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, & per syncopen ἴσαν.

Imperatiui præsens & imperfectum.

S. ἴσαθι, ἰσάτω.
D. ἴσατων, ἰσάτων.
P. ἴσατε, ἰσάτωσαν.

Per syncopen.

S. ἴσθι, ἴστω. C
D. ἴστον, ἴστων.
P. ἴστε, ἴστωσαν, ἴστων.
Participium, ἴσας, ἴσαντος, ἴσασα, ἴσαν.

Verbum Paßiuum.

S. ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται, & interposito τ, ἴσταμαι,
cum

cum ἐπὶ, ἐπίσταμαι, *scio*, ἐπίστῃ vel ἐπίστασαι, ἐπίσταται.

A *Imperfectum.*

S. ἐπιστάμην, *sciebam*, ἐπίστασο. (Ionicè ἐπίστεο per crasin ἐπίστω) ἐπίστατο.
D. ἐπιστάμεθον, ἐπίστασθον, ἐπιστάσθην.
P. ἐπιστάμεθα, ἐπίστασθε, ἐπίσταντο.
Futurum ἐπιστήσομαι.

φημὶ, *DICO*.

B FIT à φάω sine reduplicatione.

Præsens.

S. φημί, φῂς, φησὶ, *dico*.
D. φατὸν, φατόν,
P. φαμὲν, φατὲ, φασί.

Imperfectum.

S. ἔφην, ἔφης, ἔφη, *dicebam*.
D. ἔφατον, ἐφάτην.
C P. ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

Imperfectum sine augmento φῆν, φῆς, φῆ. Et per aphæresin, ἦν, ἦς, ἦ, sic in præsenti ἠμὶ, ἦς, ἠσὶ, pro φημὶ, φῂς, φησί.

Aoristus primus.

S. ἔφησα, ἔφησας, ἔφησε, *dixi*.

Aori-

Aoristus secundus.

S. ἔφην, ἔφης, ἔφη. *dixi.* A
D. ἔφητον, ἐφήτην.
P. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν.

OPTATIVVS.

S. φαίην, φαίης, φαίη, ſicut σταίην, σταίης, &c.

SVBIVNCTIVVS.

S. ἐὰν φῶ, φῇς, φῇ.
Infinitiuus, φάναι, per α acutum. Nam φᾶναι B
per α circumflexum, eſt Aoriſtus primus à φαίνω, *appareo.*
Participium, φάμενος, *dicens*, φαμένη, φάμενον.

Aoristus secundus medius.

S. ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο, *dixi.*

Vt apud Latinos, ſic & apud Græcos varia ſunt imperſonalium genera. Ex quibus nonnulla hîc retuliſſe ſuffecerit.

Ανήκει & προσήκει, *conuenit.* ἀνῆκε & προσῆκε; C
conueniebat.

Αρέσκει, *placet.* ἤρεσκε, *placebat.* ἀρέσει, *placebit.* ἤρεσε, *placuit.*

Δεῖ, *oportet.* ἔδει, *oportebat.* δεήσει, *oportebit*, ἐδέησε, *oportuit.* Infinitiuus δεῖν, *oportere.* Participium δέον, *quod oportet.*

Δοκεῖ,

Δοκεῖ, *videtur.* ἐδόκει, *videbatur.* δόξει, *vide-*
A *bitur.* ἔδοξε, *visum est.*

Μέλει, *curæ est.* ἔμελε, *curæ erat.* μελήσει, *curæ erit.* ἐμέλησε, *curæ fuit.*

Χρὴ, *oportet.* ἐχρῆν, *oportebat.* χρήσει, *oportebit.* χρῆναι, *oportere.* Compositum ἀπόχρη, *satis est.* ἀπέχρη. Futurum ἀποχρήσει. Aoristus ἀπέχρησε. Infinitiuus ἀποχρῆν.

B

Caput XX.

DE ADVERBIO.

ADVERBIORVM tot sunt species, & significationes quot apud Latinos; imò plures, cùm Græci interiectiones aduerbiis
C annumerent, φεῦ, *heu,* ἰώ, *io,* εὖγε, &c. quod Latini non faciunt. Facile autem ex significatione colliget quis, quònam quod occurrit aduerbium, sit referendum, vtrum videlicet ad temporis Aduerbia: Vt νῦν, *nunc;* τότε, *tunc;* χθὲς, *heri;* σήμερον *hodie;* αὔριον, *cras;* μεταύριον, *perendie;* an qualitatis, εὖ *bene;* καλῶς, *pulchrè;* ὀρθῶς, *rectè,* σοφῶς, *sapienter;* δικαίως,

δικαίως, *iuſtè*; ἀληθῶς, *verè*. an quantitatis, δὶς, *bis*, τρὶς, *ter*, τετράκις, *quater*, πεντάκις *quinquies*. πολλάκις, *ſæpe*. an loci, ἐνταῦθα, *hîc*; δεῦρο, *huc*, ἐκεῖθεν, *illinc*; & ſic de cæteris. Itaque operæ pretium non eſt longos aduerbiorum Catalogos iuuentuti ediſcendos proponere. A

TERMINATIO aduerbiorum eſt varia: etiam eorum, quæ ad eandem pertinent ſpeciem, vt loci, verbi gratia, quæ pro terminationis varietate ſignificationem mutant. Nam localia in σι, θι, χοῦ & χῆ ſignificant in loco Ἀθήνῃσι, *Athenis*, οὐρανόθι, *in cælo*, πάντοθι, πανταχοῦ, πανταχῆ, *vbique*, *vbiuis*. B

LOCALIA in θε ſeu θεν ſignificant de loco, οὐρανόθεν, οὐρανόθε, *è cœlo*.

LOCALIA in δε, σε, ζε, ad locum, οὐρανόνδε, οὐρανόσε, *in cœlum*, Ἀθήναζε *Athenas*.

PONVNTVR nomina adiectiua neutra tàm ſingularia quàm pluralia loco aduerbiorum: ὀξὺ pro ὀξέως, *acutè*; ἄλλα pro ἄλλως, *aliter*: τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα, *primum*: τὸ πλεῖστον, *plurimum*, ſicut apud Latinos: *toruà tuens*, *acerbà fremens*, & ſimilia. C

ALIÆ itidem orationis partes sæpe ad-
A uerbia fiunt: vt articulus ᾗ, *qui*, τῇδε, *partim verò*, τὸ ἀνθρώπειον γένος τῇ μὲν ἀγαθόν, τῇ δὲ φαῦλον, *humanum quidem genus partim bonum est, partim malum.*

ADVERBIVM cum articulo habet vim nominis, ὁ πέλας, ὁ πλησίον, *vicinus, proximus*, ὁ χθὲς, *hesternus.*

COMPARANTVR quædam aduerbia vt apud Latinos, μάλα, *valde*, μᾶλλον, *magis*,
B μάλιστα, *maximè.*

ῥᾳδίως, *facile*, ῥᾷον, *facilius*, ῥᾷστα vel ῥᾷστον, *facillimè.*

πόῤῥω, *longè*, ποῤῥωτέρω, *longius*, ποῤῥωτάτω, *longissimè.*

πολλάκις, *sæpè*. πλεονάκις, *sæpius*, πλειστάκις, *sæpissimè.*

Σοφῶς, *sapienter*, σοφωτέρως, *sapientius*,
σοφωτάτως, *sapientissimè.*

C

Caput

A

Caput XXI.

DE CONIVNCTIONE ET PRÆPOSITIONE.

CONIVNCTIONVM apud Græcos tot sunt genera, quot apud Latinos. B

Copulatiuæ, καὶ, &, μὲν, *quidem*, δὲ, *verò*, *autem*, τε, *que*.

Disiunctiuæ, ἢ, *vel*, ἤτοι, *siue*.

Continuatiuæ, εἰ, *si*, εἴπερ, *siquidem*.

Dubitatiuæ, ἆρα, *an*, μῶν, *num*, μὴ, *numquid*.

Collectiuæ, ἄρα, *ergo*, οὖν, *itaque*, τοίνυν, *igitur*, τοιγαροῦν, *quocirca*.

Caussales, ἵνα, *vt*, ὅπως, *quò*, γὰρ, *enim*, ἐπειδὴ, *postquam*, ἐπειδήπερ, *quandoquidem*, ὅτι, *quod*, διότι, *propter quod*, & apud Poëtas ὄφρα, *vt*. C

Expletiuæ, quæ nihil significant, sed vsurpantur vel versus vel hiatus explendi gratia, δὴ, νὺ, πὲρ, ῥα, τοὶ, & similes.

PRÆPOSITIONES monoſyllabæ ſunt
A ſex, ἐν, εἰς vel ἐς, ἐκ vel ἐξ, πρὸ, πρὸς, σύν.

PRÆPOSITIO ἐκ præcedit conſonantem, ἐκ τείχους, *ex muro*, ἐξ præcedit vocalem aut diphthongum, ἐξ ἀρχῆς, *ab initio*.

PRÆPOSITIONES diſſyllabæ ſunt duodecim, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, ἀμφὶ, περὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ, quarum omnium vis & ſignificatio declaranda eſt in
B Syntaxi.

DIALECTI PRÆPOSITIONVM.

PRO ἐν dicunt Poëtæ εἰν & ἐνί, pro σὺν, Atticè ξὺν etiam in compoſitione ξυμφέρον pro συμφέρον. Pro πρὸς, Doricè, ποτὶ, & Atticè ὡς, ὡς ὑμᾶς, ad nos *pro παρὰ interdum παραὶ addito iota, ſic καταὶ pro κατὰ, & ὑπαὶ pro ὑπὸ. Interdum per apocopen accipiuntur pro*
C *verbis, πάρα pro πάρεστι,* adeſt, *vel πάρεισι,* adſunt: *ἔνι pro ἔνεστι,* ineſt, licet, *& tunc accentum habent in priori ſyllaba, ſicut & tunc, cùm ſuis caſibus, poſtponuntur, γήρως πέρι,* de ſenectute.

DE mutationibus quas ſubeunt præpoſitiones in compoſitione, dictum eſt in verbis Barytonis.

Caput

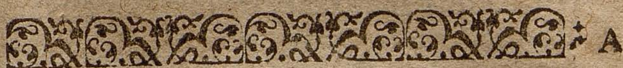 A

Caput XXII.

DE ACCENTIBVS.

NVNC tandem explicatis omnibus, quæ ad octo orationis partes apud Græcos spectant, accuratè de accentuum ratione agendum est, quos quidem accentus obiter, quantum scilicet ad rationem legendi requirebatur, capite primo attigimus. Est autem accentuum cognitio cùm ad lectionem & pronunciationem, tum ad scriptionem Græcorum vocabulorum, inprimis necessaria. ad illam; quia Græci suis in vocabulis legendis & efferendis non quantitatis, quod faciunt Latini, sed ferè accentus rationem habent. ad hanc verò, quia in omnibus dictionibus vnum saltem accentum notant & exprimunt Græci, quod apud Latinos non solet fieri. Quare ne quis erret in scribendo, scire oportet regulis partim generalibus, partim specialibus, partim etiam vsu (nam & hic accentuum Magister optimus est) quo quodque vocabulum accentu sit insigniendum. B C

ACCENTVS igitur tres sunt, Acutus, Grauis, Circumflexus.

ACVTVS afficit vltimam syllabam penultimam & antepenultimam: Grauis in vltimâ tantùm ponitur, quamuis in omni

syllaba, quæ acuto aut circumflexo careat,
A subintelligatur, quam ob causam syllabicus dici solet. Circumflexus vltimam aut penultimam, & quidem non nisi naturâ tantùm, vel naturâ simul & positione longam occupat.

EXCIPE tamen composita ex subiunctiuo articulo & infinito τὶς. Hæc enim, sicut & Poëtica τοῖσδεσι, ταῖσδεσι, circumflexum in antepenultimâ habent: ὅστις, *qui*, οὗτι-
B νος, ἧστινος, ᾧτινι, ᾗτινι.

FORMAS & figuras accentuum habes in his vocabulis.

θεός, ποιῶ.
λόγος. βοᾶτε.
τύπτομεν, ἐμὴ.

VOCABVLVM, quod acutum in vltimâ habet, vocatur oxytonum, quod in penultimâ, paroxytonum: quod in antepenulti-
C mâ, proparoxytonum. Quod graui notatur in vltimâ, Barytonum vulgò dicitur, quamuis omnia illa, quæ neque contracta sunt, neque acutum in vltima habent, grauitona dici soleant.

VOCABVLVM, quod in vltimâ circumflexum

flexum habet, perispomenon est; quod in penultimâ, properispomenon. A

OXYTONA mutant in ipso orationis contextu acutum suum in grauem, & tunc dicuntur ἐγκλινόμενα, id est, *inclinata*, Θεὸς ἡμῶν, *Deus noster*, pro Θεός.

Non inclinatur tamen acutus accentus in ipsâ orationis serie & consequentiâ, si sequatur dictio enclitica Θεός σου, *Deus tuus*: Θεός ἐστι, *Deus est*, quod ipsum quoque fit in fine periodi, πάντα βλέπει ὁ Θεός. *omnia videt Deus*. B

INTERROGATIVVM τίς, retinet vbique suum accentum acutum, τίς ἦλθε, *quis venit?*

ANNOTAT.

SVNT qui CLENARDVM reprehendant, quod accentum in vocabulo τιμὴ, vocet grauem, & ipsum vocabulum grauitonum. Sed facilis est responsio, nam si quis à signo, notâ & figurâ accentui illi nomen imponere velit, grauis vocabitur, & dictio ipsa grauitona, quia grauis accentus est virgula seu lineola à sinistrâ dextrorsum descendens, qualis in illâ voculâ τιμὴ. si autem spectemus vim, energiam, pronunciationem & officium illius, accentus acutus erit, & dictio oxytona. Siue igitur oxytona voces, siue Barytona huiusmo- C

iusmodi nomina, rectè feceris: quamuis rectius Clenardus & alij, causa docendi Barytona nominent; appellatione petitâ ex grauis accentus figurâ, quâ vocabulum insignitur. Quod si, vt quibusdam placet, & rectè, in contextu & consequentiâ orationis legamus & pronunciemus non vt acutum, sed vt grauem, tunc multò magis Barytonam eiusmodi dictionem vocaueris; cum signo & vi & potestate grauis sit accentus. Neque vlla supererit ratio, cur vocetur oxytona, quàm quia dictio in illâ syllabâ accentum acutum naturâ suâ habere potest.

Puto autem verißimum esse, quod viri eruditi notant, & in his etiam Guilhelmus Baillius noster in erudito suo libello de accentibus, nempe accentum acutum nunquam pronunciari, nisi in fine periodi, in ipsâ verò orationis consecutione & serie, minimè, nisi sequatur dictio Enclytica. Hinc legendum non est θεὸς ἡμῶν, elata vltima syllaba in nomine θεὸς, quasi esset θεός, sed depressa. At in his orationibus: θεός ἐστιν ἵλεως, Deus est propitius, ἵλεως ἐστι θεός, vltima syllaba in θεός, est eleuanda; quia in alterâ sequitur enclitica; in alterâ terminat periodum. Illud etiam nobis probatur, acutum ex enclytica natum pronunciandum esse acutè et elatè, licet prior dictio alium acutum aut circumflexum habeat, vt in illo ipso exemplo: ἵλεώς ἐστι θεός, & in hoc; σῶμά σου, σώματός σου. Ideò enim in prius vocabulum reiicitur, & acutâ quoque figurâ pingitur ille accentus, vt acutè & elatè pronuncietur, cùm in omni dictione accentus tantummodo sint propter pronunciationem, quemadmo-

admodum & in consequentiâ orationis accentus oxytonorum inclinatur, vt depreſſè syllabam efferendam eſſe sciamus. A

CVM vocalis accentu graui vel acuto notata per apoſtrophum abiicitur, transfertur accentus in partibus quidem declinabilibus in priorem ſyllabam καλὰ, κάλ᾽, πολλὰ, πόλλ᾽, χαλεπὰ, χαλέπ᾽. In cæteris partibus accentus vnà cum vocali abiicitur: παρ᾽ ἐμοὶ, pro παρὰ ἐμοὶ, *apud me.*

COMPOSITIO plerumque retrahit accentum, καλὸς, *pulcher*, φιλόκαλος, *ſtudioſus munditiei*: σοφὸς, *ſapiens*, φιλόσοφος. Hoc in particulis α, ευ δυς; & nominibus monoſyllabis, quando componuntur, ferè perpetuum eſt, κινητὸς, *mobilis*, ἀκίνητος, *immobilis*, εὐκίνητος, *facile mobilis*, δυσκίνητος, *difficulter mobilis*: παῖς, *puer*, εὔπαις, *bonos habens liberos*, πὸς, *pes*, τρίπους, *tripes*, δίπους, *bipes*: χθὼν, *terra*, αὐτόχθων, *indigena*; χεὶρ, *manus*, αὐτίχειρ, *pollex*. B C

APOCOPE & paragoge non mutant accentum, τυπτέμεν pro τυπτέμεναι, *verberare*, καλοῖς, καλοῖσι.

EXCIPE pronomina, quæ in fine iota adſciſcunt, οὗτος, οὑτοσὶ, *hic*, ἐκεῖνος, ἐκεινοσὶ,

 ille,

ille. Item ἔγωγε, ἔμοιγε, & illa τοιοσδοσὶ, τηλικουτοσὶ, τοσουτοσὶ, aut cùm ο præcedit syllabam finalem, quę per paragogen adiicitur, in his enim semper est accentus in penultimâ, vt πόντος, ποντόφι, κοτυληδὼν, κοτυληδόνος, κοτυληδονόφι, ἐμέοθεν pro ἐμοῦ.

MONOSYLLABA longa relicta post apocopen, aliquando acuuntur, vt κρῆμι, κρῦ. Aliquando circumflectuntur, vt ἧλ pro ἧλος, *clauus*, κρῖ pro κριθὴ, *hordeum*, vel pro κρῖμνον, quod significat *farinam, quæ per cribrum laxiora habens foramina, transmissa est*.

At monosyllaba longa post aphæresin relicta circumflectuntur, vt ἔφλω, ἔφης, ἔφη, φλῶ, φῆς, φῆ. ἦν, ἦς, ἦ, ἔφυν, ἔφυς, ἔφυ, φῦν, φῦς, φῦ.

DE ACCENTV ACVTO.

VLTIMA longâ, nunquam est in antepenultimâ accentus acutus, Αἰνέας, Αἰνέου, *Æneas*, ἀνθρώπου, *hominis*, σωμάτων, *corporum*. Propter hanc regulam mutandus est aliquando accentus obliquorum in polysyllabis

ſyllabis dictionibus proparoxytonis, ἄνθρωπος, *homo*, ἀνθρώπου, ἀνθρώπῳ: σῶμα, *corpus*, A
σώματος, σωμάτων.

EXCIPE primò genitiuos Ionicos primæ ſimplicium αἰνείαο, πηληϊάδεω.

EXCIPE ſecundò omnes caſus quartæ declinationis ſimplicium, μενέλεως, μενέλεω, μενέλεων.

EXCIPE tertiò genitiuos Atticos omnium numerorum ſecundæ declinationis contractæ, πόλεως, πόλεων, πόλεων. B

EXCIPE quartò vocabula in αι & οι. Nam iſtæ diphthongi habentur in accentibus breues, ἄνθρωποι, τύπτονται.

SI tamen in eadem dictione ſequatur aliqua conſonans, longæ cenſebuntur, ἀνθρώποις.

EX graui & acuto in contractione fit acutus ἑσταὼς, ἑστώς, *ſtans*, γεγαὼς, γεγώς, *natus*. C

DE ACCENTV CIRCVMFLEXO.

LONGA non ſolâ poſitione, ſed ex naturâ ſuâ, ante finalem breuem, ſi accentu notetur, circumflexo notabitur, σῶμα, *corpus*,

pus, πῶυ, *grex*: μοῦσα, μοῦσαι: οἶκος. οἶκοι *ædes*.
A Nam & hîc αι & οι breues habentur.

At τύπτε, τύψον, paroxytona sunt, quia solâ positione producuntur.

EXCIPE aduerbium οἴκοι, *domi*, ad distinctionem nominis οἶκοι ab οἶκος, *domus*, & tertiam personam Aoristi primi Actiui optatiui modi, ποιήσαιμι, ποιήσαις, ποιήσαι, ad distinctionem infinitiui ποιῆσαι. At ποίησαι, *fac*, est Aoristus primus imperatiui verbi
B medij, sicut τύψαι.

EXCIPE etiam tertias personas optatiui actiui desinentes in οι, in his enim censetur hæc diphthongus longa, φεύγοιμι, φεύγοις, φεύγοι. τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, εὕροιμι, εὕροις, εὕροι.

INTERDVM penultima circumflectitur, licet vltima longa sit solâ positione: χοῖνιξ, *chœnix*, αὖλαξ, *sulcus*. Id tamen non
C obseruatur ab omnibus.

EX acuto & graui fit in contractione circumflexus βοάετε, βοᾶτε, *clamate*. Hîc α & ε coalescunt, quorum alterum acutum, alterum grauem accentum habebat. sic ποιέετε, ποιεῖτε, *facite*.

EXCIPE τὴν λητόα, λητώ, non λητῶ, *latonam*, αἰδόα, αἰδώ, *verecundiam, pudorem*, quamuis aliqui circumflectant τὴν αἰδῶ, quibus adde, τὼ νόω, νώ à νόος, *mens*. A

DE ACCENTIBVS DECLINATIONVM.

QVALIS accentus est in recto, talis ferè est in obliquis, nisi obstet aliqua regula ex prædictis, λόγος, λόγου, λόγῳ, λόγον: Αἰνείας, αἰνείου, αἰνείᾳ: μενέλεως, μενέλεω. Excipiuntur hæc, ὁ δεσπότης, *dominus*, ὁ μητιέτης, *consiliarius*, ὁ εὐρυόπης, *latè videns vel sonans*, ὁ ἀκακήτης, *non nocens, nihil mali faciens* seu *bonus, placidus*, quæ in vocatiuo accentum retrahunt, ὦ δέσποτα, ὦ μητίετα, ὦ εὐρύοπα, ὦ ἀκάκητα. B

IN declinationibus parisyllabis, si rectus sit oxytonus, tunc genitiui & datiui circumflectuntur in omnibus numeris, ὁ ποιητὴς, poëta, τοῦ ποιητοῦ, τῷ ποιητῇ, τοῖν ποιηταῖν, τῶν ποιητῶν, τοῖς ποιηταῖς. ἡ τιμὴ, *honor*, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τῶν τιμῶν, ταῖς τιμαῖς. καλὸς, *pulcher*, τοῦ καλοῦ, τῷ καλῷ. C

EXCIPE, λεὼς, τοῦ λεώ, *populus*, νεὼς, *templum*, τοῦ νεώ.

GENITIVVS pluralis substantiuorum primæ & secundæ declinationis circumflectitur, qualiscunque sit nominatiuus, ὁ αἰνείας, τῶν αἰνειῶν, ἡ μοῦσα, τῶν μουσῶν.

EX-

EXCIPIVNTVR à nonnullis ὁ χλούνης, aper, τῶν χλούνων: ὁ χρήστης, fænerator, τῶν χρήστων: ὁ ἐτησίας, Etesias ventus, τῶν ἐτησίων: ἡ ἀφύη, τῶν ἀφύων, apua genus piscis.

ADIECTIVA fæminina à masculinis tertiæ declinationis eundem habent accentum in genitiuo plurali, quem masculina: ὁ ἅγιος, sanctus, τῶν ἁγίων: ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων.

IN nominatiuo plurali conueniunt quoque cum masculino singulari, ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, αἱ ἅγιαι. ἡμέτερος, noster, ἡμετέρα, ἡμέτεραι. σοφώτερος, sapientior, ἡ σοφωτέρα, αἱ σοφώτεραι.

SI masculinum sit quintæ declinationis, tunc genitiuus fœminini circumflectitur. τύπτων, verberans, τύπτοντος, τύπτουσα, τυπτουσῶν: μέλας, niger, μέλανος, μέλαινα, μελαινῶν.

GENITIVI & datiui dissyllabi quintæ declinationis, accentum habent in vltimâ, reliqui casus in penultimâ, ἡ χείρ, manus, χειρός, χειρί, χεῖρα: τὼ χεῖρε, τοῖν χεροῖν: τῶν χειρῶν, ταῖς χερσί, excipe τίς, τινός, infinitum, habet enim accentum in vltimâ in omnibus casibus.

Idem

IDEM porrò iudicium est de genitiuis & datiuis dissyllabis natis per syncopen ex prioribus syllabis, ἀνὴρ, ἀνέρος, ἀνδρός, *vir*. A

EXCIPE participia θεὶς, *qui posuit*, θέντος, στὰς, στάντος, *qui stetit*, δοὺς, δόντος, *qui dedit*, ὢν, ὄντος, *qui est*, τὶς τίνος, interrogatiuum, & alia huius generis in nominatiuo monosyllaba.

EXCIPE secundò nomina sequentia, quæ genitiuum pluralem non circumflectunt, πάντων *omnium*, à πᾶς, cuius datiuus pluralis est πᾶσι; τῶν παίδων, *puerorum*, à παῖς, τῶν τρώων, *Troianorum*, à recto τρὼς τῶν δᾴδων, δμώων, φώτων, κράτων, θώων, φῴδων, à nominatiuis, ἡ δὰς, *fax*, ὁ δμὼς, *famulus*; ὁ θὼς, *lupus ceruarius*. τὸ κρὰς, *caput*; ὁ φὼς, *vir*; ἡ φῴς, *inustio facta ab igne in cruribus*. At κῆρος, ἦρος contracta sunt ex κέαρος, ἔαρος, κηρὸς & ἠρὸς regulariter fiunt à rectis. B

POLYSYLLABA quintæ simplicium, quæ accentum in vltimâ habent: retinent illum in penultimâ obliquorum, quæ acuitur, si breuis sit, λαμπὰς, λαμπάδος, *lampas*, ποιμὴν, ποιμένος, *pastor*. C

SI verò longa sit, circumflectitur, nisi obstet

obstet aliqua regula generalis, σωτὴρ, *Saluator*, σωτῆρος· ἀγὼν, ἀγῶνος, *certamen*.

A DIPHTHONGI ευ & ου finales circumflectuntur, ὦ βασιλεῦ, πανταχοῦ, *vbique*.

EXCIPE aduerbium ἰδοὺ, ad differentiam imperatiui ἰδοῦ, *vide*, vt τυπτοῦ.

Vocatiuus in ες, à propriis in ης, est proparoxytonus, ὁ δημοσθένης, ὦ δημόσθενες. σωκράτης, ὦ σώκρατες.

IRREGVLARIA sunt ἡ μία, *vna*,
B τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, τὴν μίαν. μηδεμία, μηδεμιᾶς, ἄμφω, *ambo*, ἀμφοῖν: δύο, *duo*, δυοῖν: μήτηρ, *mater*, δημήτηρ, *Ceres*, θυγάτηρ, *filia*, quæ in obliquis paroxytona sunt, τῆς μητέρος, τῆς θυγατέρος. Item in vocatiuo, ὦ σῶτερ, ἄνερ, δᾶερ, πάτερ, à rectis, σωτὴρ, ἀνὴρ, δαὴρ, πατήρ.

DE ACCENTIBVS QVORVN-
C DAM NOMINVM.

COMPOSITA à κτέω, *occido*, τρέφω, *nutrio*, φθείρω, *corrumpo*, cùm actiuè capiuntur, sunt paroxytona, πατροκτόνος, *parricida*. θηροτρόφος, *qui feras nutrit*, λαοφθόρος, *qui populum corrumpit*. Si verò passiuè vsurpen-

pentur, προπαροξύτονα sunt; πατρόκτονος, à patre interfectus, θηρότροφος, à feris nutritus, λαόφθορος, à populo corruptus. A

Composita à χέω, fundo; βάλλω, iacio; πολῶ, verto. λέγω, vel λόγος, cùm habent præpositionem, προπαροξύτονα sunt, πρόχοος, æqualis; σύμβολος, omen, περίπολος, qui circumit; κατάλογος, catalogus. Cùm verò aliam particulam præpositam gerunt, παροξύτονα sunt, οἰνοχόος, pincerna: ἑκηβόλος, eminus iaculans: ὑμνοπόλος, qui hymnos tractat: θεολόγος, Theologus. B

Proparoxytona sunt substantiua in εια, ab adiectiuis primæ contractæ, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, ἀλήθεια, veritas. εὐσεβὴς, εὐσέβεια, pietas. ἀσεβὴς, ἀσέβεια, impietas.

Similiter nomina in οια à νοῦς, εὔνους, εὔνοια, beneuolentia: ἄνους, ἄνοια, stultitia. διάνοια, intelligentia.

Item in ια & ειρα à substantiuis masculinis, ὁ ψάλτης, ψάλτρια, ὁ ποιητὴς, ποιήτρια, ὁ δοτὴρ, seu δωτὴρ, ἡ δότειρα, seu δώτειρα. C

A DE ACCENTIBVS VERBORVM.

ACCENTVS verborum & participiorum obseruandi sunt in verborum coniugationibus, τύπτω, φιλέω, τιμάω, δηλόω, τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, δείκνυμι. Eodem enim accentu reliqua omnia verba notantur, & si quid peculiare in nonnullis occurrat, id notatum est in singulis coniugationibus.

B Accentus aliarum partium orationis vsu obseruandi & discendi sunt.

DE ENCLITICIS.

ENCLITICA dicuntur illa, quæ proprium accentum in contextu orationis vel omnino amittunt; vel ad vltimam syllabam præcedentis dictionis remittunt; vel certè ex vno loco in alium transferunt, vt
C εἰπέ μοι, *dic mihi.* εἴ τις *si quis.* ἐστὶ πόλις, *est ciuitas.* quamuis interdum suum quoque accentum retineant.

Reperiuntur Enclitica in sequentibus partibus orationis.

In articulo, τοῦ & poëticè τεῦ, pro indefinito τινός, *alicuius*, & τῷ pro τινὶ *alicui.*

In nomine encliticum eſt indefinitum τις, cum omnibus ſuis caſibus. At τίς, τί, *quis quæ, quod*, interrogatiuum, non eſt encliticum. Nuſquam enim ſuum accentum amittit. A

In pronomine primæ perſonæ enclitica ſunt tantùm: μοῦ, & huius dialectus μεῦ, μοὶ, μὲ, non autem ἐμοῦ, ἐμοὶ, ἐμὲ, vt nec dialecti inde natæ.

Secundæ perſonæ enclitica hæc ſunt, σοῦ & eius dialecti τεῦ & σεῦ, σοὶ, cum dialecto τοὶ, σὲ, eiuſque dialectus τὺ & τέ. B

Tertiæ perſonæ enclitica ſunt οὗ cum dialectis ἕυ & ἕθεν, & ἕο, vt quibuſdam placet, οἷ, ἕ.

In duali eiuſdem perſonæ encliticum eſt σφὲ & σφῷ, ſeu σφωὲ, quando accipitur pro σφὲ tertiæ perſonæ; nam σφῷ ſecundæ perſonæ non eſt encliticum. C

In plurali eiuſdem perſonæ encliticum eſt σφίσι & σφὶν ſeu σφὶ pro σφίσι, vt & σφέας pro σφᾶς. & ψὲ pro σφὲ ſeu σφέας His adde poëtica pronomina μὶν & νὶν pro ἓ, de quibus ſuprà cap. 12.

Ex verbis duo ſunt enclitica, εἰμὶ *ſum*, &

A & φημὶ, *dico*, in omnibus personis & numeris præsentis temporis indicatiui modi, exceptis secundis singularibus, φὴς & εἶ, quæ non inclinantur, licet aliqui contrarium afferant saltem de εἶ. Neque enim de encliticis idem omnes sentiunt, nam quasdam voces habent nonnulli pro encliticis, quas alii ab encliticis excludunt. Cæterum ἐς acutum pro εἶ plerique encliticis annumerant.

B Inclinantur etiam nonnullæ horum verborum dialecti, vt ἐσσὶ, *es*, ἐντὶ *est*, item φατὶ pro φησὶ, & φαντὶ pro φασί.

Ex aduerbiis enclitica sunt ποθὲν, ποθὲ, *alicunde*, ποθὶ, *alicubi*, ποτὲ, *aliquando*, πῶς, *quodammodo*, πῶ, *adhuc, dum*, πῆ, *alicubi*, πὲ, *vspiam*, & similia, cùm non pro interrogatione, sed infinitè accipiuntur.

C Ex coniunctionibus multæ sunt encliticæ, γὲ, κὲ, τὲ, κὲν, πὲρ, ῥὰ, νὺ, θὴν, & similes.

REGVLÆ DE ENCLITICIS.

Si ante dictionem encliticam sit vocabulum proparoxytonum, aut properispomenon,

menon, tum accentus encliticæ migrat in vltimam eius syllabam, ἤκουσέ μου, *audiuit me*, ἤκουσέ τινος, *audiuit aliquem*, ἄνθρωπός ἐστι, *homo est*, σῶμά σου, *corpus tuum*. Si tamen vltima producatur positione, non recipiet acutum encliticæ, κῆρυξ ἐστὶ, non κῆρύξ ἐστι, αὖλαξ ἐστί. A

Excipe pronomina enclitica quando ponuntur cum particulis, ἕνεκα, εἵνεκα, οὕνεκα, *propterea, eius rei gratia*, ἕνεκα μοῦ *propter me*, ἕνεκα σοῦ, *propter te*. B

Si encliticam dictionem præcedat vox paroxytona, tunc enclitica, si sit monosyllaba, suum accentum omninò perdit. Ἀπρεπής ἐστε, λόγος μου, *sermo meus*.

At si dissyllaba sit enclitica, tunc seruat accentum: λόγος ἐστι, *sermo est*, Πέτρος φησὶ *Petrus dicit*.

Quod si præcedens dictio penultimam solâ positione longam habeat, vltimamque breuem, enclitica sequens remittit accentum suum in præcedentis vltimam, non secus, quàm si vocabulum properispomenon præcederet, vt quibusdam placet: ἄνδρά μοι ἔννεπε. *Dic mihi virum*. ἄνδρά τινα, *quendam* C

A *dam virum*, alii tamen æquè probabiliter volunt, accentum non remitti, ſed amitti, ſi dictio enclitica ſit monoſyllaba: retineri autem ſi ſit diſſyllaba, ἄνδρα μου. ἄνδρα τινά.

Si dictio præcedens encliticam, ſit oxytona, aut periſpomena, tunc enclitica ſuũ accentum amittit, ſiue ſit monoſyllaba, ſiue polyſyllaba, πατήρ μου, *pater meus*. ὁρᾷ με,
B *videt me*. ὁρῶ τινας, *video quoſdam*.

Retinetur tamen tunc in alterâ dictione accentus acutus, qui in contextu orationis mutandus erat in grauem, πατρός ἐστι. *patris eſt*. θεός σου, *Deus tuus*.

Plerique docti volunt pronomina enclitica retinere accentum, quando ponuntur cum præpoſitionibus, aut cum diſiunctiuis coniunctionibus, διά σε, *propter te*,
C περί σου, *de te*. κατά με ἢ σέ, *ſecundum me aut te*.

Cum plura enclitica concurrunt, tunc prius poſterioris accentum recipit, dicunturque Synenclitica, τύπτουσί τινές με. *verberant me aliqui*.

Perſona ἐστι, cum principium orationis eſt, aut ſubdita poſt ὅτι, καί, ἀλλά, ὡς, εἰ,

τοῦτο: remittit accentum in priorem suam A
syllabam: ἐστὶ πόλις, *est ciuitas.* καί ἐστιν, *& est.* οὐκ ἔστιν, *non est.* ὡς ἐστί, *vt est.* εἰ ἐστί, *si est.* τοῦτ' ἐστί, *hoc est.* Alias vel amittit, vel in præcedentem dictionem reiicit, vel in vltimâ suâ retinet: iuxta regulas ante præscriptas.

Quædam dictiones omni accentu carent, ὁ, ἡ, εἰς, ἐς, ἐκ, ἐξ, ὡς, οὐ, οὐκ, possunt tamen habere accentũ dictionum encliticarum, si illas in oratione præcedant, ὅγε, ἥγε, οὔ μοι B
ἁνδάνει, *non placet mihi.*

οὐ tamen etiam tunc, cùm periodum claudit, acutum accentum recipit, hoc modo οὔ. similiter et præpositio ἐξ cùm aut in finẽ versus apud Poëtas, aut in fine periodi apud oratores collocatur ἔξ.

Porrò quæ hactenus de encliticis tradidimus, clariùs fortaßis ex subiectâ tabellâ intelligentur. C

DICTIONES ENCLITICÆ

MONOSYLLABÆ.

Articul. { τοῦ, τεῦ, τῷ pro indefinito τινός, τινί.
Nom. { τίς, τί, indefinitum.

A

Pronom.	μου, μοῦ, μοι, με.
	σου, σοῦ, τευ, σοι, τοι, σε, τυ, τὲ.
	οὗ, ἑῦ, οἱ, ἕ, σφε, σφω, ψε.
	σφιν, σφι, μιν, νιν.
Verb.	εἷς acutum.
Aduerb.	πως, πω, πη, που, & alia.
Cōniunct	τε, γε, τοι, που, περ, νη, κε, κεν, νυ, νυν, θην, ῥα, μην, & similes.

B

Ponuntur vocabula loco regularum. Itaque si occurrat dictio cuiuscunque partis, accentum habeas, vt hæc nomina posita enclíticè suum accentum vel trāsferunt, vel amittunt, vel retinēt, vt in tabellâ vides.	ἄνθρωπος	transferūt.	ἄνθρωπός τις
	ἄνδρα		ἄνδρά σε.
	σῶμα		σῶμά σου
	ζώων	amittunt.	ζώων μου.
	λέγειν		λέγειν σου
	λόγος		λόγος σου.
	ὁρῶ		ὁρῶ σε.
	ἀγαθόν		ἀγαθόν τι.
	Retinent aliquando cùm ponuntur ἐμφατικῶς, vt ἤκουσα σοῦ, *audiui te, & non alium.*		

C

DISSYLLABAE.

Nom.

Nom.	τινος, τινι, per omnes casus & numeros.	A
Pronom.	ἕθεν, ἕο, σφωὲ, σφίσι, σφέας.	
Verb.	εἰμι, ἐσσι, ἐστι, ἐντι, ἐσμὲν, εἰμὲν, ἐστε, εἰσι. φημι, φησι, φατι, φατον, φαμὲν, φατε, φασι, φαντι.	
Aduerb.	ποθεν, ποτε, ποθι, ποθε, & si quæ sunt alia.	

ἄνθρωποι σῶμα	transferunt	ἄνθρωποί τινες. σῶμά τινος.	B
ἀγαθὸν ὁρῶ	amittunt	ἀγαθὸν τινα. ὁρῶ τινας.	
ζώων λέγειν λόγος ἄνδρα	retinent	ζώων ἐστί. λέγειν τινά. λόγος τινός. ἄνδρα τινός.	

προπερισπώμενον, vltima longa positione, vt κῆρυξ ἐστίν. C

Caput XXIII.

DE RATIONE INVESTIGANDI THEMATA.

A DIXIMVS cap. 18. generatim de verbis defectiuis & anomalis. Nunc ordine alphabetico contexendus est in gratiam iuuentutis catalogus anomalorum, qui sit instar lexici, rationemque thematis vel inuestigandi, vel in sua tempora diducendi ostẽdat, quod vt legitimè fiat, primò necesse est, vt paradigmata omnium coniugationum probè perspecta, animoque comprehensa habeantur. Quo facto, si offeratur vocabulum, dubitesque, num sit anomalum, ad regulas superiùs generatim de anomalis traditas confugiendum
B erit. Vt si quis hæreat, vtrum ἄχθομαι, λαμβαίνω, ἀφίσκω, πολεμησείω, & similia sint anomala, facilè omnem dubitationem eximet caput modò nominatum de anomalis.

QVOD si quis non in ipsum thema, sed in tempus à præsenti distinctum incidat, considerandæ diligenter erunt syllabæ illius dictionis, quæ, qualesque sint. Ex harum enim accuratâ inspectione themâ vel sine lexico, vel opera lexici facilè deprehendetur. Vt si occurrat,
C verbi gratia, participium paßiuum, ὀφθησόμενος, futurum illius paßiuum indicatiui modi, necessariò erit, ὀφθήσομαι, & Aoristus primus, ὤφθην, ab hoc enim formatur futurum. Rursus ascendendo ad præteritum, inuenies iuxtà regulas traditas in verbis, tertiam personam præteriti, esse ὦπται. Nam π & τ tenues transierunt in Aoristo in aspiratas. Prima ergo persona erit, ὦμμαι. Præteritum actiuum ὦφα,, siue sit vsitatum, siue non, de hoc enim sollicitus non erit qui themata indagabit.

dagabit. Futurum actiuum ὄψω, siquidem ω præteriti fuit augmentum temporale. Thema igitur erit vel ὄβω, vel ὄπω, vel ὄφω, vel ὄπτω, vel si actiua vsitata non sint, Thema erit ὄβομαι, vel ὄφομαι, vel ὄπτομαι. Adhibe tandem lexicon, si aliter te expedire nequiueris, & reperies ὄπτομαι. A

Sicut autem apud Latinos ex OR finitis, actiuam fingere vocem, ius fasq; est, vt eò facilius deponentia & communia, quæ sub paßiuâ tantummodò terminatione vsurpantur, tempora formemus; ita & multò magis apud Græcos, recurrendum est ad actiua, etiamsi sint obsoleta, & inaudita, vt eò promptius ad illa tempora, quæ sub paßiuâ voce tantùm reperiuntur, formanda ascendamus, vt in hoc exemplo vides, βούλομαι, sua tempora sumit à βουλέομαι. Accipe ergo inusitatum βουλέω, futurum erit, βουλήσω, Præteritum βεβούλημαι, volui, βεβούλησαι, voluisti, βεβούληται, voluit. Hinc Aoristus 1. ἐβουλήθην, ἐβουλήθης, ἐβουλήθη. Futur. 1. βουληθήσομαι. Futur. med. βουλήσομαι, & sic ordine per alios modos. B

QVOD si offeratur futurum in ήσω, vel Aoristus participij in ήσας, noueris tempus illud plerunque à verbo in έω vel in άω deriuari, licet fieri poßit, vt tempus hoc in præsenti non sit amplius vsitatum, cùm sæpè ex circumflexis præsentibus facta sint Barytona, vt αὔξω ab αὐξέω, augeo, cresco, & similia. C

Si verò futurum in άσω exeat, thema erit verbum in άω vel άζω, si in ώσω vel όσω, thema erit όω vel ώω.

quod

A quod si futurum desinat in ισω per iota, thema plerumque erit verbum in ιζω, aut ιω. Si verò in υσω, tunc thema erit verbum in υζω, vel υω, vel υμι.

MVLTVM quoque conducit ad expeditam temporum formationem, thematisq́ inquisitionem, vt quis ex compositis abijciat præpositionem, aut vocabulum quod compositionem facit; hoc enim facto multò certiùs thema indagabis, aut indagatum per sua tempora deduces. Vt si incidas in Aorist. 1. *paßiuum* κατελείφθην, relictus sum, *statim aduertes esse compositum ex* κατὰ, B *abiice ergo præpositionem, remanebit* ἐλείφθην, *tunc adhibitis regulis & documentis, hîc & aliâs paßim traditis, inuenies tandem* λείπω, relinquo, λείψω, λέλειφα, λέλειμμαι, λέλειψαι, λέλειπται, ἐλείφθην, ἐλείφθης, λειφθήσομαι, *cum* κατὰ, καταλείπω, καταλείψω, καταλέλειφα. Nam *in formatione temporum rectà ad futurum, & inde ad præteritum actiuum, hinc ad paßiuum; ab hoc ad Aoristum primum, & tandem ad futurum primum veniendum est.* Hæc *enim tempora ex sese valde concinnè apta sunt, & ab exercitato vnico ferè momento per-* C *curruntur. Sed nunc ipsum verborum difficiliorum catalogum subiungamus, vt verba anomala, quæ in quotidianis prælectionibus occurrunt, hinc studiosa iuuentus sine magno labore petere poßit.*

A.

Ἄγαμαι, miror, suspicio, laudo, probo. Fut.

med.

med. ἀγάσομαι. Aorist. 1. med. ἠγασάμην. Aor. paß. ἠγάσθην, ab ἀγάζομαι, admiror, veneror; quod itidem in vsu A
est. Poëtæ pro ἄγαμαι, dicunt interdum ἀγάαμαι, interposito α.

Ἄγω, duco. Futurum ἄξω. Præteritum ἦχα. Atticè, ἀγήοχα, pro ἄγηχα, interiecto ο. Præteritum paßiuum ἦγμαι, ἦξαι, ἦκται. Aoristus primus ἤχθην. Futurum primum ἀχθήσομαι. Aoristus secundus actiuus est, ἦγον, & addito γα, ἤγαγον, Hinc ἄγαγε, ἀγάγοιμι, ἐὰν ἀγάγω, ἀγαγεῖν, ὁ ἀγαγών, Ionicè, ἀγάγας. Futurum ἄξω: vnde præsens ἄξω, & in præsenti imperatiui, ἄξε, B
ἀξέτω: Nam suprà cap. 18. diximus, futurum quorundam verborum pro præsenti vsurpari, ὄρω, concito, ὀρῶ, & Æolicè ὄρσω. Hinc præsens ὄρσω. Paß. ὄρσομαι. Imperfect. ὠρσόμην. Imperat. ὄρσο expergiscere, Ionicè, ὄρσεο. Sic δύσω, οἴσω, βήσω, λέξω, pro δύω, subeo: βάω seu βαίνω, eo: οἴω, seu φέρω, fero: λέγω, dico. Sic τέρσω, à τείρω, attero: δοάσω vel δοιάσω, delibero: à δοάζω, vel δοιάζω.

Ἄγνυμι, frango. Futur. ἄξω. Aorist. 1. ἦξα, & diæresi ἔαξα; quæ diæresis aliis quoq; temporibus familia- C
ris est: ἦχα, ἔαχα. Paß. ἦγμαι, ἔαγμαι, ἔαξαι, ἔακται. Aor. 2. ἦγον, ἔαγον. Præt. med. ἦγα, ἔαγα, κατέαγα, fractus sum. Aor. 2. paß, ἤγην, ἐάγην, κατεάγην.

OBSERVANDVM porrò est, verba quæ in præsenti γνύω & γνυμι habent, formare sua tempora, quæ vltrà imperfectum sunt, à verbis in γω: ζευγνύω, ζεύγνυμι, iungo. Futur. ζεύξω. Præt. ἔζευχα, ἔζευγμαι, Hinc

ζεῦγμα,

A ζεῦγμα, iunctura. *Aorist.* 1. ἐζεύχθην. *Aorist.* 2. *act.* ἔζυγον *Paß.* ἐζύγην. *Præt. med.* ἔζευγα. *omnia ab inusitato* ζεύγω. *Sic* μιγνύω, μίγνυμι, misceo, *à verbo* μίγω. *Fut.* μίξω, ἔμιξα, μέμιχα, μέμιγμαι: μοργνύω, μόργνυμι, abstergo, μόρξω, ἔμορξα, *à* μόργω: πηγνύω, πήγνυμι, coalesco, compingo, πήξω, ἔπηξα. *Aorist.* 2. ἔπαγον. *Paß.* ἐπάγην. ῥηγνύω, ῥήγνυμι, ῥήξω, ἔρρηξα, ἔρραγον, ἐρράγην. *Et eadem est ratio compositorum: quibus adde* ὀμόργνυμι, abstergo: ὀρέγνυμι, appeto: ὀρέξω, ὤρεξα, ὤρεχα, ὤρεγμαι, ὠρέξαι.

Ἅδω, placeo. *Præt. med.* ἧδα, *diæresi*, ἕαδα, *Part.*
B ἑαδώς.

Αἱρέω, & αἱρέομαι, eligo, capio, sumo. *Fut. med.* αἱρήσομαι. *Præt. paß.* ᾕρημαι, ᾕρησαι, ᾕρηται, *Aor.* 1. ᾑρέθην. *Aor.* 2. *med.* εἱλόμην, *ab* ἕλω. *Aor.* 2. *act.* εἷλον: & *eadem est ratio compositorum*, καθαιροῦμαι, ἀφαιροῦμαι, occidor, perdor, auferor, & *similium.*

Αἰσθάνομαι, sentio. *Fut.* αἰσθήσομαι *ab* αἰσθέομαι. *Vnde verò verba in* ανω & ανομαι *sua tempora sumant, dictum est cap.* 18.

Ἀλέξω, iuuo, ἀλεξήσω *ab* ἀλεξέω.

C Ἀλάλημαι, erro, *ab* ἀλάω, ἄλημι, ἄλειμαι, & *cum reduplicatione* ἀλάλημαι.

Αἴρω, tollo. *Fut.* ἀρῶ, *Aorist.* 1. ἦρα *vel* ᾖρα. *In Aoristis primis extrà indicatiuum habet* α *futuri*, ἆρον, tolle, ἄραιμι, ἄρω, ἆραι, ἄρας, *cum* ἀπὸ, ἀπάρας. *Quod etiam in Aoristis secundis fit* ᾖρον, ἠρόμην, ἀροίμην. ἄρωμαι. *Præt.* ἦρκα. *Paß.* ἦρμαι. *Plusquamperfect.* ἤρμην, ἦρσο,

ἦρσο, ἦρτο. Hinc ἄωρτο, pependerat. Aor. 1. ἤρθην. Imperat. ἄρθητι, tollere. Præter med. ἦρα, & repetitione Attica, ἄρηρα. A

Ἁλίσκομαι, capior. Futur. ἁλώσομαι. Præter. ἥλωκα, ἑάλωκα. Paß. ἑάλωμαι. Aor. 2. ἥλων, ἑάλων. Infinit. ἁλῶναι. Part. ἁλοὺς. ἁλόντος, ab ἅλωμι, tertiæ coniugationis verborum in μι, absque reduplicatione. Omnia significationis paßiuæ sub actiuâ terminatione.

Αναλίσκω, consumo. Fut. ἀναλώσω. Præt. ἀνήλωκα, & ἀνάλωκα, sine augmento, & ἠνάλωκα, & in paßiuo ἀνήλωμαι, ἀνάλωμαι, ἠναλώμην. B

Ἁμαρτάνω, pecco, ἁμαρτήσω, ἡμάρτηκα, ἡμάρτημαι. Aor. 2. ἥμαρτον, Poëticè ἤμβροτον, peccasti, tanquam ab ἀμβροτέω.

Αμφιέννυμι & ἀμφιέμαι, induo, Futur. ἀμφιέσω, & Poëticè ἀμφιέσσω, induam. Est autem compositum ab ἀμφὶ & ἕω, seu ἕω. Hinc ἕμαι, & compositum ἀμφίεμαι, & per quartam coniugationem ἀμφιέννυμι, ab ἀμφιεννύω; quæ omnia ab ἕω, tanquam ab origine manant. Præt. paß. ἠμφίεσμαι. indutus sum, & ἠμφίειμαι, cum duplici augmento. ἕω, ἕσω, ἕσα, εἶκα. Paß. εἷμαι. augetur C enim per ει. Hinc cùm ἀμφὶ, ἠμφίειμαι, ἠμφιειμένος, indutus, & ἠμφιεσμένος.

OBSERVANDVM est autem verba in ννυω & ννυμι, sumere sua tempora à verbis in εω, vel αω, vel ωω, quod cognoscere poteris ex vocali proximè antecedente duplex illud νν, κορεννύω, κορέννυμι, saturo, à κορέω ‡ σορεννύω, στορέννυμι, à στορέω, sterno, quia in his ante

A ante duplex illud υ, reperitur ε. At πεταννύω, expando, πετάννυμι, à πετάω, πετάσω, ἐπέτασα; κεραννύω, misceo, κεράννυμι, à κεράω, κεράσω, ἐκέρασα, & per syncopen κράσω. Præterit. κέκρακα. Paß. κέκραμαι, & sine syncope κεκέρασμαι, addito σ. Sumunt hæc tempora à verbis in αω, quia α habent ante νν, duplex. At sequentia à verbis in ωω, quia ω habent, ζωννύω, ζώννυμι, cingo, à ζώω, ζώσω, ἔζωσα. Præterit ἔζωκα. Paß. ἔζωσμαι, cinctus sum. Hinc verbale ζῶσμα, & abiecto σ, ζῶμα, cingulum. Aorist. 1. ἐζώσθην, ἐζώσθης, ἐζώσθη: στρωννύω, στρώννυμι, à στρώω, sterno.
B στρώσω, ἔστρωσα, ἔστρωκα, ἔστρωμαι, stratus sum, ἐστρώθην, ῥωννύω, ῥώννυμι, valeo, à ῥώω, ῥώσω, ἔῤῥωσα, ἔῤῥωκα, ἔῤῥωμαι, Aorist. ἐῤῥώσθην: χωννύω, χώννυμι, fodio, aggerem facio, à χώω, χώσω, ἔχωσα, κέχωκα, κέχωσμαι, κέχωσαι, κέχωσται: χρωννύω, χρώννυμι, à χρώω, coloro, χρώσω, ἔχρωσα, κέχρωσμαι. Hinc χρῶμα, color, abiecto σ præteriti, & χρῶσις, coloratio. Eadem est ratio compositorum.

Ἀναίνομαι renuo, recuso. Perfect. ἀνήνημαι, ἀνήνησαι, ἀνήνηται. quasi ab ἀναινέω ex ἀνὰ & αἰνέω. Hinc
C Aorist. 1. med. ἠνηνάμην, repudiaui. cum duplici augmento.

Ἀνοίγω. aperio, ab ἀνὰ & οἴγω, Futur. οἴξω, ἀνοίξω, Aorist. 1. ὦξα, Atticè ἔῳξα, ἀνέῳξα. Præter. ἀνέῳχα. Paß. ἀνέῳγμαι. Aorist. 1. ἀνεῴχθην, & ἠνεῴχθην, & per syncopen ἀνῴχθην, apertus sum, Poëticè ἀνϊώχθην. Præt. med. ἀνέῳγα, ἀνῷγα, & ἠνέῳγα, cum augmento triplici,

Ἀπολλύω, ἀπόλλυμι, pereo, perdo. Fut. ἀπολῶ vel ἀπολέσω, hoc ab ἀπολέω, illud ab ἀπόλλω, composito ex ἀπὸ & ὄλλω. Fut. ὀλῶ, perdam. Præter. med. ὦλα, & repetitione Attica, ὄλωλα, cum ἀπό, ἀπόλωλα, ὀλωλὼς, ἀπολωλὼς, vel in præt. act. ἀπώλεκα, ἀπολώλεκα. Aor. 2. med. ὠλόμην, ἀπολόμην. A

Ἀπέσκληκα, indurui, ἀπεσκληκὼς, ἀπεσκληκέναι, ab inusitato ἀποσκλάω. Optat. ἀποσκλαίην, ab ἀπόσκλημι, præteritum simplex est ἔσκληκα. Aor. 2. ἔσκλην à σκλῆμι, Thema vsitatum est σκέλλω seu σκάλλω, exsicco, arefacio. Fut. σκαλῶ. Aor. 1. ἔσκαλα, & ἔσκηλα. Hinc Aoristus Æolicus σκήλεια, σκήλειας, σκήλειε, arefecerim, indurerim. B

Ἀρέσκω. Fut, ἀρέσω, ab ἀρέω, placeo.

Αὔξω, αὐξάνω, cresco, augeo, αὐξήσω.

Ἀπόχρη, satis est, impersonale per apocopen pro ἀπόχρησι, à verbo inusitato ἀπόχρημι. Imperfectum ἀπέχρη. Fut. ἀποχρήσει. Aor. 1. ἀπέχρησε.

B.

Βαίνω, vado, βήσω, βέβηκα, à βάω. Aorist. 2. ἔβην, à βῆμι. Sic καταβαίνω, κατέβην, descendo; ἀναβαίνω, ascendo, ἀνέβην. Imperat. βῆθι, vade, κατάβαθι, descende, ἀνάβαθι, ascende, per α pro κατάβηθι: per apocopen κατάβα, ἀνάβα; sicut ἀνάστα, resurge, pro ἀνάστηθι. C

Βάλλω, iacio, βαλῶ, & Poëtice βαλλήσω, quasi à

βαλλέω,

A βαλλέω. Præt. βέβληκα, quaſi à βλέω. βέβλημαι, ἐβλήθην, iactus, proiectus ſum.

Βιβρώσκω, edo, βρώσω, ἔβρωσα. Nam quædam Barytona reduplicationem habent, vt in cap. 18. dictum eſt.

Βιόω, viuo, βιώσομαι. Aoriſt. 2. ἐβίων à βίωμι. Imper. βίωθι. viue. Optat. βιοίην, vt δοίην, & βιῴην, vt λῴην. Infin. βιῶναι. Part. βιοὺς, βιόντος.

Βούλομαι, volo, βουλήσομαι, βεβούλημαι. βλαστάνω, germino, βλαστήσω, ἐβλάστησα. Aor. 2. ἔβλαστον.

Γ.

B Γαμέω, vxorem duco. Fut. γαμήσω. Aor. 1. ἔγημα. Infinit. γῆμαι, à γάμω, dicitur etiam ἐγάμησα. Perfect. γεγάμηκα, γεγάμημαι, ἐγαμήθην, nupta ſum.

Γηράσκω, ſeneſco, γηράσω à γηράω.

Γίνομαι, & γίγνομαι; fio, ſum. Futur. γενήσομαι. Præterit. γεγένημαι. Aoriſt. 1. ἐγενήθην. Aoriſt. 1. med. ἐγενησάμην. Aoriſt. 2. ἐγενόμην, ἐγένου, ἐγένετο, & ſyncope ἔγεντο & γέντο, ſine augmento. Præt. med. γέγονα, γέγονας, à γείνω. & Aoriſt. 1. med. ἐγεινάμην. Particip. γεινάμενος. Futur. 1. med. γενοῦμαι. Dicitur etiam γεννάω,

C per duplex νν. Hinc Aoriſt. 1. ἐγέννησα. med. ἐγεννησάμην, ἐγεννήσατο. & factâ ſyncope, ἐγέννατο, & γέννατο, ablato augmento. Sumit igitur γίνομαι ſua tempora à tribus: γενάομαι, γείνω, γεννάω.

Γινώσκω, cognoſco. Fut. γνώσομαι. Præter. ἔγνωκα, à γνόω. Aoriſt. 2. ἔγνων. tanquam à γνῶμι. Imperat. γνῶθι, noſce. Infinit. γνῶναι. Part. γνούς. Sic ἀναγινώσκω, lego,

ἀνα-

ἀναγνώσω, ἀνέγνωσα, ἀνέγνωκα, ἀνέγνων. Præt. paß. ἀνέγνωσμαι. A
Sic καταγινώσκω, condemno, improbo.

Δάω, ſcio, diuido, depaſcor, δαήσω, à δαίω. Paß. δεδάημαι, & δέδασμαι à δάζομαι. Aoriſt. 2. ἐδάην. Præter. med. δέδηα.

Δάκνω, mordeo. Fut. δήξω. Aoriſt. 2. ἔδακον. Aoriſt. 1. ἔδηξα. Paß. δέδηγμαι, ἐδήχθην, morſus ſum. Et ſic de cæteris temporibus.

Δεικνύω & δείκνυμι, oſtendo. Fut. δείξω, tanquam à δείκω, ἔδειξα, & ita deinceps etiam in compoſitis, καταδείκνυμι, demonſtro, ἐπιδείκνυμι, demonſtro. ὑποδείκνυμι, ſuggero. B

Δαρθάνω, dormio. Fut. δαρθήσομαι.

Δέω, ligo. Fut. δέσω, & δήσω. Aor. 1. ἔδησα, δέδεκα, ligaui. & δέδηκα. Paß. δέδεμαι. Hinc ἐδέθην, ligatus ſum. & δέδημαι, ἀναδέδημαι, à quo verbale ἀνάδημα, redimiculum, διαδέδημαι, διάδημα, diadema, corona.

Δέομαι, rogo, δεήσομαι. Perf. δεδέημαι. Aor. 1. ἐδεήθην, à δέεομαι. C

Δείδω, timeo. Perf. δέδεικα. Med. δέδοικα, pro δέδοιδα, euphoniæ cauſa. Ionicè δέδια. Nam Iones ex communi præterito auferunt κ, & penultimam corripiunt, δέδοικα, timui, δέδια: βαίνω, βάω, vado, βέβηκα, βέβαα. Part. βεβαώς. Quâ de re dictum eſt cap. 15. Aor. paß. Imp. δείδιθι & δέδιθι, pro δεδίχθι à δεδίττομαι, territo, ſeu territor, attonitus ſum.

Διδάσκω, doceo. Fut. διδάξω, à διδάχω. Aor. 1. ἐδίδαξα, δεδίδαχα, δεδίδαγμαι, ἐδιδάχθην.

A

Διδράσκω, fugio. Fut. διδράσω, à διδράω. Aor. 2. δίδραν, fugi, pro δίδρην, δίδρησαν, fugerunt, διαδράς, διαδράντος, à διάδρημι.

Δοκέω, appareo, video, puto. Fut. δοκήσω & δόξω, ἔδοξα, δέδογμαι. Hinc δόγμα.

Δύνω, subeo, ingredior. Fut. δύσω. Aor. 2. ἔδυν, à δῦμι.

E.

B

Ἔδω, edo. Perf. ἦκα. Atticè ἐδήκα, & per pleonasmũ ἐδήδοκα. Præt. med. ἦδα. Atticè, ἔδηδα. Part. ἐδηδώς, qui edit. Fut. med: ἔδομαι, edam, pro ἐδοῦμαι, vt φάγομαι, edam, πίομαι, bibam.

Ἐθέλω, volo. Fut. ἐθελήσω, ab ἐθελέω.

Ἔθω, assuesio. Præt. med. εἴωθα, solitus sum, consueui, pro ἔθα.

Εἴδω, scio, video. Fut. εἴσομαι vel ἴσομαι remoto ε. Fut. act. est εἴσω vel ἴσω, sciam. Hinc præsens εἴσκω seu ἴσκω, scio. Aor, 1. εἶσα, med. εἰσάμην, & Atticè ἐεισάμην. Hinc ἐεισάμενος. Præt. med. οἶδα. Nam ει mutatur in illo præterito in οι. Aor. 2. εἶδον. Poeticè, ἴδον, etiam extrà indicatiuum. ἴδε, vide, ἴδοιμι, ἴδω, ἰδεῖν, ἰδών. Optat. præs. εἰδείην. Infin. εἰδέναι, ab εἴδημι. Aliud futurum est εἰδήσω ab εἰδέω. Perfect. εἴδηκα Plusquamperfect. εἰδήκειν. Part. εἰδηκώς, & syncope facta εἶδα, εἴδειν, Atticè ᾔδειν, mutato ει in η. Part. εἰδώς, εἰδότος.

C

Ἐλαύνω,

Ἐλαύνω, impello, agito, abigo. Fut. ἐλάσω ab ἐλάω. Aorist. 1. ἤλασα, tertia plural. ἤλασαν, sine augmento, ἔλασαν, syncope, ἔλσαν. Sic infinit. ἔλσαι, pro ἐλάσαι. Particip. ἔλσας pro ἐλάσας. Præterit. perfect. ἤλακα. Atticè, ἐλήλακα. Præter. paß. ἤλαμαι, ἤλασαι, ἤλαται, Atticè, ἐλήλαμαι Aorist 1. ἠλάθην. Aorist. 1. particip. ἐλαθείς. A

Ἔρομαι, interrogo. Futur. ἐρήσομαι. Aorist. 2. ἠρόμην.

Ἔρχομαι, venio, accedo. Fut. med. ἐλεύσομαι, veniam. Particip. ἐλευσόμενος, ab ἐλεύθω. Aorist. 2. ἤλυθον, ἤλυθες, ἤλυθε, & factâ syncope ‡ ἦλθον, ἦλθες, ἦλθε. Infinit. ἐλθεῖν. Perfect. act. ἤλευκα. Med. ἤλευθα. Atticè, ἐλήλυκα, ἐλήλυθα. Plusquamperfect. ἐληλύκειν, ἐληλύθειν. B

Εὑρίσκω, inuenio. Futur. εὑρήσω, ab εὑρέω. Aorist. 2. εὗρον. Præter. εὕρηκα, εὕρημαι. Aor. 2. εὑρέθην, inuentus sum.

Ἔχω, habeo. Fut. ἕξω, aspero spiritu. Præter. ἔσχηκα, à σχέω. Aorist. 2. εἶχον, & ἔσχον, ἔσχες. Aor. 2. Imperat. σχές, habe. ἐπέχω, inhibeo, ἐπίσχες, à σχῆμι. Cuius præter. paß. est, ἔσχεμαι, ἔσχεσαι, ἔσχεται, à quo regulariter formatur ille Aoristus ἐσχέθην, de quo in Barytonis. ἔσχημαι vero fit ab ἔσχηκα. C

Ἕω, induo vel colloco. Aor. 1. εἷσα, augetur enim per ει. Præter. εἷμαι. Hinc εἷμα, vestis, & reiecto ε, ἱμάτιον, vestimentum, de quo diximus iam suprà in ἀμφιέννυμι.

A

H.

Ἦν, dicebam, Imperf. à φημί, dico. In imperfecto, ἔφην, ablatoq; augmento cum φ, ἦν, ἦς, ἦ, dicebam.

Θ.

Θάπτω, sepelio. Fut. θάψω. Aor. 2. ἔταφον. Paß. ἐτάφην, quasi à τάφω.

Θέλω, volo, θελήσω, ἐθέλησα, tanquam à θελέω.

Θνήσκω, morior, sumit sua tempora à θάνω, θνάω, τέθνημι, & θνέω Fut. med. θανοῦμαι. Aor. 2. ἔθανον. Aor.
B 2. med. ἐθανόμην, à θάνω. Præter. τέθνηκα, mortuus sum, à θνάω, Ionicè τέθνακα, vt βέβηκα, βέβακα, de quo suprà. Imper. τέθναθι, morere, τεθνάτω, moriatur. Optat. τεθναίην. Infinit. τεθνάναι. Part. τεθνὰς, à τέθνημι, verbo reduplicato per ε. Præteritum Bœoticum est τέθνεικα, vt τέθεικα, à θνέω, τέθνημι, primæ coniugationis verborum in μι. Ionicè τέθνεικα. Part. τεθνειὼς, & ablato ι, τεθνεὼς, pro quo vsurpant etiam Poëtæ τεθνηὼς, mortuus. Inuenitur etiam τεθνήξομαι, morior.

C

I.

Ἱκνοῦμαι, venio. Fut. ἵξομαι, à quo fit præsens ἵξω, venio. Imperfect. ἶξον. Aor. 2. med. ἱκόμην. Præt. ἷγμαι, vnde ἀφῖγμαι ab ἀφικνοῦμαι, venio, peruenio. Omnia ab ἵκω.

Ἱλάσκομαι, placo. Fut. ἱλάσομαι.

Ἵπταμαι, volo, volas Fut. πτήσομαι, à πτάω. Aor. 2. ἔπτην, volaui. Aor. 2. med. ἐπτάμην. Particip. πτάμενος,

ἀποπτά-

ἀποπτάμενος, auolans. *Infin.* πτάσθαι & πτέσθαι, α in. A
conuerso: ἐπιπτέσθαι à πτέω. Hinc πτῆμι, & cum reduplicatione ἵπτημι, ἵπταμαι, volo.

K.

Καθίζομαι, sedeo. Fut. 2. καθιδοῦμαι, *iuxta regulam de aoristo & futuro secundo quartæ coniugationis traditam.*

Κάθημαι, sedeo. Fut. καθήσομαι.

Καίω vel κάω, vro, καύσω. Aor. 2. paß. ἐκάην, vstus
sum. B

Κάμνω, laboro. Perfect. κέκμηκα, pro κεκάμηκα. Aor. 2. ἔκαμον,

Κλάζω, clango. Fut. κλάγξω à κλάγγω: Poëticè κεκλάγξω. Perf. κέκλαγχα. Aor. 2. ἔκλαγον, Præt. med. κέκληγα pro κέκλαγα, Part. κεκληγώς, κεκληγότος.

Καλέω, voco. Fut. καλέσω, καλήσω. Perf. κεκάληκα, & *syncope*, κέκληκα. Paß. κέκλημαι, κέκλησαι, κέκληται, vocatus est. Aor. 1. ἐκλήθην.

Κραίνω, perficio, κρανῶ. Aor. 1. ἔκρανα. Atticè, ἔκρηνα.
Imperat. κρῆνον, κρηνάτω, perfice, exequere, & κρήηνον, C
quasi à κραιαίνω.

Κλαίω, vel κλάω, κλαύσω, fleo, tanquam à κλαύω.

Κρέμαμαι, pendeo. Fut κρεμάσομαι, à κρεμάομαι.

Κρύπτω, abscondo, κρύψω. Aor. 2. ἔκρυβον. Paß. ἐκρύβην, absconditus sum, *quasi* à κρύβω.

Λ.

Λαμβάνω, accipio: λανθάνω, lateo: λαγχάνω, sortior,

A *tior, & similia, vnde sua tempora sumant, diximus iam suprà cap. 18.*

M.

Μανθάνω, disco, μαθήσω, ἐμάθησα, ἔμαθον, μεμάθηκα, *tanquam* ἀ μαθέω.

Μάχομαι, pugno, μαχέσομαι, & μαχήσομαι, μεμάχημαι, pugnaui.

Μείρω, diuido, partior, μερίζω, Item particeps sum, sortior. *Præt. med.* ἔμμορα, *factum per metathesin;*
B *pro* μέμορα. ἔμμορε τιμῆς, honorem nactus est. *Paß.* μέμαρμαι, & εἵμαρμαι, εἵμαρται, fato decretum est. *Hinc* εἱμαρμένη, fatum.

Μέλει, *impersonale*, curæ est. *Fut.* μελήσει. *Aor.* 1. ἐμέλησε, curæ fuit.

Μιμνήσκω, μιμνήσκομαι, in memoriam reuoco. *Fut.* μνήσω, μνήσομαι. *Præt.* μέμνημαι. *Aor.* 1. ἐμνήσθην, *tanquam à* μνάομαι. *Sic* ἀναμιμνήσκω, recordor, ἀναμνήσομαι.

O.

C Οἴομαι, vel οἶμαι, puto. *Imper.* ᾠόμην & ᾤμην. *Fut.* οἰήσομαι. *Perf.* ᾤημαι, ᾤησαι, ᾤηται. *Aor.* 1. ᾠήθην, ᾠήθης, *vt ab* οἰέομαι.

Οἴχομαι, abeo. *Fut.* οἰχήσομαι, *ab* οἰχέομαι. *Aorist.* 2. *med.* ᾠχόμην, ᾤχου, ᾤχετο.

Ὀμνύω, ὄμνυμι, iuro. *Fut.* ὀμόσω.

Ὀπτάνομαι, & ὄπτομαι, video. *Fut.* ὄψομαι. *Aor.* 1. ὤφθην, ὤφθης, ὤφθη.

Ὁρῶ,

Ὄρω moueo, concito. Fut. ὀρῶ, Æolicè, ὄρσω. Præt. A
med. ὦρα, Atticè, ὄρωρα.

Ὀφείλω, debeo, & per syncopen ὄφλω. Fut. ὀφειλήσω, ὀφλήσω. Præt. ὠφείληκα, & ὤφληκα, ab ὀφειλέω, & ὀφλέω. Aor 2. ὤφειλον ab ὀφειλέω, & ὤφελον & ὦφλον ab ὀφείλω. Sumitur etiam pro aduerbio ὤφελον, seu ὄφελον, vtinam ego: ὤφελε, vtinam ille.

Π.

Πάσχω, patior, Fut. πείσομαι pro πήσομαι, ab inusitato πήθω. Aor. 2. ἔπαθον, à πήθω. Præt. med. πέπονθα, B
à πονέω per pleonasmum pro πέπονα. Part. πεπονθὼς, πεπονθότος.

Πεταννύω, extendo. Fut. πετάσω. Præt. πεπέτακα, & πέπτακα, πέπταμαι, à πετάω: dicitur etiam πετάζω, πετάζομαι, expando.

Πίνω, bibo. Fut. πώσω. Præt: πέπωκα, à πόω. Aor. 2. ἔπιον, à πίω. Fut. 2. πίομαι, pro πιοῦμαι. Aor. imper. πῖθι, bibe. Nam πίε, adsciscit syllabam θι, πίεθι, hinc per crasin πῖθι: dicitur etiã πῶθι à πῶμι, et per apocopen, πῶ, bibe.

Πίπτω, cado, πτώσω, ἔπτωσα, πέπτωκα, πεπτωκὼς, & crasi C
facta, πεπτὼς πεπτῶτος, πεπτῶσα, τὸν πεπτῶτα, & interposito ε, τὸν πεπτεῶτα, Aorist. 2. ἔπεσον, à πεσέω. Et Aor. 1. ἐπέσησα. Hinc ἔπεσαν, ceciderunt, tertia pluralis, pro ἐπέσησαν. Fut. πεσοῦμαι, doricum, vsitatum est pro πέσομαι à πέτω.

Πυνθάνομαι, audio, sciscitor: Fut: πεύσομαι. Aorist. 2. ἐπυθόμην, à πεύθω. Paß: πέπυσμαι, pro πέπευσμαι,

A abiecto ε, vt sit etiam in verbali ἄφυκτος, ineuitabilis, pro ἄφευκτος, ἀ φεύγω, fugio.

Πράττω, ago, πράξω, πράττω vel πιπράσκω, vendo. Fut: πράσω, πέπρακα.

P.

Ῥέω, fluo: Fut: ῥεύσω, & ῥυήσω, ἀ ῥεύω & ῥυέω. Perfect: ἐῤῥύηκα. Aorist: 2. paß: ἐῤῥύην, ab actiuo ἔῤῥυον, ἀ ῥεύω. Eadem est ratio compositorum ἐπιῤῥέω, influo: διαῤῥέω, diffluo, per geminum ρρ.

B Ῥηγνύω, ῥήγνυμι, rumpo, Fut. ῥήξω ἀ ῥήγω, Præt: med. ἔῤῥωγα, ruptus sum, pro ἔῤῥηγα, Sic διέῤῥωγα, diruptus sum, ἐῤῥωγὼς, διεῤῥωγώς.

Ῥωννύω, ῥώννυμι. Fut: ῥώσω, de quo iam suprà.

Σ.

Σβεννύω, σβέννυμι, ἀ σβέω, extinguo: Fut: σβέσω, σβέσομαι. Aorist: ἔσβην, ἀ σβῆμι, vel paßiuus: ἀ σβέω: Aor: 2. act: ἔσβον, extinxi. Dicitur etiam σβήσω, pro σβέσω, hinc ἔσβηκα, ἐσβηκώς.

C Σεύω, concito, fugo, Aorst: 1. ἔσευα, Aorist: 1. paß: ἐσύθην, pro ἐσεύθην; Præt: σέσυμαι.

Σπένδω, libo: Fut: σπείσω, ἀ σπείδω; Nam Æolicè pro vocali postpositiuâ diphthongi ponitur consonans, σπείδω, σπένδω; σπείρω, σπέῤῥω, semino.

Στερίσκω. Fut: στερήσω, ἀ στερέω, priuo.

Σχέω inusitatum vide in ἔχω.

T.

Τέμνω, seco, Fut: τμήξω ἀ τμήγω, vel τμήσω ἀ τμέω,

vel

vel τεμῶ, regulare. Perfect: τετίμηκα, per syncopen A
τέτμηκα. Paß: τέτμημαι. Aorist: 1. ἐτμήθην, sectus sum.
Partic: τμηθεὶς, Aorist: 2. ἔταμον & ἔτεμον. Præterea
ἔτμηγον & ἔτμαγον. Fut: 2. ταμῶ.

Τίκτω, pario. Fut: τέξω à τέκω. Præter: med: τέτο-
κα. Aorist: 2. ἔτεκον.

Τίνω, soluo: Fut: τίσω, à τίω.

Τιτρώσκω, vulnero: Fut: τρώσω. Præter: τέτρωκα, tan-
quam à τρόω.

Τρέχω, curro: Fut: θρέξω. Præt: δεδράμηκα, à δραμέω.
Aorist: 2. ἔδραμον, Fut: 2. med: δραμοῦμαι, curram. B
Præter: med: δέδρομαι, cucurri, à δρέμω.

Τρώγω, comedo: Aorist: 2. ἔφαγον, à φήγω. Fut: med:
φάγομαι, sine circumflexo, vt πίομαι, ἔδομαι. Habet tamen
verbum hoc suum quoque Aoristum, ἔτραγον, τραγεῖν.

Τυγχάνω, sum, adipiscor: Fut: τεύξομαι. Aor: 2. ἔτυ-
χον. Præter: τετύχηκα, à τυχέω, & τεύχω. Tertia persona
præteriti perfecti, τέτυκται, est, paratus est, pro τέτευκται,
ablato ε. Plusquamperf: ἐτετύγμην, ἐτέτυξο, ἐτέτυκτο.

Τλῆμι & τέτλημι, à τλάω tolero, sustineo. Fut: τλήσω,
Aorist: 2. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη, toleraui: Imperf: τέτλαθι, C
tolera. Aorist: 2. τλῆθι. Optat: τετλαίην. Aorist: 2.
τλαίην. Part: τλὰς, τλάντος.

Y.

Ὑπισχνοῦμαι, promitto. Fut: ὑποσχήσομαι, ab ὑποσχέο-
μαι, ὑπίσχημαι, promisi. Aorist: 1. ὑπεσχέθην. Aorist.
med. ὑπεσχόμην.

A

Φ.

φέρω, fero. Fut: οἴσω, ab οἴω. Aor. 1. ἤνεγκα Aor. 2. ἤνεγκον, ab ἐνέγκω. Præt. med. Atticum, ἐνήνοχα, ab ἐνέχω. Aorist. 1. paß: ἠνέχθην. Et eadem est ratio compositorum, ἀναφέρω effero, refero, καταφέρω, defero, μεταφέρω, transfero. A φέρω, fit φρέρω, hinc φρῆμι φρήσω, ἔφρησα. Aor: 2. imper: φρὲς, fer, εἴσφρες, infer, admitte. ἔκφρες, effer.

φάσκω, dico, à φάω, φήσω. Imp: ἔφασκον, dicebam.

φθάνω, præuenio, anteuerto. Fut. φθάσω, à φθάω. A-

B or: 2. ἔφθην, à verbo φθῆμι. Optat: φθαίην.

φθίνω, tabesco. Fut: φθίσω, à φθίω. Aor: 1. ἔφθισα. Præt: ἔφθικα. Paß: ἔφθιμαι, ἐφθίσαι, hinc φθίσις, corruptio.

Χ.

χαίρω, gaudeo. Fut: χαρήσω vel χαρήσομαι à χαρέω. Aorist: 2. ἔχαρον. Paß: ἐχάρην. Med: ἐχαρόμην. Perfect: med. κέχαρα.

χάσκω, dehisco. Fut: χανοῦμαι. Præt: med. κέχηνα.

C Aor: 2. ἔχανον, à χαίνω.

χέω, fundo. Fut: χεύσω. Aorist. 1. ἔχεα Imper: χέον. ἔκχεον, effunde. Infinit: χέαι, ἐκχέαι, effudisse, Aor: 2. ἔχεον. Fut: 2. χεῶ, ἐκχεῶ, effundam.

Ω.

ὠθέω, pello. ὠθήσω καὶ ὤσω. Aor: 2. ὦσα. Attice ἔωσα. Paß: ἔωσμαι, ab ὤθω.

INDEX VOCABVLORVM LIBRI PRIMI.

A

ἀκούω,

ἀναφί-

ἀσέβεια,

B.

Γ.

γαστὴρ,

διεγγυ-

ἔθω,

ἕπω,

ἔφην,

ἠχέω,

ἵεμαι,

K.

καλῶς,

κεραύ-

κρύπτω,

λιθώδης

M.

N.

Ξ.

O.

πέπτωκα,

πρότα-

P.

Σ.

συνίς-

φέρω,

X.

Ψ.

Laus Deo Virginiq; Matri.

Modo coronantur
et acceptabiles [illegible]